אִישׁ מִוּשְׁבֵי בְנְיָמִן גִּבְעָר׃ ס
וַיִּשְׁלַח אֹתָם שָׁם׃ וַיַּעֲרֵהוּ שְׁנֵים
עָשָׂר אֶלֶף אִישׁ מִבְּנֵי חָיִל
וַיְצַוּ אֹתָם לֵאמֹר לֵכוּ וְהִכִּיתֶם
אֶת יוֹשְׁבֵי יָבֵשׁ גִּלְעָד לְפִי חָרֶב
וְהַנָּשִׁים וְהַטַּף׃ וְזֶה הַדָּבָר ס
אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ כָּל זָכָר וְכָל אִשָּׁה
יָדַעְתָּ מִשְׁכַּב זָכָר תַּחֲרִימוּ׃ ס
וַיִּמְצְאוּ מִיוֹשְׁבֵי יָבֵשׁ גִּלְעָד
אַרְבַּע מֵאוֹת נַעֲרָה בְתוּלָה ס
אֲשֶׁר לֹא יָדְעָה אִישׁ לְמִשְׁכַּב
זָכָר וַיָּבִיאוּ אוֹתָם אֶל הַמַּחֲנֶה
שִׁלֹה אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ כְּנָעַן׃
וַיִּשְׁלְחוּ כָּל הָעֵדָה
וַיְדַבְּרוּ אֶל בְּנֵי בִנְיָמִן אֲשֶׁר
בְּסֶלַע רִמּוֹן וַיִּקְרְאוּ לָהֶם
שָׁלוֹם׃ וַיָּשָׁב בִּנְיָמִן בָּעֵת הַהִיא
וַיִּתְּנוּ לָהֶם הַנָּשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ
מִנְּשֵׁי יָבֵשׁ גִּלְעָד וְלֹא מָצְאוּ
לָהֶם כֵּן׃ וְהָעָם נִחַם לְבִנְיָמִן
כִּי עָשָׂה יְהוָה פֶּרֶץ בְּשִׁבְטֵי
יִשְׂרָאֵל׃ וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי הָעֵדָה
מַה נַּעֲשֶׂה לַנּוֹתָרִים לַנָּשִׁים
כִּי נִשְׁמְדָה מִבִּנְיָמִן אִשָּׁה ס
וַיֹּאמְרוּ יְרֻשָּׁת פְּלִיטָה לְבִנְיָמִן
וְלֹא יִמָּחֶה שֵׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל׃
וַאֲנַחְנוּ לֹא נוּכַל לָתֵת לָהֶם ס

נָשִׁים מִבְּנֹתֵינוּ כִּי נִשְׁבַּעְנוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אָרוּר נֹתֵן אִשָּׁה
לְבִנְיָמִן׃ וַיֹּאמְרוּ הִנֵּה
חַג יְהוָה בְּשִׁלֹה מִיָּמִים יָמִימָה
אֲשֶׁר מִצְּפוֹנָה לְבֵית אֵל מִזְרָחָה
הַשֶּׁמֶשׁ לְמִסְלַת הָעֹלֶה מִבֵּית
אֵל שְׁכֶמָה וּמִנֶּגֶב לְלְבוֹנָה׃
וַיְצַוּ אֶת בְּנֵי בִנְיָמִן לֵאמֹר לְכוּ
וַאֲרַבְתֶּם בַּכְּרָמִים׃ וּרְאִיתֶם
וְהִנֵּה אִם יֵצְאוּ בְנוֹת שִׁלֹה ס
לָחוּל בַּמְּחֹלוֹת וִיצָאתֶם מִן
הַכְּרָמִים וַחֲטַפְתֶּם לָכֶם אִישׁ
אִשְׁתּוֹ מִבְּנוֹת שִׁלֹה וְהַלַּכְתֶּם
אֶרֶץ בִּנְיָמִן׃ וְהָיָה כִּי יָבוֹאוּ
אֲבוֹתָם אוֹ אַחֵיהֶם לָרוֹב
אֵלֵינוּ וְאָמַרְנוּ אֲלֵיהֶם חָנּוּנוּ
אוֹתָם כִּי לֹא לָקַחְנוּ אִישׁ
אִשְׁתּוֹ בַּמִּלְחָמָה כִּי לֹא אַתֶּם
נְתַתֶּם לָהֶם כָּעֵת תֶּאְשָׁמוּ׃
וַיַּעֲשׂוּ כֵּן בְּנֵי בִנְיָמִן
וַיִּשְׂאוּ נָשִׁים לְמִסְפָּרָם מִן
הַמְּחֹלְלוֹת אֲשֶׁר גָּזָלוּ וַיֵּלְכוּ
וַיָּשֻׁבוּ אֶל נַחֲלָתָם וַיִּבְנוּ אֶת
הֶעָרִים וַיֵּשְׁבוּ בָהֶן׃ וַיִּתְּהַלְּכוּ
מִשָּׁם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּעֵת הַהִיא
אִישׁ לְשִׁבְטוֹ וּמִשְּׁפָחָתוֹ ס
וַיֵּצְאוּ מִשָּׁם אִישׁ לְנַחֲלָתוֹ׃

בַּיָּמִים הָהֵם אֵין מֶלֶךְ בְּיִשְׂרָאֵל
אִישׁ הַיָּשָׁר בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה׃

וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִן הָרָמָתַיִם
צוֹפִים מֵהַר אֶפְרָיִם וּשְׁמוֹ
אֶלְקָנָה בֶן יְרֹחָם בֶּן אֱלִיהוּא
בֶּן תֹּחוּ בֶן צוּף אֶפְרָתִי׃ וְלוֹ
שְׁתֵּי נָשִׁים שֵׁם אַחַת חַנָּה
וְשֵׁם הַשֵּׁנִית פְּנִנָּה וַיְהִי ס
לִפְנִנָּה יְלָדִים וְלַחַנָּה׃ אֵין
יְלָדִים׃ וְעָלָה הָאִישׁ הַהוּא
מֵעִירוֹ מִיָּמִים יָמִימָה׃ ס
לְהִשְׁתַּחֲוֹת וְלִזְבֹּחַ לַיהוָה
צְבָאוֹת בְּשִׁלֹה וְשָׁם שְׁנֵי בְנֵי
עֵלִי חָפְנִי וּפִנְחָס כֹּהֲנִים
לַיהוָה׃ וַיְהִי הַיּוֹם וַיִּזְבַּח אֶלְקָנָה
וְנָתַן לִפְנִנָּה אִשְׁתּוֹ וְלְכָל
בָּנֶיהָ וּבְנֹתֶיהָ מָנוֹת׃ וְלְחַנָּה
יִתֵּן מָנָה אַחַת אַפַּיִם כִּי אֶת
חַנָּה אָהֵב וַיהוָה סָגַר רַחְמָהּ׃
וְכַעַסַּתָּהּ צָרָתָהּ גַּם כַּעַס ס
בַּעֲבוּר הַרְּעִמָהּ כִּי סָגַר יְהוָה
בְּעַד רַחְמָהּ׃ וְכֵן יַעֲשֶׂה שָׁנָה
בְשָׁנָה מֵעֲלוֹתָהּ בְּבֵית ס

יהוה בן תם עשנה ותבטחו לא
תאבל ויאמר לה אלקנה
אישה חנה למה תבכי ולמה
לא תאכלי ולמה ירע לבבך
הלוא אנכי טוב לך מעשרה
בנים ותקם חנה אחרי אכלה
בשלו ואחרי שתות ועלי
הכהן ושב על הכסא על
מזוזת היכל יהוה והיא מרת
נפש ותתפלל על יהוה
ובכה תבכה ותדר נדר
ותאמר יהוה צבאות אם
ראה תראה בעני אמתך
וזכרתני ולא תשכח את
אמתך ונתתה לאמתך
זרע אנשים ונתתיו ליהוה
כל ימי חייו ומורה לא יעלה
על ראשו והיה כי הרבתה
להתפלל לפני יהוה ועלי
שמר את פיה וחנה היא
מדברת על לבה רק שפתיה
נעות וקולה לא ישמע
ויחשבה עלי לשכרה ויאמר
אליה עד מתי תשתכרין
הסירי את יינך מעליך ותען
חנה ותאמר לא אדני אשה
קשת רוח אנכי ויין ושכר
לא שתיתי ואשפך את
נפשי לפני יהוה אל תתן
את אמתך לפני בת בליעל
כי מרב שיחי וכעסי דברתי
עד הנה ויען עלי ויאמר
לכי לשלום ואלהי ישראל
יתן את שלתך אשר שאלת
מעמו ותאמר תמצא שפחתך
חן בעיניך ותלך האשה
לדרכה ותאכל ופניה לא
היו לה עוד וישכמו בבקר
וישתחוו לפני יהוה וישבו
ויבאו אל ביתם הרמתה וידע
אלקנה את חנה אשתו
ויזכרה יהוה ויהי לתקפות
הימים ותהר חנה ותלד בן
ותקרא את שמו שמואל
מיהוה שאלתיו ויעל
האיש אלקנה וכל ביתו
לזבח ליהוה את זבח הימים
ואת נדרו חנה לא עלתה כי
אמרה לאישה עד יגמל הנער
והבאתיו ונראה את פני יהוה
ונשב שם עד עולם ויאמר
לה אלקנה אישה עשי הטוב
בעיניך שבי עד גמלך אתו
אך יקם יהוה את דברו ותשב
האשה ותינק את בנה עד
גמלה אתו ותעלהו עמה
כאשר גמלתו בפרים שלשה
ואיפה אחת קמח ונבל יין
ותבאהו בית יהוה שלו והנער
נער וישחטו את הפר ויביאו
את הנער אל עלי ותאמר
בי אדני חי נפשך אדני אני
האשה הנצבת עמכם בזה
להתפלל אל יהוה אל הנער
הזה התפללתי ויתן יהוה לי
את שאלתי אשר שאלתי
מעמו וגם אני השאלתיו
ליהוה כל הימים אשר היה
הוא שאול ליהוה וישתחו
שם ליהוה
ותתפלל חנה ותאמר עלץ
לבי ביהוה רמה קרן בי ביהוה
רחב פי על אויבי כי שמחתי
בישועתך אין קדוש כיהוה
כי אין בלתך ואין צור כאלהינו
אל תרבו תדברו גבהה גבוהה
יצא עתק מפיכם כי אל דעות
יהוה ולו נתכנו עלילות קשת
גבורים חתים ונכשלים אזרו
חיל שבעים בלחם נשכרו
ורעבים חדלו עד עקרה

עלוסו ג׳ ב׳ מל׳ חדי׳ וקש׳ מדי׳ עלוסו ביהוה ארץ ארשה לבחה וכיוס עלוסד כלאדיץ : ס שיחוד ג׳ פיעב א׳
ויקדר ויחד אחרי אכלה ואשרד חזא בקחד ויקחד עקד ישלוחו עשר דרמתיב : ס :

לשבריה ב׳ חסדיה בלוש׳ ויחשבה עלי לשטחד.
ווחא שכל חדי עבדיה באחד ושטיה ולא פיין : ס

בעמדי ריש בשע׳ וחטאתי וסביבאדיה אל בל ישראל ישבע שלחה שבאתי אבשי ומקטן עמון חטלאך אל פנו לבוא אם קטן ומלאך עשבך ישבנא שמי : ס : חטל בחיה ג׳ ויטל חאיש
אליקנה ויבא חוזמתי : ס : ויקש ב׳ לה׳ אליקנה אישה כן רבשה ולוה ויקש טעיה לדמנת : ס פוחחו ל׳ לפעון ויריע קדוסים אלוה אין קדוש חשבחיה לשבוכ : ס : ס :

ולילך שבעה ורבתבמים׃
אמלל׃ יחזק מלמת ומחמה
מזרוד שאול ונעלך ותחזקמרים
ומעשור משפרק ארמרומם
מקיום מעפר דל מאשפת׃
ירים אבון להושיב עם נדיבים
וכסא כבוד ינחלם כי ליהוה׃
מצקי ארץ וישת עליהם׃
תבל רגליחסידו ורשעים
ורשעים בחשך ידמו כי לא
בכח יגבר איש׃ יחתו יהוה׃
מריבו עלו בשמים ירעם׃
יהוה ידין אפסי ארץ ויתן
עז למלכו וירם קרן משיחו׃

ויבא אל קנה הרמתה עד בוא
הנער הבה משרת את יהוה
אתפני עלי הכהן ובני עליבני
בליעל לא ידעו את יהוה׃
ומשפט הכהנים את העם כל
איש זבח זבח ובא נער הכהן
בבשל הבשר ומזלג שלש
השנים בידו׃ ותכה בכיור או
בדוד או בקלחת או בפרור
כל אשר יעלה המזלג יקח
הכהן בו כה יעשו לכל
ישראל הבאים שם בשלה׃

גם בטרם יקטירון את החלב
ובא נער הכהן ואמר לאיש
הזבח תן בשר לצלות לכהן
ולא אקח ממך בשר מבשל כי
אם חי׃ ואמר אליו אם לא כעתה
יקטירון בימים החלב וקח לך
כאשר תאוה נפשך ואמר לו
כי עתה תתן ואם לא לקחתי
בחזקה׃ ותהי חטאת הנערים
גדולה מאד את פני יהוה׃ כי
נאצו האנשים את מנחת יהוה׃
ושמואל משרת את פני יהוה
נער חגור אפוד בד׃ ומעיל
קטן תעשה לו אמו ועלתה
לו מימים ימימה בעלתה את
אישה לזבח את זבח הימים׃
וברך עלי את אלקנה ואת
אשתו ואמר ישם יהוה לך זרע
מן האשה הזאת תחת השאלה
אשר שאל ליהוה ותלכו
למקמו׃ כי פקד יהוה את חנה
ותהר ותלד שלשה בנים ושתי
בנות ויגדל הנער שמואל עם
יהוה׃ ועלי זקן מאד
ושמע את כל אשר יעשון
בניו לכל ישראל ואת אשר
ישכבון את הנשים צבאות

פתח אהל מועד׃ ויאמר
לו למה תעשון כדברים
האלה אשר אנכי שמע את
דבריכם רעים מאת כל העם
אלה׃ אל בני כי לא טובה
השמעה אשר אנכי שמע
מעברים עם יהוה׃ אם יחטא
איש לאיש ופללו אלהים׃
ואם ליהוה יחטא איש׃ מי
יתפלל לו ולא ישמעו לקול
אביהם כי חפץ יהוה להמיתם׃
והנער שמואל הלך וגדל וטוב
גם עם יהוה וגם עם האנשים׃
ובא איש אלהים
אל עלי ויאמר אליו כה אמר
יהוה הנגלה נגליתי אל בית
אביך בהיותם במצרים לבית
פרעה׃ ובחר אתו מכל שבטי
ישראל לי לכהן לעלות על
מזבחי להקטיר קטרת לשאת
אפוד לפני ואתנה לבית אביך
את כל אשי בני ישראל׃ למה
תבעטו בזבחי ובמנחתי אשר
צויתי מעון ותכבד את בניך
ממני להבריאכם מראשית
כל מנחת ישראל לעמי׃ לבן
נאם יהוה אלהי ישראל אמר

אמרתי ביתך ובית אביך
יתהלכו לפני עד עולם ועתה
נאם יהוה חלילה לי כי מכבדי
אכבד ובזי יקלו׳ הנה ימים
באים וגדעתי את זרעך ואת
זרע בית אביך מהיות זקן
בביתך׳ והבטת צר מעון בכל
אשר ייטיב את ישראל ולא
יהיה זקן בביתך כל הימים׳
ואיש לא אכרית לך מעם
מזבחי לכלות את עינך
ולאדיב את נפשך וכל
מרבית ביתך ימותו אנשים
וזה לך האות אשר יבא אל
שני בניך אל חפני ופינחס ביום
אחד ימותו שניהם׳ והקימותי
לי כהן נאמן כאשר בלבבי
ובנפשי יעשה ובניתי לו בית
נאמן והתהלך לפני משיחי
כל הימים׳ והיה כל הנותר
בביתך יבוא להשתחות לו
לאגורת כסף וככר לחם ואמר
ספחני נא אל אחת הכהנות
לאכל פת לחם׳
והנער שמואל משרת
את יהוה לפני עלי ודבר יהוה
היה יקר בימים ההם אין חזון

נפרץ׳ ויהי ביום ההוא
ועלי שכב במקומו ועיניו החלו
כהות לא יוכל לראות׳ ונר
אלהים טרם יכבה ושמואל
שכב בהיכל יהוה אשר שם
ארון אלהים׳
ויקרא יהוה אל שמואל ויאמר
הנני׳ וירץ אל עלי ויאמר׳
הנני כי קראת לי ויאמר לא
קראתי שוב שכב׳ וילך וישכב׳
ויסף יהוה קרא עוד
שמואל ויקם שמואל וילך׳
אל עלי ויאמר הנני כי קראת
לי ויאמר לא קראתי בני שוב
שכב׳ ושמואל טרם ידע את
יהוה וטרם יגלה אליו דבר׳
ויסף יהוה קרא שמואל
בשלשית ויקם וילך אל עלי
ויאמר הנני כי קראת לי ויבן
עלי כי יהוה קרא לנער׳ ויאמר
עלי לשמואל לך שכב והיה אם
יקרא אליך ואמרת דבר יהוה
כי שמע עבדך׳ וילך שמואל
וישכב במקומו׳ ובא ויתיצב
ויתיצב כפעם כפעם׳
שמואל שמואל ויאמר׳
שמואל דבר כי שמע עבדך׳

פ
ויאמר יהוה אל שמואל הנה
אנכי עשה דבר בישראל׳
אשר כל שמעו תצלנה שתי
אזניו׳ ביום ההוא אקים אל
עלי את כל אשר דברתי אל
ביתו׳ החל וכלה׳ והגדתי לו כי
שפט אני את ביתו עד עולם
בעון אשר ידע כי מקללים
להם בניו ולא כהה בם׳ ולכן
נשבעתי לבית עלי אם יתכפר
עון בית עלי בזבח ובמנחה עד
עולם׳ וישכב שמואל עד
הבקר ויפתח את דלתות בית
יהוה ושמואל ירא מהגיד את
המראה אל עלי׳ ויקרא עלי
את שמואל ויאמר שמואל
בני׳ ויאמר הנני׳ ויאמר מה
הדבר אשר דבר אליך אל נא
תכחד ממני׳ כה יעשה לך
אלהים וכה יוסיף אם תכחד
ממני דבר מכל הדבר אשר דבר
אליך׳ ויגד לו שמואל את כל
הדברים ולא כחד ממנו׳ ויאמר
יהוה הוא הטוב בעיניו יעשה׳

ויגדל שמואל׳ ויהוה היה עמו

ולא חפיל מכל דבריו ארצה׃
ויד׳ כל ישראל מדן ועד
בארשבע כי נאמן שמואל
לנביא ליהוה׃ ופלשתים
לחרא׳ בשלח בנגלה יהוה
אל שמואל בשלו ברכו יהוה׃

ויהי דבר שמואל לכל ישראל
ויצא ישראל לקראת פלשתים
למלחמה ויחנו על האבן העזר
ופלשתים חנו באפק׃ ויערכו
פלשתים לקראת ישראל
ותט שתמלחמה ויגף ישראל
לפני פלשתים ויכו במערכה
בשדה כארבעת אלפים
איש׃ ויבא העם אל המחנה
ויאמרו זקני ישראל למה
נגפנו יהוה היום לפני פלשתים
נקחה אלינו משלה את ארון
ברית יהוה ויבא בקרבנו וישענו
מכף אויבינו׃ וישלח העם
שלה וישאו משם את ארון
ברית יהוה צבאות ישב הכרבים
ושם שני בני עלי עם ארון
ברית האלהים חפני ופינחס
ויהי כבוא ארון ברית יהוה אל
המחנה וירעו כל ישראל תרועה

גדולה ותהם הארץ׃ וישמעו
פלשתים את קול התרועה
ויאמרו מה קול התרועה
הגדולה הזאת במחנה עברים
וידעו כי ארון יהוה בא אל
המחנה׃ ויראו הפלשתים כי
אמרו בא אלהים אל המחנה
ויאמרו אוי לנו כי לא היתה
כזאת אתמול שלשם אוי
לנו מי יצילנו מיד האלהים
האדירים האלה אלה הם
האלהים המכים את מצרים
בכל מכה במדבר התחזקו והיו
לאנשים פלשתים פן תעבדו
לעברים כאשר עבדו לכם
והיותם לאנשים ונלחמתם
ונלחמו פלשתים וינגף ישראל
וינסו איש לאהליו ותהי המכה
גדולה מאד ויפל מישראל
שלשים אלף רגלי׃ וארון
אלהים נלקח ושני בני עלי
מתו חפני ופינחס׃ ורץ איש
בנימן מן המערכה ויבא שלה
ביום ההוא ומלו בגדים ואדמה
על ראשו׃ ובוא הנה עלי ישב
על הכסא אצל דרך מצפה כי היה
לבו חרד על ארון האלהים׃

והאיש בא להגיד בעיר ותזעק
כל העיר׃ וישמע עלי את
קול הצעקה ויאמר מה קול
ההמון הזה והאנשים מהרו ויבא
ויגד לעלי׃ ועלי בן תשעים
ושמנה שנה ועיניו קמה ולא
יכול לראות׃ ויאמר האיש
אל עלי אנכי הבא מן המערכה
ואני מן המערכה נסתי היום
ויאמר מה היה הדבר בני׃ ויען
המבשר ויאמר נס ישראל
לפני פלשתים וגם מגפה גדולה
היתה בעם וגם שני בניך מתו
חפני ופינחס וארון האלהים
נלקח׃
ויהי בהזכירו את ארון האלהים
ויפל מעל הכסא אחרנית בצד
הפתח שערתי שברו מפרקתו
ומת כי זקן האיש וכבד והוא
שפט את ישראל ארבעים
שנה׃ וכלתו אשת פינחס הרה
ללדת׃ ותשמע את השמעה
אל הלקח ארון האלהים ומת
חמיה ואישה׃ ותבר עליה
כי נהפכו עליה צריה׃ ובעת
מותה׃ ותדבר הנצבות עליה
אל תיראי כי בן ולדת׃ ולא

עֹנֶתוֹ וְלֹא אִשְׁתֹּךְ לִבָּהּ וְתִקְרָא
לְנַעַר אוּבָבוֹד לֵאמֹר גַּלְחֻבּוֹד
מִישְׂרָאֵל אֱלֹהֵי לְקַח אַרוֹן
הָאֱלֹהִים וְאֶל חֲמִיהָ וְאִישָׁהּ
וַתֹּאמֶר גָּלָה כָבוֹד מִיִּשְׂרָאֵל
כִּי נִלְקַח אֲרוֹן הָאֱלֹהִים:

וּפְלִשְׁתִּים לָקְחוּ אֶת אֲרוֹן
הָאֱלֹהִים וַיְבִאֻהוּ מֵאֶבֶן הָעֶזֶר
אַשְׁדּוֹדָה: וַיִּקְחוּ פְלִשְׁתִּים
אֶת אֲרוֹן הָאֱלֹהִים וַיְבִיאוּ
אֹתוֹ בֵּית דָּגוֹן וַיַּצִּיגוּ אֹתוֹ אֵצֶל
דָּגוֹן: וַיַּשְׁכִּימוּ אַשְׁדּוֹדִים
מִמָּחֳרָת וְהִנֵּה דָגוֹן נֹפֵל לְפָנָיו
אַרְצָה לִפְנֵי אֲרוֹן יְהוָה וְיִקְחוּ
אֶת דָּגוֹן וַיָּשִׁבוּ אֹתוֹ לִמְקוֹמוֹ:
וַיַּשְׁכִּימוּ בַבֹּקֶר מִמָּחֳרָת וְהִנֵּה
דָגוֹן נֹפֵל לְפָנָיו אַרְצָה לִפְנֵי
אֲרוֹן יְהוָה וְרֹאשׁ דָּגוֹן וּשְׁתֵּי
כַפּוֹת יָדָיו כְּרֻתוֹת אֶל הַמִּפְתָּן
רַק דָּגוֹן נִשְׁאַר עָלָיו: עַל כֵּן
לֹא יִדְרְכוּ כֹהֲנֵי דָגוֹן וְכָל
הַבָּאִים בֵּית דָּגוֹן עַל מִפְתַּן
דָּגוֹן בְּאַשְׁדּוֹד עַד הַיּוֹם הַזֶּה:
וַתִּכְבַּד יַד יְהוָה אֶל
הָאַשְׁדּוֹדִים וַיְשֹׁמֵם וַיַּךְ אֹתָם
בָּעֳפָלִים אֶת אַשְׁדּוֹד וְאֶת

גְּבוּלָיהּ: וַיַּרְאוּ אַנְשֵׁי אַשְׁדּוֹד
כִּי כֵן וַיֹּאמְרוּ לֹא יֵשֵׁב אֲרוֹן
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּנוּ כִּי קָשְׁתָה
יָדוֹ עָלֵינוּ וְעַל דָּגוֹן אֱלֹהֵינוּ:
וַיִּשְׁלְחוּ וַיֶּאֱסְפוּ אֶת כָּל סַרְנֵי
פְלִשְׁתִּים אֵלֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ מַה
נַּעֲשֶׂה לַאֲרוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
וַיֹּאמְרוּ נָסֹב אֲרוֹן אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל וַיָּסֹבּוּ אֶת אֲרוֹן אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל: וַיְהִי אַחֲרֵי
הֲסָבּוֹ אֹתוֹ וַתְּהִי יַד יְהוָה בָּעִיר
מְהוּמָה גְדוֹלָה מְאֹד וַיַּךְ אֶת
אַנְשֵׁי הָעִיר מִקָּטֹן וְעַד גָּדוֹל
וַיִּשְׁתָּרֵר לָהֶם עֳפָלִים וַיִּשְׁלְחוּ
אֶת אֲרוֹן הָאֱלֹהִים עֶקְרוֹן
וַיְהִי כְּבוֹא אֲרוֹן הָאֱלֹהִים
עֶקְרוֹן וַיִּזְעֲקוּ עֶקְרוֹנִים
לֵאמֹר הֵסֵבּוּ אֵלַי אֶת אֲרוֹן
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לַהֲמִיתֵנוּ וְאֶת
עַמִּי: וַיִּשְׁלְחוּ וַיֶּאֱסְפוּ אֶת כָּל
סַרְנֵי פְלִשְׁתִּים וַיֹּאמְרוּ שַׁלְּחוּ
אֶת אֲרוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְיָשֹׁב
לִמְקֹמוֹ וְלֹא יָמִית אֹתִי וְאֶת
עַמִּי כִּי הָיְתָה מְהוּמַת מָוֶת בְּכָל
הָעִיר כָּבְדָה מְאֹד יַד הָאֱלֹהִים שָׁם:
וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא מֵתוּ הֻכּוּ
בָּעֳפָלִים וַתַּעַל שַׁוְעַת הָעִיר

הַשָּׁמָיִם: וַיְהִי אֲרוֹן יְהוָה
בְּשָׂדֵה פְלִשְׁתִּים שִׁבְעָה
חֳדָשִׁים: וַיִּקְרְאוּ פְלִשְׁתִּים
לַכֹּהֲנִים וְלַקֹּסְמִים לֵאמֹר מַה
נַּעֲשֶׂה לַאֲרוֹן יְהוָה הוֹדִיעֻנוּ
בַּמֶּה נְשַׁלְּחֶנּוּ לִמְקֹמוֹ: וַיֹּאמְרוּ
אִם מְשַׁלְּחִים אֶת אֲרוֹן אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל אַל תְּשַׁלְּחוּהוּ אֹתוֹ
רֵיקָם כִּי הָשֵׁב תָּשִׁיבוּ לוֹ אָשָׁם
אָז תֵּרָפְאוּ וְנוֹדַע לָכֶם לָמָּה
לֹא תָסוּר יָדוֹ מִכֶּם: וַיֹּאמְרוּ
מָה הָאָשָׁם אֲשֶׁר נָשִׁיב לוֹ
וַיֹּאמְרוּ מִסְפַּר סַרְנֵי פְלִשְׁתִּים
חֲמִשָּׁה עֳפָלִים זָהָב וַחֲמִשָּׁה
עַכְבְּרֵי זָהָב כִּי מַגֵּפָה אַחַת
לְכֻלָּם וּלְסַרְנֵיכֶם: וַעֲשִׂיתֶם
צַלְמֵי עָפְלֵיכֶם וְצַלְמֵי עַכְבְּרֵיכֶם
הַמַּשְׁחִיתִים אֶת הָאָרֶץ וְנִתַּתֶּם
לֵאלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כָּבוֹד אוּלַי יָקֵל
אֶת יָדוֹ מֵעֲלֵיכֶם וּמֵעַל
אֱלֹהֵיכֶם וּמֵעַל אַרְצְכֶם: וְלָמָּה
תְּכַבְּדוּ אֶת לְבַבְכֶם כַּאֲשֶׁר
כִּבְּדוּ מִצְרַיִם וּפַרְעֹה אֶת לִבָּם
הֲלוֹא כַּאֲשֶׁר הִתְעַלֵּל בָּהֶם
וַיְשַׁלְּחוּם וַיֵּלֵכוּ: וְעַתָּה קְחוּ
וַעֲשׂוּ עֲגָלָה חֲדָשָׁה אַחַת
וּשְׁתֵּי פָרוֹת עָלוֹת אֲשֶׁר לֹא

ויהוה הלך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחתם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם לדרת יומם ולילה: לא ימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפני העם: ס

ויאמר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל ויסבו ויחנו לפני פי החירות בין מגדל ובין הים לפני בעל צפון נכחו תחנו על הים: ס

עלה עליהם עד ואסרתם
את חפרות בעבה ובדשם
במים מאחריהם ס ביבשה:
ולקחתם את ארון ויהוה
ותנתם אתו אל עבה ויאתי
בלי הזהב אשר תשבתם לו
אשם תשומו בארנו מעינו
ושלחתם אתו וחלף ראתם
אסורים בבלו עבה בית שמש
הוא עשה לנו את הרעה הזאת
הגדולה הזאת ואם לא ודעתי
כי לא מרוע נגעה בנו מקרה
הוא היה לנו ידעתים אנשים
כי ויקרוהו שתי פרות עלות
ואסרתם בעגלה ואת בניהם
כלו בבית: ושמתם את ארון
ויהוה ארון עבה ואת הצרנים
ואת עכברי הזהב ואת צלמי
טחרתם: ושרטה הפרות הנכנה
עליה דרך בית שמש שבמסלה
אחת הלכו הלך וגעו ולא סרו
ימין ושמאל וסרנים פלשתים
הולכים אחריהם עד גבול בית
שמש: ובית שמש קצרים
קצירה חטים בעמק וישאו
את עיניהם וראו את הארון
וישמחו לראות: והעגלה באה

אל שדה יהושע בית השמשי
ותעמד שם ושם אבן גדולה
ויבקעו את עצי העגלה ואת
הפרות העלו עלה ליהוה:
והלוים הורידו את
ארון יהוה ואת הארנו אשר
אתו אשר בו כלי הזהב וישמו
אל האבן הגדולה ואנשי בית
שמש העלו עלות וישחטו זבחים
ביום ההוא ליהוה: וחמשת
סרני פלשתים ראו וישבו
עקרון ביום ההוא:
ואלה טחרי הזהב
אשר השיבו פלשתים אשם
ליהוה לאשדוד
אחד לעזה
אחד לאשקלון
אחד לגת
אחד לעקרון
אחד:
ועכברי הזהב מספר כל
ערי פלשתים לחמשת סרני
מעוד מבצר ועד כפר הפרזי
וענן אבל הגדולה אשר הניחו
עליה את ארון יהוה עד היום
הזה בשדה יהושע בית השמשי:
ולבני אנשי בית שמש הכו

באנשי בית שמש שבעים
איש חמשים אלף איש
ויתאבלו העם כי הכה יהוה
בעם מכה גדולה: ויאמרו אנשי
בית שמש מי יוכל לעמד לפני
יהוה האלהים הקדוש הזה ואל
מי נעלה מעלינו:
וישלחו מלאכים אל
יושבי קריתים לאמר
השבו פלשתים את ארון יהוה
רדו העלו אתו אליכם: ויבאו
אנשי קריתים יערים ויעלו את
ארון יהוה ויבאו אתו אל בית
אבינדב בגבעה ואת אלעזר
בנו קדשו לשמר את ארון
יהוה:
ויהי מיום שכנו את ארון בקרית
יערים נרבו הימים ויהי עשרים
שנה ויבך כל בית ישראל אחרי
יהוה: ויאמר שמואל
אל כל בית ישראל לאמר אם
בכל לבבכם אתם שבים אל
יהוה הסירו את אלהי הנכר
מתוככם והעשתרות והכינו
לבבכם אל יהוה ועבדהו לבדו
ויצל אתכם מיד פלשתים:
ויסירו בני ישראל את הבעלים

ושבב ב׳ ומיל ושבב בית אל ויגלגל עוד קטנה ואבשלום
ושבב לעפל ובאחד • וחד שבב אל ראשיהם : ס :

ושנו ד׳ פשרין ומישטרון ושנו מישפט ושנו לאבשלום ושנו בשנה ושנו נשיו ס וחד ושנו אחרי הבינע : ס : ויקח ג׳ ולקשין
את בניכם ויקח בנשקי ולא יכן בשנה אטיים ומל אחנה ומוש סמו ומחל : ס :

ואת הקעשתרת ויעבדו אתו
יהוה לבדו׳
ויאמר שמואל לכו אתכם
ישראל המצפתה ואתפלל
בעדכם אל יהוה ויקבצו
המצפתה וישאבו מים וישפכו
לפני יהוה ויצומו ביום ההוא
ויאמרו שם חטאנו ליהוה
וישפט שמואל את בני
ישראל במצפה וישמעו
פלשתים כי התקבצו בני
ישראל המצפתה ויעלו סרני
פלשתים אל ישראל וישמעו
בני ישראל ויראו מפני פלשתים
ויאמרו בני ישראל אל
שמואל אל תחדל משמנו
מזעק אל יהוה אלהינו וישענו
מיד פלשתים ויקח שמואל
טלה חלב אחד ויעלה עולה
כליל ליהוה ויזעק שמואל
אל יהוה בעד ישראל ויענהו
יהוה ויהי שמואל מעלה
העולה ופלשתים נגשו למלחמה
בישראל וירעם יהוה בקול
גדול ביום ההוא על פלשתים
ויהמם ויגפו לפני ישראל
ויצאו אנשי ישראל מהמצפה

וירדפו את פלשתים ויכום עד
מתחת לבית כר׳ ויקח שמואל
אבן אחת וישם בין המצפה
ובין השן ויקרא את שמה אבן
העזר ויאמר עד הנה עזרנו׳
יהוה ויכנעו הפלשתים ולא
יספו עוד לבוא בגבול ישראל
ותהי יד יהוה בפלשתים כל ימי
שמואל׳ ותשבנה הערים
אשר לקחו פלשתים מאת
ישראל׳ לישראל׳ מעקרון
ועד גת ואת גבולה הציל ישראל
מיד פלשתים׳ ויהי
שלום בין ישראל׳ ובין האמרי׳
וישפט שמואל את ישראל
כל ימי חייו׳ והלך מדי שנה
בשנה וסבב בית אל והגלגל
והמצפה ושפט את ישראל
את כל המקומות האלה׳
ותשבתו הרמתה כי שם ביתו
ושם שפט את ישראל ויבן
שם מזבח ליהוה׳
ויהי כאשר זקן שמואל ושם
את בניו שפטים לישראל׳ ויהי
שם בנו הבכור יואל ושם משנהו
אביה שפטים בבאר שבע׳
ולא הלכו בניו בדרכיו׳ ויטו אחרי

הבצע ויקחו שחד ויטו משפט׳
ויתקבצו כל זקני ישראל׳
ויבאו אל שמואל הרמתה׳
ויאמרו אליו הנה אתה זקנת
ובניך לא הלכו בדרכיך עתה
שימה לנו מלך לשפטנו ככל
הגוים׳ וירע הדבר בעיני
שמואל כאשר אמרו תנה לנו
מלך לשפטנו׳ ויתפלל שמואל
אל יהוה׳
ויאמר יהוה אל שמואל שמע
בקול העם לכל אשר יאמרו
אליך כי לא אותך מאסו כי
אתי מאסו ממלך עליהם׳ ככל
המעשים אשר עשו מיום׳
העלותי אתם ממצרים ועד
היום הזה ויעזבוני ועבדו׳
אלהים אחרים כן הם עשים
גם לך׳ ועתה שמע בקולם׳
אך כי העד תעיד בהם והגדת
להם משפט המלך אשר׳
ימלך עליהם׳ ויאמר
שמואל את כל דברי יהוה אל
העם השאלים מאתו מלך׳
ויאמר זה יהיה משפט
המלך אשר ימלך עליכם את

ומיאנו ל׳ ומאנו היעד לשמ״ע ומאנו להקשיב
ומאנו לשמ״ע ולא זכרו נפלאותיך ׃ ס׃

לדרוש אלהים ׃ ׃ ויעשמון לפנים בישראל ויאמרו משה להקנו כרולא מל יוד ויחי לדרוש אלהים בימי זכריהו
ויחי יעב׳ לדרוש האלהים והכנוהו לבבן הכין לדרוש כל לבבן הכין לדרוש האלהים ו׃ ס׃

בְּמִכְרָם וְקָחוּ וְשָׁם לוֹ בְּמִרְבַּדְּתוֹ
וּבְפַרְשָׁיו וְרָצוּ לְפָנָיו מִרְבַּדְּתוֹ
וַיָּשׂוּם לוֹ שָׂרֵי אֲלָפִים וְשָׂרֵי
חֲמִשִּׁים וְלַחֲרֹשׁ חֲרִישׁוֹ וְלִקְצֹר
קְצִירוֹ וְלַעֲשׂוֹת כֵּלֵי מִלְחַמְתּוֹ
וְכֵלֵי רִכְבּוֹ וְאֶת בְּנוֹתֵיכֶם יִקָּחוּ
לְרַקָּחוֹת וּלְטַבָּחוֹת וּלְאֹפוֹת
וְאֶת שְׂדוֹתֵיכֶם וְאֶת כַּרְמֵיכֶם
וְזֵיתֵיכֶם הַטּוֹבִים יִקָּח וְנָתַן
לַעֲבָדָיו וְזַרְעֲכֶם וּכְרָמֵיכֶם
יַעְשֵׂר וְנָתַן לְסָרִיסָיו וְלַעֲבָדָיו
וְאֶת עַבְדֵיכֶם וְאֶת שִׁפְחוֹתֵיכֶם
וְאֶת בְּחוּרֵיכֶם הַטּוֹבִים וְאֶת
חֲמוֹרֵיכֶם יִקָּח וְעָשָׂה לְמַלְאַכְתּוֹ
צֹאנְכֶם יַעְשֹׂר וְאַתֶּם תִּהְיוּ־לוֹ
לַעֲבָדִים וְזָעַקְתֶּם בַּיּוֹם הַהוּא
מִלִּפְנֵי מַלְכְּכֶם אֲשֶׁר בְּחַרְתֶּם
לָכֶם וְלֹא יַעֲנֶה יְהוָה אֶתְכֶם
בַּיּוֹם הַהוּא וַיְמָאֲנוּ הָעָם
לִשְׁמֹעַ בְּקוֹל שְׁמוּאֵל וַיֹּאמְרוּ
לֹא כִּי אִם מֶלֶךְ יִהְיֶה עָלֵינוּ ׃
וְהָיִינוּ גַּם אֲנַחְנוּ כָּל הַגּוֹיִם
וְשָׁפְטָנוּ מַלְכֵּנוּ וְיָצָא לְפָנֵינוּ
וְנִלְחַם אֶת מִלְחֲמֹתֵנוּ וַיִּשְׁמַע
שְׁמוּאֵל אֶת כָּל דִּבְרֵי הָעָם
וַיְדַבְּרֵם בְּאָזְנֵי יְהוָה׃
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל שְׁמוּאֵל שְׁמַע

בְּקוֹלָם וְהִמְלַכְתָּ לָהֶם מֶלֶךְ ׃
וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל אַנְשֵׁי
יִשְׂרָאֵל לְכוּ אִישׁ לְעִירוֹ׃
וַיְהִי אִישׁ מִבִּנְיָמִין וּשְׁמוֹ קִישׁ
בֶּן אֲבִיאֵל בֶּן צְרוֹר בֶּן בְּכוֹרַת
בֶּן אֲפִיחַ בֶּן אִישׁ יְמִינִי גִּבּוֹר
חָיִל וַיְהִי לוֹ בֵּן וּשְׁמוֹ שָׁאוּל
בָּחוּר וָטוֹב וְאֵין אִישׁ מִבְּנֵי
יִשְׂרָאֵל טוֹב מִמֶּנּוּ מִשְּׁכְמוֹ ׃
וּמֵעֶלֶה גָּבֹהַּ מִכָּל הָעָם וַתֹּאבַדְנָה
הָאֲתֹנוֹת לְקִישׁ אֲבִי שָׁאוּל
וַיֹּאמֶר קִישׁ אֶל שָׁאוּל בְּנוֹ
קַח נָא אִתְּךָ אֶת אַחַד מֵהַנְּעָרִים
וְקוּם לֵךְ בַּקֵּשׁ אֶת הָאֲתֹנוֹת ׃
וַיַּעֲבֹר בְּהַר אֶפְרַיִם וַיַּעֲבֹר
בְּאֶרֶץ שָׁלִשָׁה וְלֹא מָצָאוּ ׃
וַיַּעַבְרוּ בְּאֶרֶץ שַׁעֲלִים וְאֵין
וַיַּעֲבֹר בְּאֶרֶץ יְמִינִי וְלֹא מָצָאוּ ׃
הֵמָּה בָּאוּ בְּאֶרֶץ צוּף וְשָׁאוּל
אָמַר לְנַעֲרוֹ אֲשֶׁר עִמּוֹ לְכָה
וְנָשׁוּבָה פֶּן יֶחְדַּל אָבִי מִן
הָאֲתֹנוֹת וְדָאַג לָנוּ׃ וַיֹּאמֶר לוֹ
הִנֵּה נָא אִישׁ אֱלֹהִים בָּעִיר הַזֹּאת
וְהָאִישׁ נִכְבָּד כֹּל אֲשֶׁר יְדַבֵּר בּוֹא
נָבוֹא עַתָּה נֵלֶךְ שָׁם אוּלַי יַגִּיד
לָנוּ אֶת דַּרְכֵּנוּ אֲשֶׁר הָלַכְנוּ עָלָיו׃

וַיֹּאמֶר שָׁאוּל לְנַעֲרוֹ וְהִנֵּה נֵלֶךְ
וּמַה נָּבִיא לָאִישׁ כִּי הֵלַחֶם
אֲזֹל מִכְּלִיתוֹתֵינוּ אֵין לִי
לְהָבִיא לָאִישׁ הָאֱלֹהִים מָה
אִתָּנוּ׃ וְיֹסֶף הַנַּעַר לַעֲנוֹת אֶת
שָׁאוּל וַיֹּאמֶר הִנֵּה נִמְצָא בְיָדִי
רֶבַע שֶׁקֶל כֶּסֶף וְנָתַתִּי לְאִישׁ
הָאֱלֹהִים וְהִגִּיד לָנוּ אֶת דַּרְכֵּנוּ׃
לְפָנִים בְּיִשְׂרָאֵל כֹּה אָמַר
הָאִישׁ בְּלֶכְתּוֹ לִדְרוֹשׁ אֱלֹהִים
לְכוּ וְנֵלְכָה עַד הָרֹאֶה כִּי לַנָּבִיא
הַיּוֹם יִקָּרֵא לְפָנִים הָרֹאֶה׃
וַיֹּאמֶר שָׁאוּל לְנַעֲרוֹ טוֹב
דְּבָרֶךָ לְכָה נֵלֵכָה וַיֵּלְכוּ אֶל הָעִיר
אֲשֶׁר שָׁם אִישׁ הָאֱלֹהִים הֵמָּה
עֹלִים בַּמַּעֲלֵה הָעִיר וְהֵמָּה
מָצְאוּ נְעָרוֹת יֹצְאוֹת לִשְׁאֹב
מָיִם וַיֹּאמְרוּ לָהֶן הֲיֵשׁ בָּזֶה
הָרֹאֶה׃ וַתַּעֲנֶינָה אוֹתָם
וַתֹּאמַרְנָה יֵשׁ הִנֵּה לְפָנֶיךָ מַהֵר
עַתָּה כִּי הַיּוֹם בָּא לָעִיר כִּי זֶבַח
הַיּוֹם לָעָם בַּבָּמָה׃ כְּבֹאֲכֶם עַד
בּוֹא תִּמְצְאוּן אֹתוֹ בְּטֶרֶם יַעֲלֶה
הַבָּמָתָה לֶאֱכֹל כִּי לֹא יֹאכַל הָעָם
עַד בֹּאוֹ כִּי הוּא יְבָרֵךְ
הַזֶּבַח אַחֲרֵי כֵן יֹאכְלוּ הַקְּרוּאִים
וְעַתָּה עֲלוּ כִּי אֹתוֹ כְּזֶה׃

ולעשות ל׳ ושמר ונתך ודזקקתם לחמיה כעמך ויעבריה אמל בכל לשמרה לשבו׳ ומקשרתם הכין לבבו׳ שמיה ביולה
מיזיקים ושמר׳ ס׃ ולעבדיו ב׳ ויריעכם ובריעים והנחומה שמלכם ס׃ ויאמרו לא ב׳ בט׳ ב׳ בריחנו ב׳ אנלשלך ויוחי
באזני יהוה ב׳ ויהי הלעם ממלאנטים ריב צאנוש
כי בחיטה באזנו יהוה ויחבר מאמר מחוה ס׃

תגיעאו אתו ויעלו העיר
המה באים בתוך העיר והנה
שמואל יצא לקראתם
לעלות הבמה
ויהוה גלה את אזן
שמואל יום אחד לפני בוא
שאול לאמר מעתה מחר
אשלח אליך איש מארץ
בנימן ומשחתו לנגיד על עמי
ישראל והושיע את עמי
מיד פלשתים כי ראיתי את
עמי כי באה צעקתו אלי
ושמואל ראה את שאול
ויהוה ענהו האיש אשר
אמרתי אליך זה יעצר בעמי
ויגש שאול את שמואל
בתוך השער ויאמר הגידה
נא לי איה בית החזה ויען
שמואל את שאול ויאמר
אני הוא החזה עלה לפני הבמה
ואכלתם עמי היום ושלחתיך
בבקר וכל אשר בלבבך אגיד
לך ולא תענה אבדות לך
היום שלשת הימים אל תשם
את לבך להם כי נמצאו ולמי
כל חמדת ישראל הלוא לך
ולכל בית אביך

ויען שאול ויאמר
הלוא בן ימיני אנכי מקטני
שבטי ישראל ומשפחתי
הצעירה מכל משפחות שבטי
בנימן ולמה דברת אליכה
הדבר ויקח שמואל
את שאול ואת נערו ויביאם
לשכתה ויתן להם מקום
בראש הקרואים והמה
כשלשים איש ויאמר
שמואל לטבח תן את המנה
אשר נתתי לך אשר אמרתי
אליך שים אתה עמך וירם
הטבח את השוק והעליה
וישם לפני שאול ויאמר הנה
הנשאר שים לפנך אכל
כי למו עד שמור לך לאמר
העם קראתי ויאכל שאול
עם שמואל ביום ההוא וירדו
מהבמה העיר וידבר עם
שאול על הגג ישכבו ויהי
כעלות השחר ויקרא שמואל
אל שאול הגג לאמר קומה
ואשלחך ויקם שאול ויצא
שניהם הוא ושמואל החוצה
המה ורדים בקצה העיר
ושמואל אמר אל שאול אמר

לנער ויעבר לפנינו ויעבר ואתה
עמד היום ואשמיעך את דבר
אלהים
ויקח שמואל את פך השמן
ויצק על ראשו וישקהו
ויאמר הלוא כי משחך יהוה על
נחלתו לנגיד כי לבתר היום
מעבדי ומצאת שני אנשים
עם קברת רחל בגבול בנימן
בצלצח ואמרו אליך נמצאו
האתנות אשר הלכת לבקש
והנה נטש אביך את דבר האתנות
לאמר מה אעשה לבני וחלפת
משם והלאה עד אלון
תבור ומצאוך שם שלשה
אנשים עלים אל האלהים בית
אל אחד נשא שלשה גדיים
ואחד נשא שלשת כברות
לחם ואחד נשא נבל יין
ושאלך לך לשלום ונתנו לך
שתי לחם ולקחת מידם אשר
כן תבוא גבעת האלהים אשר
שם נצבי פלשתים והי כבואך
שם העיר ופגעת חבל נביאים
ירדים מהבמה ולפניהם נבל
ותף וחלל וכנור והמה מתנבאים
וצלחה עליך רוח יהוה והתנבית

עמם ונחפרת לאיש אחר׃
והיה כי תבא אל הארץ אשר יהוה אלהיך נתן
לך נחלה וירשתה וישבת בה׃
ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך
אשר יהוה אלהיך נתן לך ושמת בטנא והלכת
אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשכן שמו שם׃
ובאת אל הכהן אשר יהיה בימים ההם ואמרת אליו
הגדתי היום ליהוה אלהיך כי באתי אל הארץ
אשר נשבע יהוה לאבתינו לתת לנו׃
ונשא הכהן הטנא מידך והניחו לפני מזבח יהוה אלהיך׃
וענית ואמרת לפני יהוה אלהיך ארמי אבד אבי
וירד מצרימה ויגר שם במתי מעט ויהי שם לגוי
גדול עצום ורב׃
וירעו אתנו המצרים ויענונו ויתנו עלינו עבדה קשה׃
ונצעק אל יהוה אלהי אבתינו וישמע יהוה את קולנו
וירא את עניינו ואת עמלנו ואת לחצנו׃
ויוצאנו יהוה ממצרים ביד חזקה ובזרע נטויה
ובמרא גדל ובאתות ובמופתים׃
ויביאנו אל המקום הזה ויתן לנו את הארץ הזאת
ארץ זבת חלב ודבש׃
ועתה הנה הבאתי את ראשית פרי האדמה
אשר נתת לי יהוה ונחתו לפני יהוה אלהיך והשתחוית
לפני יהוה אלהיך׃
ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך יהוה אלהיך ולביתך
אתה והלוי והגר אשר בקרבך׃
כי תכלה לעשר את כל מעשר תבואתך בשנת
השלישית שנת המעשר ונתת לגר ליתום ולאלמנה
ואכלו בשעריך ושבעו׃
ואמרת לפני יהוה אלהיך בערתי הקדש מן הבית
וגם נתתיו ללוי ולגר ליתום ולאלמנה ככל מצותך
אשר צויתני לא עברתי ממצותיך ולא שכחתי׃
לא אכלתי בעוני ממנו ולא בערתי ממנו בטמא
ולא נתתי ממנו למת שמעתי בקול יהוה אלהי
עשיתי ככל אשר צויתני׃
השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך
את ישראל ואת האדמה אשר נתת לנו כאשר נשבעת
לאבתינו ארץ זבת חלב ודבש׃
היום הזה יהוה אלהיך מצוך לעשות את החקים
האלה והמשפטים ושמרת ועשיתם אתם בכל לבבך
ובכל נפשך׃
את יהוה האמרת היום להיות לך לאלהים
ולהלך בדרכיו ולשמר חקיו ומצותיו ומשפטיו
ולשמע בקולו׃
ויהוה האמרך היום להיות לו לעם סגלה כאשר
דבר לך ולשמר כל מצותיו׃
ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה לתהלה
ולשם ולתפארת ולהיותך עם קדש ליהוה אלהיך
כאשר דבר׃
ויצו משה ואת זקני ישראל את העם לאמר
שמר את כל המצוה אשר אנכי מצוה אתכם היום׃
והיה ביום אשר תעברו את הירדן אל הארץ
אשר יהוה אלהיך נתן לך והקמת לך אבנים גדלות
ושדת אתם בשיד׃
וכתבת עליהם את כל דברי התורה הזאת
בעברך למען אשר תבא אל הארץ אשר יהוה אלהיך
נתן לך ארץ זבת חלב ודבש כאשר דבר יהוה אלהי
אבתיך לך׃
והיה בעברכם את הירדן תקימו את האבנים
האלה אשר אנכי מצוה אתכם היום בהר עיבל
ושדת אתם בשיד׃
ובנית שם מזבח יהוה אלהיך מזבח אבנים
לא תניף עליהם ברזל׃
אבנים שלמות תבנה את מזבח יהוה אלהיך
והעלית עליו עולות ליהוה אלהיך׃
וזבחת שלמים ואכלת שם
ושמחת לפני יהוה אלהיך׃
וכתבת על האבנים את כל דברי התורה
הזאת באר היטב׃
ויצו משה ואת הכהנים הלוים לאמר
הס ושמע ישראל היום הזה נהיית לעם ליהוה
אלהיך׃
ושמעת בקול יהוה אלהיך ועשית את מצותו
ואת חקתו אשר אנכי מצוך היום׃
ויצו משה את העם ביום ההוא לאמר׃
אלה יעמדו לברך את העם על הר גרזים בעברכם
את הירדן שמעון ולוי ויהודה ויששכר ויוסף
ובנימן׃
ואלה יעמדו לקלל על הר עיבל ראובן גד
ואשר ודן ונפתלי׃
ולוי אמר אל כל איש ישראל קול רם׃
ארור אדם אשר יעשה פסל ומסכה תועבת יהוה
מעשה ידי חרש ושם בסתר ועונה כל העם ואמרו אמן׃
ארור מקלה אביו ואמו ואמר כל העם אמן׃
ארור משיג גבול רעהו ואמר כל העם אמן׃
ארור מתעה עור בדרך ואמר כל העם אמן׃
ארור מטה משפט גר יתום ואלמנה ואמר כל העם אמן׃
ארור שכב עם אשת אביו כי גלה כנף אביו ואמר כל העם אמן׃
ארור שכב עם כל בהמה ואמר כל העם אמן׃
ארור שכב עם אחתו בת אביו או בת אמו ואמר כל העם אמן׃
ארור שכב עם חמותו ואמר כל העם אמן׃
ארור מכה רעהו בסתר ואמר כל העם אמן׃
ארור לקח שחד להכות נפש דם נקי ואמר כל העם אמן׃
ארור אשר לא יקים את דברי התורה הזאת לעשות אותם ואמר כל העם אמן׃
והיה אם שמע תשמע בקול יהוה אלהיך
לשמר לעשות את כל מצותיו אשר אנכי מצוך היום
ונתנך יהוה אלהיך עליון על כל גוי הארץ׃
והיו כל הברכות האלה באו עליך והשיגוך
כי תשמע בקול יהוה אלהיך׃
ברוך אתה בעיר וברוך אתה בשדה׃
ברוך פרי בטנך ופרי אדמתך ופרי בהמתך
שגר אלפיך ועשתרות צאנך׃
ברוך טנאך ומשארתך׃
ברוך אתה בבאך וברוך אתה בצאתך׃
יתן יהוה את אויביך הקמים עליך נגפים
לפניך דרך אחד יצאו אליך ובשבעה דרכים
ינוסו לפניך׃
יצו יהוה אתך את הברכה אסמיך ובכל משלח ידך
וברכך בארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך׃
יקימך יהוה לו לעם קדש כאשר נשבע לך
כי תשמר את מצות יהוה אלהיך והלכת בדרכיו׃
וראו כל עמי הארץ כי שם יהוה נקרא עליך
ויראו ממך׃
והותרך יהוה לטובה בפרי בטנך ובפרי בהמתך
ובפרי אדמתך על האדמה אשר נשבע יהוה לאבתיך
לתת לך׃
יפתח יהוה לך את אוצרו הטוב את השמים
לתת מטר ארצך בעתו ולברך את כל מעשה ידך
והלוית גוים רבים ואתה לא תלוה׃
ונתנך יהוה לראש ולא לזנב והיית רק למעלה
ולא תהיה למטה כי תשמע אל מצות יהוה אלהיך
אשר אנכי מצוך היום לשמר ולעשות׃
ולא תסור מכל הדברים אשר אנכי מצה אתכם היום
ימין ושמאול׃
ולא תלך אחרי אלהים אחרים לעבדם׃
והיה אם לא תשמע בקול יהוה אלהיך
לשמר לעשות את כל מצותיו וחקתיו אשר אנכי מצוך
היום ובאו עליך כל הקללות האלה והשיגוך׃
ארור אתה בעיר וארור אתה בשדה׃
ארור טנאך ומשארתך׃
ארור פרי בטנך ופרי אדמתך שגר אלפיך
ועשתרות צאנך׃
ארור אתה בבאך וארור אתה בצאתך׃
ישלח יהוה בך את המארה את המהומה
ואת המגערת בכל משלח ידך אשר תעשה
עד השמדך ועד אבדך מהר מפני רע מעלליך
אשר עזבתני׃
ידבק יהוה בך את הדבר עד כלתו אותך
מעל האדמה אשר אתה בא שמה לרשתה׃
יכה יהוה בשחין מצרים ובעפלים ובגרב
ובחרס אשר לא תוכל להרפא׃
יכה יהוה בשגעון ובעורון ובתמהון לבב׃
והיו מקלתך לנגד עיניך׃
ומשלת בבתים אשר תבנה לא תשב בו
כרם תטע ולא תחללנו׃
שורך טבוח לעיניך ולא תאכל ממנו
חמורך גזול מלפניך ולא ישוב לך
צאנך נתנות לאויבך ואין לך מושיע׃
בניך ובנתיך נתנים לעם אחר ועינך רואות
וכלות אליהם כל היום ואין כח בידך׃
פרי אדמתך ויגיעך יאכל עם אשר לא ידעת
והיית רק עשוק ורצוץ כל הימים׃
ותהי משגע מראה עינך אשר תראה׃
יכך יהוה בשחין רע על הברכים ועל השקים
אשר לא תוכל להרפא מכף רגלך ועד קדקדך׃
יולך יהוה אתך ואתך אל גוי אשר לא ידעת
אתה ואבתיך והעבדת שם אלהים אחרים עץ ואבן׃
והיית לשמה למשל ולשנינה בכל העמים
אשר ינהג יהוה אתך שמה׃
זרע הרבה תוציא השדה ומעט תאסף כי יחסלנו
הארבה׃
כרם תטע וכרמים תעבד ויין לא תשתה
ולא תאגר כי תאכלנו התולעת׃
זיתים יהיו לך בכל גבולך ושמן לא תסוך
כי ישל זיתך׃
בנים ובנות תולד ולא יהיו לך כי ילכו בשבי׃
כל עצך ופרי אדמתך יירש הצלצל׃
הגר אשר בקרבך יעלה עליך למעלה
ואתה תרד למטה׃
הוא יהלוך אליך ואתה לא תלוה לו הוא יהיה לראש
ואתה תהיה לזנב׃
והיו עליך כל הקללות האלה ורדפוך והשיגוך
עד השמדך כי לא שמעת בקול יהוה אלהיך
לשמר מצותיו וחקתיו אשר צוך׃
והיו בך לאות ולמופת ובזרעך עד עולם׃
תחת אשר לא עבדת את יהוה אלהיך בשמחה
וטוב לבב מרב כל׃
ועבדת את אויבך אשר ישלחנו יהוה בך ברעב
ובצמא ובערם׃
ונתן עול ברזל על צוארך עד השמדך אותך׃
ישא יהוה עליך גוי מרחק מקצה הארץ
כאשר ידאה הנשר גוי אשר לא תשמע לשנו׃
גוי עז פנים אשר לא ישא פנים לזקן
ונער לא יחון׃
ואכל פרי בהמתך ופרי אדמתך עד השמדך
אשר לא ישאיר לך דגן תירוש ויצהר
שגר אלפיך ועשתרות צאנך עד אבדך אותך׃
ואכלת בכל שערך עד רדת חומותיך הגבהות
והבצרות אשר אתה בטח בהן בכל ארצך
ואכלת פרי בטנך בשר בניך ובנתיך
אשר נתן לך יהוה אלהיך במצור ובמצוק
אשר יציק לך אויבך׃
האיש הרך בך והענג מאד תרע עינו
באחיך ובאשת חיקך ובשאר בניו אשר יותיר׃
מתת לאחד מהם מבשר בניו אשר יאכל
כי אין לו שאר בכל מצור ומצוק
אשר יציק לך אויבך בכל שעריך׃
הרכה בך והענג אשר לא נסתה כף רגלה
על הארץ תרע עינה באיש חיקה ובבנה ובבתה׃
ובשליתה היצא מבין רגליה ובבניה אשר תלד
כי תאכלם בחסר כל סתר במצור ומצוק
אשר יציק לך אויבך בשעריך׃
אם לא תשמר לעשות את כל דברי התורה
הכתבים בספר הזה את היראה את השם הנכבד
והנורא הזה את יהוה אלהיך׃
והפליא יהוה את מכתך ואת מכות זרעך
מכות גדלות ונאמנות ורעות חלים ונאמנים׃
והשיב בך את כל מדוי מצרים אשר יגרת מפניהם
ודבקו בך׃
גם כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה
הזאת יעלם יהוה עליך עד השמדך׃
ונשארתם מתי מספר תחת אשר הייתם
ככוכבי השמים לרב כי לא שמעת בקול יהוה אלהיך׃
והיה כאשר שש יהוה עליכם להיטיב אתכם
ולהרבות אתכם כן ישיש יהוה עליכם להאבד אתכם
והשמיד אתכם ונסחתם מעל האדמה אשר אתה בא
שמה לרשתה׃
ופצך יהוה בכל העמים מקצה הארץ ועד קצה הארץ
ועבדת שם אלהים אחרים אשר לא ידעת אתה
ואבתיך עץ ואבן׃
ובגוים האלה לא תרגיע ולא יהיה מנוח לכף רגלך
ונתן יהוה לך שם רגז ואכזבון נפש׃
והיו חייך תלאים לנגדך ופחדת לילה ויומם
ולא תאמין בחייך׃
בבקר תאמר מי יתן ערב ובערב תאמר מי יתן בקר
מפחד לבבך אשר תפחד ומראה עינך אשר תראה׃
והשיבך יהוה מצרים באניות בדרך אשר אמרתי
לך לא תוסף עוד לראתה ונתרתם שם לאויביך
לעבדים ולשפחות ואין קונה׃
אלה דברי הברית אשר צוה יהוה את משה
לכרת את בני ישראל בארץ מואב מלבד הברית
אשר כרת אתם בחרב׃
ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר אליהם
אתם ראיתם את כל אשר עשה יהוה לעיניכם
בארץ מצרים לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו׃
המסות הגדלות אשר ראו עיניך האתת והמופתים
הגדלים׃
ולא נתן יהוה לכם לב לדעת ועין לראות
ואזן לשמע עד היום הזה׃
והאולך אתכם ארבעים שנה במדבר לא בלו
שמלתיכם מעליכם ונעלך לא בלו מרגלתיך׃
לחם לא אכלתם ויין ושכר לא שתיתם
למען אשר תדעו כי אני יהוה אלהיכם׃
ותבאו עד המקום הזה ויצא סיחון מלך חשבון
ועוג מלך הבשן לקראתנו למלחמה ונכה אותם׃
ונקח את ארצם ונתן אותה לנחלה לראובני
ולגדי ולחצי שבט המנשה׃
ושמרתם את דברי הברית הזאת ועשיתם אתם
למען תשכילו את כל אשר תעשו׃
אתם נצבים היום כלכם לפני יהוה אלהיכם
ראשיכם שבטיכם זקניכם ושטריכם כל איש ישראל׃
טפכם נשיכם וגרך אשר בקרב מחנך
מחטב עציך עד שאב מימיך׃
לעברך בברית יהוה אלהיך ובאלתו אשר יהוה
אלהיך כרת עמך היום׃
למען הקים אתך היום לו לעם והוא יהיה לך
לאלהים כאשר דבר לך וכאשר נשבע לאבתיך
לאברהם ליצחק וליעקב׃
ולא אתכם לבדכם אנכי כרת את הברית הזאת
ואת האלה הזאת׃
כי את אשר יש פה עמנו עמד היום לפני יהוה
אלהינו ואת אשר אינו פה עמנו היום׃
כי אתם ידעתם את אשר ישבנו בארץ מצרים
ואת אשר עברנו בקרב הגוים אשר עברתם׃
ותראו שקציהם ואת גלליהם עץ ואבן כסף
וזהב אשר עמם׃
פן יש בכם איש או אשה או משפחה או שבט
אשר לבבו פנה היום מעם יהוה אלהינו
ללכת לעבד את אלהי הגוים ההם פן יש בכם
שרש פרה ראש ולענה׃
והיה בשמעו את דברי האלה הזאת והתברך
בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי בשרירות לבי אלך
למען ספות הרוה את הצמא׃
לא יאבה יהוה סלח לו כי אז יעשן אף יהוה
וקנאתו באיש ההוא ורבצה בו כל האלה הכתבה
בספר הזה ומחה יהוה את שמו מתחת השמים׃
והבדילו יהוה לרע מכל שבטי ישראל
ככל אלות הברית הכתבה בספר התורה הזה׃
ואמר הדור האחרון בניכם אשר יקום מאחריכם
ונכרי אשר יבא מארץ רחוקה וראו את מכות
הארץ ההיא ואת תחלואיה אשר חלה יהוה בה׃
גפרית ומלח שרפה כל ארצה לא תזרע ולא
תצמח ולא תעלה בה כל עשב כמהפכת סדם
ועמרה אדמה וצבויים אשר הפך יהוה באפו
ובחמתו׃
ואמרו כל הגוים על מה עשה יהוה ככה לארץ
הזאת מה חרי האף הגדול הזה׃
ואמרו על אשר עזבו את ברית יהוה אלהי
אבתיהם אשר כרת עמם בהוציאו אתם מארץ מצרים׃
וילכו ויעבדו אלהים אחרים וישתחוו להם
אלהים אשר לא ידעום ולא חלק להם׃
ויחר אף יהוה בארץ הזאת להביא עליה
את כל הקללה הכתבה בספר הזה׃
ויתשם יהוה מעל אדמתם באף וחמה וקצף
גדול׃
ויטשם אל ארץ אחרת כיום הזה׃
הנסתרות ליהוה אלהינו והנגלות לנו ולבנינו
עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת׃
והיה כי יבאו עליך כל הדברים האלה הברכה
והקללה אשר נתתי לפניך והשבת אל לבבך
בכל הגוים אשר הדיחך יהוה אלהיך שמה׃
ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת בקולו
ככל אשר אנכי מצוך היום אתה ובניך בכל לבבך
ובכל נפשך׃
ושב יהוה אלהיך את שבותך ורחמך
ושב קבצך מכל העמים אשר הפיצך יהוה אלהיך
שמה׃
אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך יהוה
אלהיך ומשם יקחך׃
והביא יהוה אלהיך אל הארץ אשר ירשו אבתיך
וירשתה והיטבך והרבך מאבתיך׃
ומל יהוה אלהיך את לבבך ואת לבב זרעך
לאהבה את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך
למען חייך׃
ונתן יהוה אלהיך את כל האלות האלה על
אויביך ועל שנאיך אשר רדפוך׃
ואתה תשוב ושמעת בקול יהוה
ועשית את כל מצותיו אשר אנכי מצוך היום׃
והותרך יהוה אלהיך בכל מעשה ידך
בפרי בטנך ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך
לטובה כי ישוב יהוה לשוש עליך לטוב
כאשר שש על אבתיך׃
כי תשמע בקול יהוה אלהיך לשמר חקתיו
ומצותיו הכתבה בספר התורה הזאת כי תשוב
אל יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך׃
כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוך היום לא
נפלאת היא ממך ולא רחוקה היא׃
לא בשמים היא לאמר מי יעלה לנו השמימה
ויקחה לנו וישמענו אתה ונעשנה׃
ולא מעבר לים היא לאמר מי יעבר לנו אל עבר
הים ויקחה לנו וישמענו אתה ונעשנה׃
כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך
לעשתו׃
ראה נתתי לפניך היום את החיים והטוב
ואת המות והרע׃
אשר אנכי מצוך היום לאהבה את יהוה אלהיך
ללכת בדרכיו ולשמר מצותיו וחקתיו ומשפטיו
וחיית ורבית וברכך יהוה אלהיך בארץ
אשר אתה בא שמה לרשתה׃
והיה אם לבבך יפנה ולא תשמע והדחת
והשתחוית לאלהים אחרים׃
הגדתי לכם היום כי אבד תאבדון לא תאריכון
ימים על האדמה אשר אתה עבר את הירדן
לבא שמה לרשתה׃
העידתי בכם היום את השמים ואת הארץ
החיים והמות נתתי לפניך הברכה והקללה
ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך׃
לאהבה את יהוה אלהיך לשמע בקולו ולדבקה בו
כי הוא חייך והאריך ימיך לשבת על האדמה
אשר נשבע יהוה לאבתיך לאברהם ליצחק וליעקב
לתת להם׃
ויאמר יהוה הנה הוא
נחבא אל הכלים ומר צוה וקחו
משם מתי מעט מכל העם ומעמד
מכל העם משם ומעלה׃
ויאמר שמואל אל כל העם
הרואים אשר בחרבי יהוה כי
אין כמהו בכל העם ורעו
כל העם ויאמרו יחי המלך׃
וידבר שמואל אל העם את
משפט המלכה ויכתב בספר
ויניח לפני יהוה וישלח שמואל
את כל העם איש לביתו וגם
שאול הלך לביתו גבעה
וילכו עמו החיל אשר נגע
אלהים בלבם וכל בני בליעל
אמרו מה ישענו זה ויבזהו
ולא הביאו לו מנחה ויהי
כמחרש׃
ויעל נחש עמוני ויחן על
יבש גלעד ויאמרו כל אנשי
יבש אל נחש כרת לנו ברית
ונעבדך׃
ויאמר אליהם נחש בזאת אכרת לכם
אם נקור לכם כל עין ימין
ושמתי חרפה על כל ישראל׃
ויאמרו אליו זקני יבש שהרף
לנו שבעת ימים ונשלחה

מלאכים בכל גבול ישראל
ואם אין מושיע אתנו ויצאנו
אליך ובאו המלאכים בגבעת
שאול ודברו הדברים באזני
העם וישא כל העם את קולם
ויבכו והנה שאול בא אחרי
הבקר מן השדה ויאמר שאול
מה לעם כי יבכו ויספרו לו
את דברי אנשי יבש ותצלח
רוח אלהים על שאול ש
בשמעו את הדברים האלה
ויחר אפו מאד ויקח צמד
בקרים ויתחהו וישלחם בכל
גבול ישראל ביד המלאכים
לאמר אשר אינו יצא אחרי
שאול ואחרי שמואל כה
יעשה לבקרו ויפל פחד יהוה
על העם ויצאו כאיש אחד
ויפקדם בבזק ויהיו בני
ישראל שלשת אלפים
ואיש יהודה שלשים אלף
ויאמרו למלאכים הבאים
בה תאמרו לאנשי יבש
גלעד מחר תהיה לכם תשועה
בחם השמש ובאו המלאכים
ויגידו לאנשי יבש וישמחו
ויאמרו אנשי יבש מחר נצא

אליכם ועשיתם לנו כל
הטוב בעיניכם
ויהי ממחרת וישם
שאול את העם שלשה
ראשים ויבאו בתוך המחנה
באשמרת הבקר ויכו את עמון
עד חם היום ויהי הנשארים
ויפצו ולא נשארו בהם שנים
יחד ויאמר העם אל שמואל
מי האמר שאול המלך עלינו
תנו האנשים ונמיתם ויאמר
שאול לא יומת איש ביום הזה
כי היום עשה יהוה תשועה
בישראל ויאמר
שמואל אל העם לכו ונלכה
הגלגל ונחדש שם המלוכה
וילכו כל העם הגלגל וימליכו
שם את שאול לפני יהוה
בגלגל ויזבחו שם זבחים
שלמים לפני יהוה וישמח
שם שאול וכל אנשי ישראל
עד מאד
ויאמר שמואל אל כל
ישראל הנה שמעתי בקולכם
לכל אשר אמרתם לי ואמליך
עליכם מלך ועתה הנה המלך
מתהלך לפניכם ואני זקנתי

ושבתי ובני הנם אתכם ואני
התהלכתי לפניכם מנעורי
עד היום הזה הנני ענו בעדי
יהוה ובמשיחו את שורי
לקחתי וחמור מי לקחתי ואת
מי עשקתי את מי רעצתי
ומיד מי לקחתי כפר ואעלים
עיני בו ואשיב לכם ויאמרו
לא עשקתנו ולא רעצתנו
ולא לקחת מיד איש מאומה
ויאמר אליהם עד יהוה בכם
ועד משיחו היום הזה כי לא
מצאתם בידי מאומה ויאמר
עד
ויאמר שמואל אל העם יהוה
אשר עשה את משה ואת
אהרן ואשר העלה את
אבתיכם מארץ מצרים
ועתה התיצבו ואשפטה
אתכם לפני יהוה את כל
צדקות יהוה אשר עשה
אתכם ואת אבותיכם כאשר
באו יעקב מצרים ויושיעם
אבותיכם אל יהוה ויבא
יהוה את משה ואת אהרן
ויצאו את אבותיכם ממצרים
וישבו במקום הזה וישכחו

מחטא ג׳ ואחשך גם אנכי מחטו מן כן גם אנכי חלילה לי מחטא מהתפלל בעדכם כי לא כן: ס: חזאמל ג׳ ומ׳ ושמ׳ חזאמל
משוח באר אל היתריה כי חזאמל יהוה מי חזאמל לחלך אחרי יש: ס:

קולם: ה׳ המעיקן משר אות מטחו ויעשיו אל יהוה
ויהי מחם ושלשה מחוה הבקר ויקריא שמואל ש׳:

אתיהוה אל חיהם ומלכי׳
אתם כיד סיסרא אשר צבא
חצור וכיד פלשתים וכיד מלך
מואב וילחמו בם ויעקו אל
יהוה ויאמר חטאנו כי עזבנו
אתיהוה ונעבד אתהבעלים
ואתהעשתרות ועתה הצילנו
מיד אויבינו ונעבדך: וישלח
יהוה אתרבעל ואתבדן
ואתיפתח ואתשמואל
ויצל אתכם מיד איביכם
מסביב ותשבו בטח: ותראו
כי נחש מלך בני עמון בא
עליכם ותאמרו לו לא כי מלך
ומלך עלינו ויהוה אל היכם
מלכם: ועתה הנה המלך
אשר בחרתם אשר שאלתם
והנה נתן יהוה עליכם מלך:
אם תיראו את יהוה ועבדתם
אתו ושמעתם בקולו ולא
תמרו את פי יהוה והיתם גם
אתם וגם המלך אשר מלך
עליכם אחרי יהוה אל היכם:
ואם לא תשמעו בקול יהוה
ומריתם את פי יהוה והיתה
יד יהוה בכם ובאבתיכם: גם
עתה התיצבו ואראו את הדבר
הגדול הזה אשר יהוה עשה
לעיניכם: הלוא קציר חטים
היום אקרא אל יהוה ויתן
קולות ומטר ודעו וראו כי
רעתכם רבה אשר עשיתם
בעיני יהוה לשאול לכם מלך:
ויקרא שמואל אל
יהוה ויתן יהוה קולות ומטר
ביום ההוא ויירא כל העם
מאד את יהוה ואת שמואל:
ויאמרו כל העם אל שמואל
התפלל בעד עבדיך אל
יהוה אלהיך ואל נמות כי
יספנו על כל חטאינו רעה
לשאל לנו מלך:
ויאמר שמואל אל
העם אל תיראו אתם עשיתם
את כל הרעה הזאת אך אל
תסורו מאחרי יהוה ועבדתם
את יהוה בכל לבבכם: ולא
תסורו כי אחרי התהו אשר
לא יועילו ולא יצילו כי תהו
המה: כי לא יטש יהוה את
עמו בעבור שמו הגדול כי
הואיל יהוה לעשות אתכם
לו לעם: גם אנכי חלילה לי
מחטא ליהוה מחדל להתפלל
בעדכם והורתי אתכם בדרך
הטובה והישרה: אך יראו
את יהוה ועבדתם אתו
באמת בכל לבבכם כי ראו
את אשר הגדיל עמכם: ואם
הרע תרעו גם אתם
מלכיכם תספו:
בן שנה שאול במלכו ושתי
שנים מלך על ישראל:
ויבחר לו שאול שלשת
אלפים מישראל ויהיו עם
שאול אלפים במכמש ובהר
בית אל ואלף היו עם יונתן
בגבעת בנימן ויתר העם
שלח איש לאהליו: ויך יונתן
את נציב פלשתים אשר
בגבע וישמעו פלשתים
ושאול תקע בשופר בכל
הארץ לאמר ישמעו העברים:
וכל ישראל שמעו לאמר
הכה שאול את נציב פלשתים
וגם נאש ישראל בפלשתים
ויצעקו העם אחרי שאול
הגלגל: ופלשתים נאספו
להלחם עם ישראל שלשים
אלף רכב וששת אלפים
פרשים ועם כחול אשר על

ויירא ג׳ ב׳ ושמעתם ויאמרו ויצילו מ׳ ישמעו ויקריא יהוה מלמני ויהי ויקריא שאול וישם דוד וישמ׳ ע׳ אדוניהו אב חאלהים
ויגמלהו שמואל אל יהוה: ס: שאלתם ב׳ הלא שאלתם ועשה הנה חדלך: ס:

ישמעו ב׳ מן ושמעו בכל לבם אותם גם אתם גם: ס: ס
וישמעו ב׳ הר אם מחרי כל ובאותי לאמרים באשרי ס:

שפתחים לרב ויעל ויחנו
במכמש קדמת בית און
ואיש ישראל ראו כי נרלו
כי נגש העם ויתחבאו העם
במערות ובחוחים ובסלעים
ובצריחים ובבורות ועברים
עברו את הירדן ארץ גד
וגלעד ושאול עודנו בגלגל
וכל העם חרדו אחריו ויחל
שבעת ימים למועד אשר
שמואל לא בא שמואל הגלגל
ונפץ העם מעליו ויאמר ש
שאול הגישו אלי העלה
והשלמים ויעל העלה ויהי
כלתו לעלות העלה והנה
שמואל בא ויצא שאול
לקראתו לברכו ויאמר ש
שמואל מה עשית ויאמר שאול
כי ראיתי כי נפץ העם מעלי
ואתה לא באת למועד הימים
ופלשתים נאספים מכמש
ואמר עתה ירדו פלשתים אלי
הגלגל ופני יהוה לא חלותי
ואתאפק ואעלה העלה
ויאמר שמואל אל
שאול נסכלת לא שמרת את
מצות יהוה אלהיך אשר צוה

כי עתה הכין יהוה את ממלכתך
אל ישראל עד עולם ועתה
ממלכתך לא תקום בקש ש
יהוה לו איש כלבבו ויצוהו
יהוה לנגיד על עמו כי לא ש
שמרת את אשר צוה יהוה
ויקם שמואל ויעל מן הגלגל
גבעת בנימן ויפקד שאול את
העם הנמצאים עמו כששש
מאות איש ושאול ויונתן בנו
והעם הנמצא אתם ישבים
בגבעת בנימן ופלשתים חנו
במכמש ויצאו המשחית
מן המחנה פלשתים שלשה
ראשים הראש אחד יפנה
אל דרך עפרה ארצה
שועל והראש אחד יפנה
דרך בית חרון והראש אחד
יפנה דרך הגבול הנשקף על
גיא צבעים המדברה
ופחרש לא נמצא בכל ארץ
ישראל כי אמרו פלשתים פן
יעשו העברים חרב או חנית
וירדו כל ישראל אל פלשתים
לשלש איש את מחרשתו
ואת אתו ואת קרדמו ואת

מחרשתו והיתה הפעירה
פים למחרשות ולאתים
ולשלש קרשון ולחשוף המים
ולדרבן והמחרוץ
מלחמה ולא נמצא חרב וחנית
ביד כל העם אשר את שאול
ואת יונתן ותמצא לשאול
ולבנו יונתן ויצא מעבר
פלשתים אל מעבר מכמש
ויהי יום ויאמר
יונתן בן שאול אל הנער נשא
כליו לך ונעברה אל מעבר
פלשתים אשר מעבר הזה
ולא הגיד שאול
יושב בקצה הגבעה תחת
הרמון אשר במגרון והעם
אשר עמו כששש מאות איש
ואחיה בן אחיטוב אחי איכבוד
בן פינחס בן עלי כהן
יהוה בשלו נשא אפוד והעם
לא ידע כי הלך יונתן
בין
המעברות אשר בקש יונתן
לעבר אל מעבר פלשתים שן
חד מעבר מזה ושן
חד מעבר מזה ושם
האחד בצץ ושם האחד סנה
השן האחד מכון מצפון

מלחמה אל ב ואמר שמואל אל שאול נסכלת ומלכותך אל תעלה ידע ונסע ומלאכיו ולדוד בן ישי הצעיר בטיי
דמסדיר ומקם רבא חבירו ואמרינן שקדי חבריא: חלמי ב ותבי יהוה לא חלמי ואמאמן ד חלמי מגר בכל ל"ב: ט: ג

עלעמו ד ויצחו יהוה ב לעמו לשחיך לשאול
ומקבאיהוה לאיש ומקם יהוה ויאמר חשי מחשי
עבל עמו: ה:

כי עשה ב ומקמטין בחזקה מגלגל בן ד ומימי מגיני ומגרת ד ומגזר ומאמיר ומצאי מקריה ועבדי ד ועד ומגזר
לבוש שהיה אולך ד לאמר ויצא ואוכב מחשון מגמגמ בחי מן ט: ט:

וחרש ד מחרשין מלין מכר ומלין מכר ומכרשיכא שוכב וחרש לא מעיא
ומחרשים ומחרשות מגמגמ ומגמגמ ומגמגמ ומ

מי לבבם שוה אחד מנבמ׳
נבע׳ ויאמר יונתן אל
הנער נשא כליו לך ונעבה
אל מעבר הערלים ה׳ אולי
יעשה יהוה לנו מ׳ אין לי׳ יהוה
מעצור להושיע ברב או
במעט ויאמר לו נשא כליו
עשה כל אשר בלבבך נטה
לך הנני עמך כלבבך
ויאמר יהונתן הנה
אנחנו עברים אל האנשים
ונגלינו אליהם אם כה יאמרו
אלינו עמדו עד הגיענו אליכם
ועמדנו תחתינו ולא נעלה
אליהם ואם כה יאמרו עלו
עלינו ועלינו כי נתנם יהוה
בידנו וזה לנו האות ונכו
שמה אל מעבר פלשתים
ויאמרו פלשתים הנה עברים
יצאים מן החרים אשר
התחבאו שם ויענו אנשי
המצבה את יונתן ואת נשא
כליו ויאמרו עלו אלינו ונודיעה
אתכם דבר
ויאמר יונתן אל נשא כליו
עלה אחרי כי נתנם יהוה ביד
ישראל ויעל יונתן עליו ידיו
ורגליו ונשא כליו אחריו
ויפלו לפני יונתן ונשא כליו
ממותת אחריו ותהי המכה
הראשנה אשר הכה יונתן
ונשא כליו כעשרים איש
בכחצי מענה צמד שדה
ותהי חרדה במחנה בשדה
ובכל העם המצב והמשחית
חרדו גם המה ותרגז הארץ
ותהי לחרדת אלהים ויראו
הצפים לשאול בגבע בנימן
והנה החמון נמוג הלוך והלם
ויאמר שאול לעם אשר אתו
פקדו נא ורא מי הלך מעלינו
ויפקדו והנה אין יונתן ונשא
כליו ויאמר שאול לאחיה
הגישה ארון האלהים כי היה
ארון האלהים ביום ההוא
ובני ישראל ויהי עוד דבר
שאול אל הכהן והמון אשר
במחנה פלשתים וילך הלוך
ורב
ויאמר שאול אל הכהן אסף ידך
ויזעק שאול וכל העם אשר
אתו ובאו עד המלחמה
והנה חרב איש בעד רעהו ומהומה
גדולה מאד והעברים היו
לפלשתים כאתמול שלשום
אשר עלו עמם במחנה סביב
וגם המה להיות עם ישראל
אשר עם שאול ויונתן וכל
איש ישראל המתחבאים
בהר אפרים שמעו כי נסו
פלשתים וירדפו גם המה
אחריהם במלחמה וישע
יהוה ביום ההוא את ישראל
והמלחמה עברה את בית
און ואיש ישראל נגשו ביום
ההוא ואל שאול את העם
לאמר ארור האיש אשר
יאכל לחם עד הערב ונקמתי
מאיבי ולא טעם כל העם
לחם וכל הארץ
באו ביער ויהי דבש על פני
השדה ויבא העם אל היער
והנה הלך דבש ואין משיגיו
אל פיו כי ירא את העם את השבעה
ויונתן לא שמע בהשביע אביו
את העם וישלח את קצה
המטה אשר בידו ויטבל
אותה בי יערת הדבש וישב ידו
אל פיו ותראנה עיניו ויען איש
מהעם ויאמר השבע השביע

אמ׳ ל׳ ראשפטרין בסיפ׳ אמ׳ יחוטא איש לאיש אמ׳ מן ראמרי אליכם ר׳ מי ראמרי אל יהוה אמ׳ מראמרי אל יהוה אמ׳
כה ואמר אמ׳ פקדי יפקדנו אמרי: ועלינו ב׳ הנני ועלינו אל עליו ועלינו ועלינו: ס: נגש ל׳ ראיש ישראל ואיש ישראל
ויראו בעמר ובגשו ויעבר איש: ס:

ויאל ב׳ חסרין ויאל שאול את העם ויאל ל׳ לה׳ כי לאמר ארור ויראל אלהי ויבאמי יוכי: ונקמתי ב׳ ויסיפ׳ ונקמתי
מאיבי ולארשבנו ונקמתי ביאי עבדיהם ביאמם ה׳ ונ׳ הב אויביכם: ס: כ׳ עשרים ב׳ חסרי המטה הראשונה ובא אל יער

בלבבך ב׳ נטה לך הנני עמך יכן לך בלבבך ומו
ב׳ ויחל דמו עבי הנגבנו דמו ושבי אי שחוי: ס: ס

אבוך את העם לאמר ארור
האיש אשר יאכל לחם עד
ועף העם ויאמר יונתן עבר
אבי את הארץ ראו נא כי
ארו עינ בי טעמתי מעט
דבש הזה אף כי לוא אכל
אכל היום העם משלל אויביו
אשר מצא כי עתה לא הרבתה
מכה בפלשתים ובכו היום החוא
בפלשתים ממכמש אילנה
ויעף העם מאד ויעשה העם
אל השלל ויקחו צאן ובקר
ובנ בקר וישחטו ארצה
ויאכל העם על הדם ויגדו
לשאול לאמר הנה העם
חטאים ליהוה לאכל על הדם
ויאמר בגדתם גלו אלי היום
אבן גדולה ויאמר שאול
פצו בעם ואמרת אל
אלי איש שורו ואיש שיהו
ושחטתם בזה ואכלתם ולא
תחטאו ליהוה לאכל את הדם
ויגשו כל העם איש שורו
בידו הלילה וישחטו שם
ויבן שאול מזבח ליהוה אתו
החל לבנות מזבח ליהוה

ויאמר שאול נרדה אחרי
פלשתים הלילה ונבזה בהם עד
אור הבקר ולא נשאר בהם
איש ויאמרו כל הטוב בעינך
עשה ויאמר הכהן
נקרבה הלם אלהים
וישאל שאול באלהים
האירד אחרי פלשתים התתנם
ביד ישראל ולא ענהו ביום
ההוא ויאמר שאול בשו
הלם כל פנות העם וד עוראו
במה היתה החטאת הזאת
היום כי מחי יהוה תמושיעת
ישראל כי אם ישנו ביונתן בני
כי מות ימות ואין ענהו מכל העם
הזה ויאמר אל כל ישראל
אתם תהיו לעבר אחד ואני
ויונתן בני נהיה לעבר אחד
ויאמרו העם אל שאול הטוב
בעינך עשה ויאמר
שאול אל יהוה אלהי ישראל
הבה תמים ולבן יונתן ושאול
והעם יצאו ויאמר שאול
הפילו בינו וביו יונתן בני ולכד
יונתן ויאמר שאול אל יונתן
הגידה לי מה עשיתה ויגד לו
יונתן ויאמר טעם טעמתי

בקצה המטה אשר בידי מעט
דבש הנני אמות ויאמר שאול
כה יעשה אלהים וכה יוסף
כי מות תמות יונתן ויאמר
העם אל שאול היונתן ימות
אשר עשה הזה ישועה הגדלה
הזאת בישראל חלילה חי
יהוה אם יפל משערת ראשו
ארצה כי עם אלהים עשה
היום הזה ויפדו העם
את יונתן ולא מת
ויעל שאול מאחרי
פלשתים ופלשתים הלכו
למקומם ושאול לכד
המלוכה על ישראל וילחם
סביב בכל אויביו במואב ובני
עמון ובאדום ובמלכי צובה
ובפלשתים ובכל אשר יפנה
ירשיע ויעש חיל ויך את
עמלק וינצל את ישראל מיד
שסיהם ובני שאול
יונתן וישוי ומלכי שוע ושם
שתי בנתיו שם הבכירה מרב
ושם הקטנה מיכל ושם אשת
שאול אחינעם בת אחימעץ
ושם שר צבאו אבנר בן נר
דוד שאול וקיש אבי שאול

ויגשו ב ב חס וחלילה כל הישב מדמדמיחוה פעמו
בעם ויגשו אות שעמי ויחשאתי ויחיגו שוריהם
כי שמה לא בנבחא קטר יקטרו ויבנו ויקח אחד לא ויבנה מזבח בן חיצי תחיה כי עשה כמעט כי עשה ומכיר מישבר
ויבנל אמרים אורים אל ויבנו מקדשיהו ונגל ואמרי בעמי ס

ונר אבי אבנר בן אביאל
ותהי המלחמה חזקה
על פלשתים כל ימי שאול
וראה שאול כל איש גבור
וכל בן חיל ואספהו אליו
ויאמר שמואל
אלי שאול אתי שלח יהוה
למשחך למלך על עמו על
ישראל ועתה שמע לקול
דברי יהוה כה אמר
יהוה צבאות פקדתי את
אשר עשה עמלק לישראל
אשר שם לו בדרך בעלתו
ממצרים עתה לך והכיתה
את עמלק והחרמתם את
כל אשר לו ולא תחמל עליו
והמתת מאיש עד אשה
מעל ועד יונק משור ועד
שה מגמל ועד חמור
וישמע שאול את
העם ויפקדם בטלאים מאתים
אלף רגלי ועשרת אלפים את
איש יהודה ויבא שאול עד
עיר עמלק וירב בנחל ויאמר
שאול אל הקיני לכו סורו רדו
מתוך עמלקי פן אספך עמו
ואתה עשיתה חסד עם כל בני
ישראל בעלותם ממצרים
ויסר קיני מתוך עמלק ויך
שאול את עמלק מחוילה
ובואך שור אשר על פני מצרים
ויתפש את אגג מלך עמלק
חי ואת כל העם החרים לפי
חרב ויחמל שאול והעם על
אגג ועל מיטב הצאן והבקר
והמשנים ועל הכרים ועל כל
הטוב ולא אבו החרימם וכל
המלאכה נמבזה ונמס אתה
החרימו
והדבר יהוה אל שמואל
לאמר נחמתי כי המלכתי את
שאול למלך כי שב מאחרי
ואת דברי לא הקים ויחר
לשמואל ויזעק אל יהוה כל
הלילה וישכם שמואל לקראת
שאול בבקר ויגד לשמואל
לאמר בא שאול הכרמלה
והנה מציב לו יד ויסב ויעבר
וירד הגלגל ובא שמואל אל
שאול ויאמר לו שאול ברוך
אתה ליהוה הקימתי את דבר
יהוה ויאמר שמואל מה קול
הצאן הזה באזני וקול הבקר
אשר אנכי שמע ויאמר ש

מרי ד׳ ושומנתון לקשמרת לאדם לבני מרי בני
חשאנת קדש מרי אל ישרו מרי בטהר ראמרתם: ס:

אסף ג׳ חס׳ מן אסף עמו לפן הנבי אסף ומלבים וחבריך דרבי חמים · ומסמלך ג׳ בלשון ושבט שמואל עלו
פרשלון ושבט שמואל שיר: ס: וגמשך ב׳ ושישטרון וכל המלאכה נמבזה ונמסה כל לב ריפי: ס:

ויאמר
ויאמר
ויאמר
ויאמר
בטעם
אסף ג׳ חס׳ לבו סרו רדו חנני אסף רעו לעיר
והבדיל ד׳ דברי ומנו: ס:

עד עמו ה׳ לקשרן לפלך ויעזרו חזק ויקבנו יהוה ויסף ידבר מני מחמל: ס: רלא ושמל ב׳ ולא תחוס שנו ומחרמתם:
ושמיטר ב׳ מלי אדם עמלק אחאבם חכיסר אסתר ולא חלל: ס: ומשמר ב׳ אחר הרעם הזה מהרש: ס: ס: ס:

חפץ הרעישו מאסת את דבר
יהוה ומאסך מלך׃ ל
ויאמר שאול אל
שמואל חטאתי כי עברתי ׃
את פי יהוה ואת דבריך כי
יראתי את העם ואשמע ׃
בקולם׃ ועתה שא נא את
חטאתי ושוב עמי ואשתחוה
ליהוה׃ ויאמר שמואל אל
שאול לא אשוב עמך כי
מאסתה את דבר יהוה ׃
ומאסך יהוה מהיות מלך
על ישראל׃
ויסב שמואל ללכת
ויחזק בכנף מעילו ויקרע׃
ויאמר אליו שמואל קרע
יהוה את ממלכות ישראל
מעליך היום ונתנה לרעך
הטוב ממך׃ וגם נצח ישראל
לא ישקר ולא ינחם כי לא
אדם הוא להנחם׃ ויאמר ׃
חטאתי עתה כבדני נא נגד
זקני עמי ונגד׃ ישראל ושוב
עמי והשתחויתי ליהוה׃ ׃
אלהיך׃ וישב שמואל אחרי
שאול׃ וישתחו שאול ליהוה׃
ויאמר שמואל׃

הגישו אלי את אגג מלך׃
עמלק׃ וילך אליו אגג ׃
מעדנות׃ ויאמר אגג אכן סר
מר המות׃ ויאמר
שמואל כאשר שכלה נשים
חרבך כן תשכל מנשים ׃
אמך׃ וישסף שמואל את
אגג לפני יהוה בגלגל׃
וילך שמואל
הרמתה ושאול עלה אל
ביתו גבעת שאול׃ ולא אסף
שמואל לראות את שאול
עד יום מותו׃ כי היתאבל ע
שמואל אל שאול׃ ויהוה
נחם כי המליך את שאול
על ישראל׃
ויאמר יהוה אל שמואל עד
מתי אתה מתאבל אל שאול
ואנכי מאסתיו ממלך על ׃
ישראל׃ מלא קרנך שמן
ולך אשלחך אל ישי בית
הלחמי כי ראיתי בבניו לי מלך׃
ויאמר שמואל איך אלך
ושמע שאול והרגני
ויאמר יהוה עגלת
בקר תקח בידך ואמרת ׃

לזבח ליהוה באתי׃ וקראת
לישי בזבח ואנכי אודיעך
את אשר תעשה ומשחת לי
את אשר אמר אליך׃ ויעש
שמואל את אשר דבר יהוה
ויבא בית לחם ויחרדו זקני
העיר לקראתו׃ ויאמר השלם
בואך׃ ויאמר שלום לזבח
ליהוה באתי התקדשו ׃
ובאתם אתי בזבח ויקדש ׃
את ישי ואת בניו ויקרא אלהם
לזבח׃ והי בבואם ויראה את
אליאב׃ ויאמר אך נגד יהוה
משיחו׃ ויאמר יהוה אל ׃
שמואל אל תבט אל מראהו
ואל גבה קומתו כי מאסתיהו
כי לא אשר יראה האדם כי
האדם יראה לעינים ויהוה
יראה ללבב׃ ויקרא ישי ׃
אל אבינדב ויעבירהו לפני
שמואל׃ ויאמר גם בזה׃ לא
בחר יהוה׃ ויעבר ישי שמה
ויאמר גם בזה לא בחר יהוה׃
ויעבר ישי שבעת בניו לפני
שמואל׃ ויאמר שמואל אל
ישי לא בחר יהוה באלה׃ ׃
ויאמר שמואל אל ישי התמו

הַנְּעָרִים וַיֹּאמֶר עוֹד שָׁאַר
הַקָּטָן וְהִנֵּה רֹעֶה בַּצֹּאן
וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל יִשַׁי
שְׁלַח וְקָחֶנּוּ כִּי לֹא נָסֹב
עַד בֹּאוֹ פֹּה וַיִּשְׁלַח וַיְבִיאֵהוּ
וְהוּא אַדְמֹנִי עִם יְפֵה עֵינַיִם
וְטוֹב רֹאִי
וַיֹּאמֶר יְהוָה קוּם מְשָׁחֶהוּ כִּי
זֶה הוּא וַיִּקַּח שְׁמוּאֵל אֶת
קֶרֶן הַשֶּׁמֶן וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ בְּקֶרֶב
אֶחָיו וַתִּצְלַח רוּחַ יְהוָה אֶל
דָּוִד מֵהַיּוֹם הַהוּא וָמָעְלָה
וַיָּקָם שְׁמוּאֵל וַיֵּלֶךְ הָרָמָתָה
וְרוּחַ יְהוָה סָרָה
מֵעִם שָׁאוּל וּבִעֲתָתוּהוּ רוּחַ
רָעָה מֵאֵת יְהוָה וַיֹּאמְרוּ
עֲבָדָיו שָׁאוּל אֵלָיו הִנֵּה נָא
רוּחַ אֱלֹהִים רָעָה מְבַעֶתְךָ
יֹאמַר נָא אֲדֹנֵנוּ עֲבָדֶיךָ
לְפָנֶיךָ יְבַקְּשׁוּ אִישׁ יוֹדֵעַ
מְנַגֵּן בְּכִנּוֹר וְהָיָה בְּהִיוֹת עָלֶיךָ
רוּחַ אֱלֹהִים רָעָה וְנִגַּן בְּיָדוֹ
וְטוֹב לָךְ
וַיֹּאמֶר שָׁאוּל אֶל עֲבָדָיו רְאוּ
נָא לִי אִישׁ מֵיטִיב לְנַגֵּן
וְהֵבִיאוֹתֶם אֵלָי וַיַּעַן אֶחָד
מַהַנְּעָרִים וַיֹּאמַר הִנֵּה רָאִיתִי

בֶּן לִישַׁי בֵּית הַלַּחְמִי יֹדֵעַ
נֵגֶן וְגִבּוֹר חַיִל וְאִישׁ מִלְחָמָה
וּנְבוֹן דָּבָר וְאִישׁ תֹּאַר וַיהוָה
עִמּוֹ וַיִּשְׁלַח שָׁאוּל מַלְאָכִים
אֶל יִשַׁי וַיֹּאמֶר שְׁלַחָה אֵלַי
אֶת דָּוִד בְּנֶךָ אֲשֶׁר בַּצֹּאן
וַיִּקַּח יִשַׁי חֲמֹר לֶחֶם וְנֹאד
יַיִן וּגְדִי עִזִּים אֶחָד וַיִּשְׁלַח
בְּיַד דָּוִד בְּנוֹ אֶל שָׁאוּל וַיָּבֹא
דָוִד אֶל שָׁאוּל וַיַּעֲמֹד לְפָנָיו
וַיֶּאֱהָבֵהוּ מְאֹד וַיְהִי לוֹ לְנֹשֵׂא
כֵלָיו וַיִּשְׁלַח שָׁאוּל אֶל
יִשַׁי לֵאמֹר יַעֲמֹד נָא דָוִד
לְפָנַי כִּי מָצָא חֵן בְּעֵינָי וְהָיָה
בִּהְיוֹת רוּחַ אֱלֹהִים אֶל שָׁאוּל
וְלָקַח דָּוִד אֶת הַכִּנּוֹר וְנִגַּן
בְּיָדוֹ וְרָוַח לְשָׁאוּל וְטוֹב לוֹ
וְסָרָה מֵעָלָיו רוּחַ הָרָעָה

וַיֶּאֱסְפוּ פְלִשְׁתִּים אֶת מַחֲנֵיהֶם
לַמִּלְחָמָה וַיֵּאָסְפוּ שֹׂכֹה אֲשֶׁר
לִיהוּדָה וַיַּחֲנוּ בֵּין שׂוֹכֹה וּבֵין
עֲזֵקָה בְּאֶפֶס דַּמִּים וְשָׁאוּל
וְאִישֵׁי יִשְׂרָאֵל נֶאֱסָפוּ וַיַּחֲנוּ
בְּעֵמֶק הָאֵלָה וַיַּעַרְכוּ מִלְחָמָה
לִקְרַאת פְּלִשְׁתִּים וּפְלִשְׁתִּים
עֹמְדִים אֶל הָהָר מִזֶּה וְיִשְׂרָאֵל

עֹמְדִים אֶל הָהָר מִזֶּה וְהַגַּיְא
בֵּינֵיהֶם וַיֵּצֵא אִישׁ הַבֵּנַיִם
מִמַּחֲנוֹת פְּלִשְׁתִּים גָּלְיָת שְׁמוֹ
מִגַּת גָּבְהוֹ שֵׁשׁ אַמּוֹת וָזָרֶת
וְכוֹבַע נְחֹשֶׁת עַל רֹאשׁוֹ
וְשִׁרְיוֹן קַשְׂקַשִּׂים הוּא לָבוּשׁ
וּמִשְׁקַל הַשִّרְיוֹן חֲמֵשֶׁת אֲלָפִים
שְׁקָלִים נְחֹשֶׁת וּמִצְחַת נְחֹשֶׁת
עַל רַגְלָיו וְכִידוֹן נְחֹשֶׁת בֵּין
כְּתֵפָיו וְחֹנֶה חֲנִיתוֹ כְּמַנוֹר
אֹרְגִים וְלַהֲבַת חֲנִיתוֹ שֵׁשׁ
מֵאוֹת שְׁקָלִים בַּרְזֶל וְנֹשֵׂא
הַצִּנָּה הָלַךְ לְפָנָיו וַיַּעֲמֹד
וַיִּקְרָא אֶל מַעַרְכוֹת יִשְׂרָאֵל
וַיֹּאמֶר לָהֶם לָמָּה תֵּצְאוּ לַעֲרֹךְ
מִלְחָמָה הֲלוֹא אָנֹכִי הַפְּלִשְׁתִּי
וְאַתֶּם עֲבָדִים לְשָׁאוּל בְּרוּ
לָכֶם אִישׁ וְיֵרֶד אֵלָי אִם יוּכַל
לְהִלָּחֵם אִתִּי וְהֲכָנִי וְהָיִינוּ לָכֶם
לַעֲבָדִים וְאִם אֲנִי אוּכַל לוֹ
וְהִכִּיתִיו וְהָיִיתֶם לָנוּ לַעֲבָדִים
וַעֲבַדְתֶּם אֹתָנוּ וַיֹּאמֶר
הַפְּלִשְׁתִּי אָנֹכִי חֵרַפְתִּי אֶת
מַעַרְכוֹת יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם הַזֶּה
תְּנוּ לִי אִישׁ וְנִלְחָמָה יָחַד
וַיִּשְׁמַע שָׁאוּל וְכָל יִשְׂרָאֵל
אֶת דִּבְרֵי הַפְּלִשְׁתִּי הָאֵלֶּה

ויחתו וירא מאד׃
ודוד בן איש אפרתי הזה
מבית לחם יהודה ושמו ישי
ולו שמנה בנים והאיש בימי
שאול זקן באנשים וילכו
שלשת בני ישי הגדולים
הלכו אחרי שאול למלחמה
ושם שלשת בניו אשר
הלכו במלחמה אליאב
הבכור ומשנהו אבינדב
והשלישי שמה ודוד הוא
הקטן ושלשה הגדלים
הלכו אחרי שאול
ודוד הלך שבמעל
שאול לרעות את צאן אביו
בית לחם ויגש הפלשתי ש
השכם והערב ויתיצב ארבעים
יום׃
ויאמר ישי לדוד בנו קח נא
לאחיך איפת הקלי הזה
ועשרת הלחם הזה והרץ המחנה
לאחיך ואת עשרת חרצי החלב
האלה תביא לשרתיהם ואת אחיך
תפקד לשלום ואת ערבתם תקח׃
ושאול והם ובכל איש ישראל בעמק
האלה נלחמים עם פלשתים׃
ודוד בקר ויטש את הצאן על שמר

וישא וילך כאשר צוהו ישי
ויבא המעגלה והחיל לחיצא
אל המערכה והרעם עם המלחמה
ותערך ישראל ופלשתים
מערכה לקראת מערכה
ויטש דוד את הכלים מעליו
על יד שומר הכלים וירץ
המערכה ויבא ויאל לאחיו
לשלום׃ והוא מדבר עמם והנה איש
הבינים עולה גלית הפלשתי
שמו מן מערות פלשתים
וידבר כדברים האלה וישמע
דוד׃ וכל איש ישראל כראותם
אתו איש ויברחו מפניו ויראו
מאד׃ ויאמר איש ישראל
הראיתם האיש העלה הזה
כי לחרף את ישראל עלה
והיה האיש אשר יכנו
יעשרנו המלך עשר גדול
ואת בתו יתן לו ואת בית אביו
יעשה חפשי בישראל׃
ויאמר דוד אל האנשים
העמדים עמו לאמר מה
יעשה לאיש אשר יכה את
הפלשתי הזה והסיר חרפה
מעל ישראל כי מי הפלשתי
הערל הזה כי חרף מערכות

אלהים חיים׃ ויאמר לו משם
בדברם הדברים האלה לאמר כה יעשה
לאיש אשר יכנו׃ וישמע
אליאב אחיו הגדול בדברו
אל האנשים ויחר אף אליאב
בדוד ויאמר למה זה ירדת
ועל מי נטשת מעט הצאן
בחנה במדבר אני ידעתי את
זדנך ואת רע לבבך כי למען
ראות המלחמה ירדת׃ ויאמר
דוד מה עשיתי עתה הלוא
דבר הוא׃ ויסב מאתו
מול אחרים ויאמר כדבר הזה
וישבו העם דבר כדבר
הראשון׃ וישמעו הדברים
אשר דבר דוד ויגידו לפני
שאול ויקחהו׃ ויאמר דוד
אל שאול אל יפל לב אדם
עליו עבדך ילך ונלחם עם
הפלשתי הזה׃ ויאמר
שאול אל דוד לא תוכל
ללכת אל הפלשתי הזה
להלחם עמו כי נער אתה
והוא איש מלחמה מנעוריו
ויאמר דוד אל
שאול רעה היה עבדך לאביו
בצאן ובא האריה ואת הדוב

יש אלהים בישראל ויש אלהים בכל הארץ שפטים בארץ׃
וחזקו ואמצו אל תיראו ואל תערצו מפניהם כי ה׳ אלהיך הוא ההולך עמך לא ירפך ולא יעזבך׃

ויחל הארון׃ בלשון ויעש אלהים אור ולבל יחול הארון וארון כל נפש החיים הימשוך עמשי בפסיקון ומהאכם
והוכם יעבדך יחוה בידי ונשמיך המיבריה ולא ידין עוד בן חשבעכי ממקך יחוה אלהיעיר׃ ס׃

ויעאשה מן עדר ויעאתו
אחריו והכתיו והצלתי מפיו
ויקם עליו והחזקתי בזקנו
והכיתו והמיתיו גם את הארי
גם הדב היה עבדך והיה
הפלשתי הערל הזה כאחד
מהם כי חרף מערכת אלהים
חיים׃ ויאמר דוד׃
יהוה אשר הצלני מיד הארי
ומיד הדב הוא יצילני מיד
הפלשתי הזה׃
ויאמר שאול אל׃
דוד לך ויהוה יהיה עמך׃
וילבש שאול את דוד מדיו
ונתן קובע נחשת על ראשו
וילבש אתו שריון׃ ויחגר
דוד את חרבו מעל למדיו
ויאל ללכת כי לא נסה׃
ויאמר דוד אל שאול כי לא
אוכל ללכת באלה כי לא
נסיתי ויסרם דוד מעליו׃
ויקח מקלו בידו ויבחר לו
חמשה חלקי אבנים מן הנחל
וישם אתם בכלי הרעים׃
אשר לו ובידו קלע׃
בידו ויגש אל הפלשתי׃
הפלשתי הלוך וקרב אל דוד

והאיש נשא הצנה לפניו׃
ויבט הפלשתי וראה את דוד
ויבזהו כי היה נער ואדמני עם
יפה מראה׃ ויאמר הפלשתי
אל דוד הכלב אנכי כי אתה
בא אלי במקלות ויקלל׃
הפלשתי את דוד באלהיו׃
ויאמר הפלשתי אל דוד לכה
אליו ואתנה את בשר לעוף
השמים ולבהמת השדה׃
ויאמר דוד אל
הפלשתי אתה בא אלי בחרב
ובחנית ובכידון ואנכי בא
אליך בשם יהוה צבאות אלהי
מערכות ישראל אשר חרפת׃
היום הזה יסגרך יהוה בידי
והכיתיך והסרתי את ראשך
מעליך ונתתי פגר מחנה
פלשתים היום הזה לעוף׃
השמים ולחית הארץ ויודעו
כל הארץ כי יש אלהים לישראל׃
וידעו כל הקהל הזה כי לא
בחרב ובחנית יהושיע יהוה כי
ליהוה המלחמה ונתן אתכם
בידנו׃ והיה כשקם הפלשתי׃
וילך וקרב לקראת דוד ויחש
דוד ויבן המערכה לקראת

הפלשתי׃ וישלח דוד את ידו
אל הכלי ויקח משם אבן ויקלע
ויך את הפלשתי אל מצחו׃
ותטבע האבן במצחו ויפל
על פניו ארצה׃ ויחזק דוד מן
הפלשתי בקלע ובאבן ויך׃
את הפלשתי וימיתהו ולחרב
אין בידו דוד׃ ויבן דוד ויעמד
אל הפלשתי ויקח את חרבו
וישלפה מתערה וימיתהו׃
ויכרתהו את ראשו׃ וראו
הפלשתים כי מת גבורם וינסו׃
ויקמו אנשי ישראל ויהודה
ויריעו וירדפו את הפלשתים׃
עד בואך גיא ועד שערי עקרון
ויפלו חללי פלשתים בדרך׃
שעריים ועד גת ועד עקרון
וישבו בני ישראל מדלק׃
אחרי פלשתים וישסו׃ את
מחניהם ויקח דוד את ראש
הפלשתי ויבא אתו ירושלם׃ ואת
כליו שם באהלו׃
וכראות שאול את
דוד יצא לקראת הפלשתי
אמר אל אבנר שר הצבא׃
מיה הנער אבנר׃ ויאמר אבנר
חי נפשך המלך אם ידעתי׃

וידעו כל הארץ הקהל הזה כי לא בחרב ובחנית יושיע יהוה׃ כי ליהוה המלחמה ונתן אתכם בידינו׃ ס׃
ויקחם׃ ה׳ אחרון מיקם ומאבר מיאשיהו והאבל׃ ס׃ ואמר בלין אל אות הישראלין אמר ראש הפלשתי ויעשו שמון אל ומיאל
ויקחדיה׃ ס׃

וכראות׃ ב׳ ומיכלון שנזו לאמר דוד יצא לקר
אמן את מיהיבי׃ ס׃

ויאמר המלך שאול אתחבן
מיחוה עלם: וכשוב
דוד מהכות את הפלשתי
ויקח אתו אבנר ויבא אתו לפני
שאול וראש הפלשתי בידו:
ויאמר אלו שאול בן מי
אתה הנער ויאמר דוד בן
עבדך ישי בית הלחמי: ויהי
ככלתו לדבר אל שאול
ונפש יהונתן נקשרה בנפש
דוד ויאהבהו יהונתן כנפשו:
ויקחהו שאול ביום ההוא
ולא נתנו לשוב בית אביו:
וכרת יהונתן ודוד ברית:
באהבתו אתו כנפשו:
ויתפשט יהונתן את המעיל
אשר עליו ויתנהו לדוד
ומדיו ועד חרבו ועד קשתו
ועד חגרו: ויצא דוד בכל
אשר ישלחנו שאול
ישכיל וישמהו שאול על
אנשי המלחמה וישב בעיני
כל העם וגם בעיני עבדי
שאול:
ויהי בבואם בשוב דוד
מהכות את הפלשתי ותצאנה
הנשים מכל ערי ישראל

לשיר
לשור והמחולות לקראת
שאול המלך בתפים בשמחה
ובשלשים: ותענינה הנשים
המשחקות ותאמרן הכה
שאול באלפיו
ודוד ברבבתיו:
ויחר לשאול מאד ורע
בעינו הדבר הזה ויאמר
נתנו לדוד רבבות ולי נתנו
האלפים ועוד לו אך המלוכה
ויהי שאול עין את דוד
מהיום ההוא והלאה:
ויהי ממחרת ותצלח
רוח אלהים רעה אל שאול
ויתנבא בתוך הבית ודוד
מנגן בידו כיום ומחמת
ביד שאול: ומטל שאול את
החנית ויאמר אכה בדוד
ובקיר ויסב דוד מפניו פעמים
וירא שאול מלפני דוד כי
היה יהוה עמו ומעם שאול
סר: ויסרהו שאול מעמו
וישמהו לו שר אלף ויצא
ובא לפני העם:
ויהי דוד לכל דרכיו משכיל
ויהוה עמו: וירא שאול אשר
הוא משכיל מאד ויגר מפניו:
וכל ישראל ויהודה אהב את

דוד כי הוא יוצא ובא לפניהם

ויאמר שאול אל דוד הנה
בתי הגדולה מרב אתן אתו
לך לאשה אך היה לי לבן
חיל והלחם מלחמות יהוה
ושאול אמר אל תהי ידי בו
ותהיה בו יד פלשתים:
ויאמר דוד אל שאול
מי אנכי ומי חיי משפחת אבי
בישראל כי אחיה חתן
למלך: והי בעת תת את
מרב בת שאול לדוד והיא
נתנה לעדריאל המחלתי
לאשה: ותאהב מיכל בת
שאול את דוד ויגדו לשאול
ויישר הדבר בעיניו
ויאמר שאול אתנה: הוא
ותהי לו למוקש ותהי בו יד
פלשתים: ויאמר שאול
אל דוד בשתים תתחתן בי
היום: ויצו שאול את עבדיו
דברו אל דוד בלט לאמר
הנה חפץ בך המלך וכל
עבדיו אהבוך ועתה היתחתן
במלך: ויגידו עבדי שאול
באזני דוד את הדברים:

מי אנכי ומי חיי ומי חיי ובא המלך לישראל:

כ"ג פסוק וגם ושל ולא מלין ויען ראובן אמר אל תשפכו דם אל תשלחו יד בו: ויאמר אליהם אל תרעו נפש אל תשפכו דם השליכו אותו אל הבור הזה אשר במדבר ואת יד אל תשלחו בו למען הצל אותו מידם להשיבו אל אביו: ויהי כאשר בא יוסף אל אחיו ויפשיטו את יוסף את כתנתו כתנת הפסים אשר עליו: ויקחו אותו ויטלהו הבורה והבור ריק אין בו מים: ויבא אל בור אחר ומים אין בו: ויבא אל בור אחר ומים אין בו: ויבא אל בור אחר ומים אין בו

וראיתי לא את חיש ופשחתי וחנותי לך וחנן עליתם גויים וראיתי לביתישרש ויסרון אתכל עמיל אוכל
מעשה מי אין שמב מי אוכמי אמרל ב בן רגיאל דניאל ס:

שדיפל שמים ו ושימנחון מדי יאתם שנים ד
בפטוקה ויקעמו שנים בפסיקה ויעו אמיש ס:

הָאֵלֶּה וַיֹּאמֶר דָּוִד הֲנִקְלָה
בְּעֵינֵיכֶם חֹתְנִי בַּמֶּלֶךְ וְאָנֹכִי
אִישׁ דַּל וְנִקְלֶה: וַיַּגִּדוּ
עֲבָדָיו שָׁאוּל לֵאמֹר
בְּדָבָרִים הָאֵלֶּה דִּבֶּר דָּוִד:

וַיֹּאמֶר שָׁאוּל כֹּה תֹאמְרוּן
לְדָוִד אַל יֶחְפַּץ הַמֶּלֶךְ בְּמֹהַר
כִּי בְמַאֲת עָרְלוֹת פְּלִשְׁתִּים
לְהִנָּקֵם בְּאֹיְבֵי הַמֶּלֶךְ וְשָׁאוּל
חָשַׁב לְהַפִּיל אֶת דָּוִד בְּיַד
פְּלִשְׁתִּים: וַיַּגִּדוּ עֲבָדָיו לְדָוִד
אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּשַּׁר
הַדָּבָר בְּעֵינֵי דָוִד לְהִתְחַתֵּן
בַּמֶּלֶךְ וְלֹא מָלְאוּ הַיָּמִים:
וַיָּקָם דָּוִד וַיֵּלֶךְ הוּא וַאֲנָשָׁיו וַיַּךְ
בַּפְּלִשְׁתִּים מָאתַיִם אִישׁ
וַיָּבֵא דָוִד אֶת עָרְלֹתָיהֶם
וַיְמַלְּאוּם לַמֶּלֶךְ לְהִתְחַתֵּן
בַּמֶּלֶךְ וַיִּתֶּן לוֹ שָׁאוּל אֶת
מִיכַל בִּתּוֹ לְאִשָּׁה:
וַיַּרְא שָׁאוּל וַיֵּדַע כִּי
יְהוָה עִם דָּוִד וּמִיכַל בַּת שָׁאוּל
אֲהַבָתְהוּ: וַיֹּסֶף שָׁאוּל לְיָרֹא
מִפְּנֵי דָוִד עוֹד וַיְהִי שָׁאוּל
אֹיֵב אֶת דָּוִד כָּל הַיָּמִים:
וַיֵּצְאוּ שָׂרֵי פְלִשְׁתִּים

וַיְהִי מִדֵּי צֵאתָם שֵׂכֶל דָּוִד
מִכֹּל עַבְדֵי שָׁאוּל וַיִּקַּר
שְׁמוֹ מְאֹד:
וַיְדַבֵּר שָׁאוּל אֶל
יוֹנָתָן בְּנוֹ וְאֶל כָּל עֲבָדָיו
לְהָמִית אֶת דָּוִד וִיהוֹנָתָן בֶּן
שָׁאוּל חָפֵץ בְּדָוִד מְאֹד:
וַיַּגֵּד יְהוֹנָתָן לְדָוִד לֵאמֹר
מְבַקֵּשׁ שָׁאוּל אָבִי לַהֲמִיתֶךָ
וְעַתָּה הִשָּׁמֶר נָא בַבֹּקֶר וְיָשַׁבְתָּ
בַּסֵּתֶר וְנִחְבָּאתָ: וַאֲנִי אֵצֵא
וְעָמַדְתִּי לְיַד אָבִי בַּשָּׂדֶה
אֲשֶׁר אַתָּה שָׁם וַאֲנִי אֲדַבֵּר
בְּךָ אֶל אָבִי וְרָאִיתִי מַה וְּהָיָה
לָךְ: וַיְדַבֵּר יְהוֹנָתָן
בְּדָוִד טוֹב אֶל שָׁאוּל אָבִיו
וַיֹּאמֶר אֵלָיו אַל יֶחֱטָא הַמֶּלֶךְ
בְּעַבְדּוֹ בְּדָוִד כִּי לוֹא חָטָא לָךְ
וְכִי מַעֲשָׂיו טוֹבִים לְךָ מְאֹד:
וַיָּשֶׂם אֶת נַפְשׁוֹ בְּכַפּוֹ וַיַּךְ אֶת
הַפְּלִשְׁתִּי וַיַּעַשׂ יְהוָה תְּשׁוּעָה
גְדוֹלָה לְכָל יִשְׂרָאֵל רָאִיתָ
וַתִּשְׂמָח וְלָמָּה תֶחֱטָא בְדָם
נָקִי לְהָמִית אֶת דָּוִד חִנָּם:
וַיִּשְׁמַע שָׁאוּל בְּקול יְהוֹנָתָן
וַיִּשָּׁבַע שָׁאוּל חַי יְהוָה אִם
יוּמָת: וַיִּקְרָא יְהוֹנָתָן לְדָוִד

וַיַּגֵּד לוֹ יְהוֹנָתָן אֶת כָּל הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה וַיָּבֵא יְהוֹנָתָן אֶת דָּוִד
אֶל שָׁאוּל וַיְהִי לְפָנָיו כְּאֶתְמוֹל
שִׁלְשׁוֹם: וַתֹּסֶף
הַמִּלְחָמָה לִהְיוֹת וַיֵּצֵא דָוִד
וַיִּלָּחֶם בַּפְּלִשְׁתִּים וַיַּךְ בָּהֶם
מַכָּה גְדוֹלָה וַיָּנֻסוּ מִפָּנָיו: וַתְּהִי
רוּחַ יְהוָה רָעָה אֶל שָׁאוּל
וְהוּא בְּבֵיתוֹ יוֹשֵׁב וַחֲנִיתוֹ
בְּיָדוֹ וְדָוִד מְנַגֵּן בְּיָד: וַיְבַקֵּשׁ
שָׁאוּל לְהַכּוֹת בַּחֲנִית בְּדָוִד
וּבַקִּיר וּפִטַּר מִפְּנֵי שָׁאוּל
וַיַּךְ אֶת הַחֲנִית בַּקִּיר וְדָוִד
נָס וַיִּמָּלֵט בַּלַּיְלָה הוּא:
וַיִּשְׁלַח שָׁאוּל מַלְאָכִים אֶל
בֵּית דָּוִד לִשְׁמָרוֹ וְלַהֲמִיתוֹ
בַּבֹּקֶר וַתַּגֵּד לְדָוִד מִיכַל
אִשְׁתּוֹ לֵאמֹר אִם אֵינְךָ
מְמַלֵּט אֶת נַפְשְׁךָ הַלַּיְלָה
מָחָר אַתָּה מוּמָת: וַתֹּרֶד
מִיכַל אֶת דָּוִד בְּעַד הַחַלּוֹן
וַיֵּלֶךְ וַיִּבְרַח וַיִּמָּלֵט: וַתִּקַּח
מִיכַל אֶת הַתְּרָפִים וַתָּשֶׂם
אֶל הַמִּטָּה וְאֶת כְּבִיר הָעִזִּים
שָׂמָה מְרַאֲשֹׁתָיו וַתְּכַס בַּבָּגֶד:
וַיִּשְׁלַח שָׁאוּל
מַלְאָכִים לִקְחֹת אֶת דָּוִד

ותאמר חלה הוא
ויִשלח שאול את המלאכים
לראות את דוד לאמר העלו
אתו במטה אלי להמיתו
ויבאו המלאכים והנה
התרפים אל המטה וכביר
העזים מרַאשתיו ויאמר
שאול אל מיכל למה ככה
רמיתני ותשלחי את איבי
ומלטו ותאמר מיכל אל
שאול הוא אמר אלי שלחני
למה אמיתך והדוד בריח
ומלטו ויבא אל שמואל
הרמתה ויגד לו את כל אשר
עשה לו שאול וילך הוא
ושמואל וישבו בנויתה ויגד
לשאול לאמר הנה דוד
בנויות ברמה וישלח שאול
מלאכים לקחת את דוד
וירא את להקת הנביאים
נבאים ושמואל עמד נצב
עליהם ותהי על מלאכי
שאול רוח אלהים ותתנבאו
גם המה ויגידו לשאול ושלח
מלאכים אחרים ויתנבאו גם המה
ויסף שאול וישלח מלאכים שלשים
ויתנבאו גם המה וילך גם הוא
הרמתה ויבא עד בור הגדול אשר

בשכו ויִשאל ויאמר איפה
שמואל ודוד ויאמר הנה
בנויות ברמה וילך שם אל
נויות ברמה ותהי עליו גם
הוא רוח אלהים וילך הלוך
ויתנבא עד בואו בנויות ברמה
ויפשט גם הוא בגדיו ויתנבא
גם הוא לפני שמואל ויפל
ערם כל היום ההוא וכל
הלילה על כן יאמרו הגם
שאול בנביאים
ויברח דוד מנָיות ברמה ויבא
ויאמר לפני יהונתן מה
עשיתי מה עוני ומה חטאתי
לפני אביך כי מבקש את
נפשי ויאמר לו חלילה לא
תמות הנה לו עשה אבי דבר
גדול או דבר קטון ולא יגלה
את אזני ומדוע יסתיר אבי
ממני את הדבר הזה אין זאת
ויִשבע עוד דוד ויאמר ידע
ידע אביך כי מצאתי חן
בעיניך ויאמר אל יודע זאת
יהונתן פן יעצב ואולם חי
יהוה וחי נפשך כי כפשע
ביני ובין המות ויאמר יהונתן
אל דוד מה תאמר נפשך

ואעשה לך
ויאמר דוד אל יהונתן הנה
חדש מחר ואנכי משב אשב
עם המלך לאכל ושלחתני
ונסתרתי בשדה עד הערב
השלשית אם פקוד יפקדני
אביך ואמרת נשאל נשאל
ממני דוד לרוץ בית לחם
עירו כי זבח הימים שם לכל
המשפחה אם כה יאמר
טוב שלום לעבדך ואם חרה
יחרה לו ידע כי כלתה הרעה
מעמו ועשית חסד על
עבדך כי בברית יהוה הבאת
את עבדך עמך ואם יש בי
עון המיתני אתה ועד אביך
למה זה תביאני
ויאמר יהונתן חלילה לך כי
אם ידע אדע כי כלתה הרעה
מעם אבי לבוא עליך ולא
אתה אגיד לך
ויאמר דוד אל יהונתן
מי יגיד לי או מה יענך אביך
קשה ויאמר יהונתן
אל דוד לך ונצאה השדה
ויצאו שניהם השדה
ויאמר יהונתן אל

הלוי ה׳ ויאמר לדוד: [illegible] ודוד ורוא ואין חלה מכם עלי אמר אל אחיהו ויבא אל שלשע דרשק וישב
ירים המלך ותבוי יד ו׳ [illegible] לך

ערם ז חס׳ ושיפטון ויפלעים בלהיום כי ושיאת
ערם ויאמר ערים ינאוט מבטן שטם בפעוקה: ס:

ינבריאים ג׳ מלא בטיפ׳ הנס שאול בנבריאים קדמיות דסוף את לוקדת תבריאקטל מה הדיגמכנו: ס חנה לא ג׳ לא עבשה אבי
חנה לא ידע ערם ויבר חנה לא ישט ולא ישן: ס ויילך שם ב׳ אל נויות ברמה: לחס לא אבלו: ס:

ויחרה ג׳ לעין ויחזה ויחרה אפך בעמיך כי אל קנא
חזה אליהך אם כה יאמר טוב: ס:

ויורו יהוה אל חיי ישראל כי
אחקור את אבי בעת מחר
בשלשית והנה טוב אל דוד
ולא אז אשלח אליך ונגליתי
את אזנך כה יעשה יהוה
ליהונתן וכה יסיף כי ידע
אל אבי את הרעה עליך ונגליתי
את אזנך ושלחתיך והלכת
לשלום ויהי יהוה עמך כאשר
היה עם אבי ולא אם עודני
חי ולא תעשה עמדי חסד
יהוה ולא אמות ולא תכרת
את חסדך מעם ביתי עד
עולם ולא בהכרת יהוה את
איבי דוד איש מעל פני
האדמה ויכרת יהונתן עם
בית דוד ובקש יהוה מיד
איבי דוד ויוסף יהונתן להשביע
את דוד באהבתו אתו כי
אהבת נפשו אהבו
ויאמר לו יהונתן מחר
חדש ונפקדת כי יפקד
מושבך ושלשת תתר מאד
ובאת אל המקום אשר
נסתרת שם ביום המעשה
ושבת אצל האבן האזל
ואני שלשת החצים צדה

אורה לשלחו למטרה
והנה אשלח את הנער לך
מצא את החצים אם אמר
אמר לנער הנה החצים ממך
והנה קחנו באה כי שלום
לך ואין דבר חי יהוה ואם
כה אמר לעלם הנה החצים
ממך והלאה לך כי שלחך
יהוה והדבר אשר דברנו אני
ואתה הנה יהוה בינו ובינך ש
עולם ויסתר דוד
בשדה ויהי החדש ויושב
המלך על לחם לאכל
ויושב המלך על מושבו כפעם
כפעם אל מושב הקיר ויקם
יהונתן וישב אבנר מצד שאול
ויפקד מקום דוד ולא דבר
שאול מאומה ביום ההוא
כי אמר מקרה הוא בלתי
טהור הוא כי לא טהר
ויהי ממחרת החדש
השני ויפקד מקום דוד
ויאמר שאול אל
יהונתן בנו מדוע לא בא בן
ישי גם תמול גם היום אל
הלחם ויען יהונתן את שאול
נשאל נשאל דוד מעמדי

עד בית לחם ואמר שלחני
נא כי זבח משפחה לנו בעיר
והוא ענה לי אחי ועתה אם
מצאתי חן בעיניך אמלטה
נא ואראה את אחי על כן
לא בא אל שלחן המלך
ויחר אף שאול
ביהונתן ויאמר לו בן נעות
המרדות הלוא ידעתי כי בחר
אתה לבן ישי לבשתך
ולבשת ערות אמך כי כל
הימים אשר בן ישי חי על
האדמה לא תכון אתה
ומלכותך ועתה שלח וקח
אתו אלי כי בן מות הוא
ויען יהונתן את
שאול אביו ויאמר אליו
למה יומת מה עשה ויטל
שאול את החנית עליו
להכותו וידע יהונתן כי כלה
היא מעם אביו להמית את
דוד ויקם יהונתן
מעם השלחן בחרי אף ולא
אכל ביום החדש השני לחם
כי נעצב אל דוד כי הכלמו
אביו ויהי בבקר
ויצא יהונתן השדה למועד

בבריח ג׳ ושמעתון עמי עבריא ואשתבע: ס׳:
ולא ועכשיו ג׳ כמו עכשיו ועמדו שנים ולקבשל עמדי:

בחדר ו׳ ולשמעתון היצא מרבמרעו ויקום ויוצאו ויאכל ויאמר אל יונתן ויאמר לו מדוע לא בא בן ישי גם תמול גם היום אל הלחם:
ולא אוכל ו׳ ושמעתון ביום החדש השני ושכב אחר מנין ולחם ויאמר בבקר מחר ואמלטנו לבדי: ס׳:

ויקרא ב׳ ופיסקתורון ומדרשתן ודברי הכל
לפי חיבו וחבורו ס׳:

פלוני אלמוני ב׳ אלפקוס אל מיקום סודר שבת: ס׳: ו׳ חמורין מרים ופיסקתורון מפרשני ישראל עמודים וחדוש
אלהים ששל ומדרש מעצו מנקדים ומחוק עין לפרשם: ס׳: אמיר ב׳ ופיסקתורון ויסורין אמיר חדעים: ס׳:

ויקרא ז׳ ופיסקתורון ויקח הנבר אחנשק לעשו לחם ויחזיאהו ויחובש ויקסרילך ויקקע בעמין ומרשחו וילך בלי עצמן
וילך: ס׳ ודר אחוי נחיב וילך: ס׳: ומדרשאחר ידרים ודלך: ס׳:

ריש ב׳ חמורין ופיסקתורון מרגא בא אוכחרשם
ואמר אליו דין ליצר: ס׳:

דוד ונער קטן עמו ויאמר
לנערו מי זה אשר אנכי מורה
הנערים אשר אנכי מורה
להיעבר ומלא הנער ער
מקום החצי אשר ירה יהונתן
ויקרא יהונתן אחרי הנער
ויאמר הלוא החץ ממך
והל אחי ויקרא יהונתן
אחרי הנער כל חרה חושה
אל תעמד ולקט נער
יהונתן את החצי ויבא אל
ארמנו והנער לא ידע מאומה
אך יהונתן ודוד ידעו את
הדבר ויתן יהונתן את כלו
אל הנער אשר לו ויאמר
לו לך הביא הנער ביא
ודוד קם מאצל הנגב ויפל
לאפיו ארצה וישתחו ש
שלש פעמים וישקו איש
את רעהו ויבכו איש את
רעהו עד דוד הגדיל
ויאמר יהונתן לדוד לך
לשלום אשר נשבענו ש
שנו אנחנו בשם יהוה
לאמר יהוה יהיה בינו ובינך
ובין זרעי ובין זרעך עד

עולם
ויקם וילך ויהונתן באה עיר
ויבא דוד נבה אל אחימלך
הכהן ויחרד אחימלך לקראת
דוד ויאמר לו מדוע אתה
לבדך ואיש אין אתך
ויאמר דוד לאחימלך הכהן
המלך ענני דבר ויאמר אלי
איש אליך ענאמה את
הדבר אשר אנכי שלחך
ואשר צויתיך ואת הנערים
ידעתי אל מקום פלני
אלמוני ועתה מה תחת
ידך חמשה לחם תנה בידי
או המצא יש תחת כחך את
דוד ויאמר אין לחם חל
אל תחת ברי כי אם לחם
קדש יש אם נשמרו הנערים
אך מאשה
ויען דוד את הכהן ויאמר
לו כי אם אשה עצרה לנו
כתמול שלשם בצאתי
ויהיו כלי הנערים קדש והוא
דרך חל ואף כי היום יקדש
בכלי ויתן לו הכהן קדש
כי לא החם שם לחם כי אם
לחם הפנים המוסרים מלפני

יהוה לשום לחם חם ביום
הלקחו רשם אשמעבדו
שאול ביום ההוא נעצר
לפני יהוה ושמו דואג האדמי
אביר הרעים אשר לשאול
ויאמר דוד לאחימלך ואין
ישפה תחת ידך חנית או חרב
כי גם חרבי וגם כלי לא לקחתי
בידי כי חפזה דבר המלך נחוצה
ויאמר הכהן חרב
פלשתי אשר הכית
בעמק האלה הנה היא לוטה
בשמלה אחרי האפוד אם
אתה תקח לך קחה כי אין
אחרת זולתה בזה ויאמר
דוד אין כמוה תנה לי ויקם
דוד ויברח ביום ההוא מפני
שאול ובא אל אכיש מלך
גת ויאמרו עבדי אכיש
אליו הלוא זה דוד מלך
הארץ הלוא לזה יענו
במחלות לאמר הכה שאול
באלפיו ודוד בריבבתיו וישם
דוד את הדברים האלה מאד
ויירא מפני אכיש מלך
גת וישנה את טעמו בעיניהם
ויתהלל בידם ויתו על דלתות

ריש ב׳ חמורין ופיסקתורון מרגא בא אוכחרשם
ואמר אליו דין ליצר: ס׳:

נשוא ג׳ שבעים אלף ויזקיבו אליו כל איש
באשר נשא בו׳ ס׳

חבאשר ג׳ ושמשיהן ולמה חבאתם אתי קח לו חמר משגעים אנו מי חבאתם ומי חמרי חשוטים חבאתם ס׳ ושם
לפ׳ אות פנו חיכב ירמלך בחלה שטוח לבטח בענן ומים אל מחוז חומעם ס׳

הַשַּׁעַר וַיּוֹרֶד רִידוּ אֶל־זִקְנוֹ׃
וַיֹּאמֶר אֲבִישַׁי אֶל־עֲבָדָיו׃
הִנֵּה תֵּרְאוּ אִישׁ מִשְׁתַּגֵּעַ וּבָא
תָּבִיאוּ אֹתוֹ אֵלַי חֶסֶד מִשְׁגָּעוֹת
אֲשֶׁר־הֶבֵאתָם אֶת־זֶה לִי שִׁתְּגָע
עָלַי הַזֶּה וּבוֹא אֶל־בֵּיתִי׃
וַיֵּלֶךְ דָּוִד מִשָּׁם
וַיִּמָּלֵט אֶל־מְעָרַת עֲדֻלָּם׃
וַיִּשְׁמְעוּ אֶחָיו וְכָל־בֵּית אָבִיו
וַיֵּרְדוּ אֵלָיו שָׁמָּה׃ וַיִּתְקַבְּצוּ
אֵלָיו כָּל־אִישׁ מְצוּק וְכָל־
אִישׁ אֲשֶׁר־לוֹנֶשֶׁא וְכָל־
אִישׁ מַר נָפֶשׁ וַיִּהְיוּ עָלָיו לְחָס
לְשָׂר וַיִּהְיוּ עִמּוֹ כְּאַרְבַּע
מֵאוֹת אִישׁ׃ וַיֵּלֶךְ דָּוִד מִשָּׁם
מִצְפֵּה מוֹאָב וַיֹּאמֶר אֶל־
מֶלֶךְ מוֹאָב יֵצֵא נָא אָבִי
וְאִמִּי אִתְּכֶם עַד אֲשֶׁר אֵדַע
מַה־יַּעֲשֶׂה־לִּי אֱלֹהִים׃ וַיַּנַּח
אֶתְ־פְּנֵי מֶלֶךְ מוֹאָב וַיֵּשְׁבוּ
עִמּוֹ כָּל־יְמֵי הִיוֹת דָּוִד בַּמְּצוּדָה׃
וַיֹּאמֶר גָּד הַנָּבִיא׃
אֶל־דָּוִד לֹא תֵשֵׁב בַּמְּצוּדָה
לֵךְ וּבָאתָ לְךָ אֶרֶץ יְהוּדָה׃
וַיֵּלֶךְ דָּוִד וַיָּבֹא יַעַר חָרֶת׃
וַיִּשְׁמַע שָׁאוּל
כִּי נוֹדַע דָּוִד וַאֲנָשִׁים אֲשֶׁר

אִתּוֹ וְשָׁאוּל יוֹשֵׁב בַּגִּבְעָה
תַּחַת הָאֶשֶׁל בָּרָמָה וַחֲנִיתוֹ
בְּיָדוֹ וְכָל־עֲבָדָיו נִצָּבִים עָלָיו׃
וַיֹּאמֶר שָׁאוּל לַעֲבָדָיו׃
הִנֵּנָא בְנֵי עָלָיו שְׁמֹעוּנָא בְנֵי
יְמִינִי גַּם לְכֻלְּכֶם יִתֵּן בֶּן־יִשַׁי
שְׂדוֹת וְכְרָמִים לְכֻלְּכֶם יָשִׂים
שָׂרֵי אֲלָפִים וְשָׂרֵי מֵאוֹת כִּי
קְשָׁרְתֶּם כֻּלְּכֶם עָלַי וְאֵין
גֹּלֶה אֶת־אָזְנִי בְּכָרְתִי בְנִי עִם
בֶּן־יִשַׁי וְאֵין חֹלֶה מִכֶּם עָלַי
וְגֹלֶה אֶת־אָזְנִי כִּי הֵקִים בְּנִי
אֶת־עַבְדִּי עָלַי לָאֹרֶב כַּיּוֹם
הַזֶּה׃ וַיַּעַן דֹּאֵג
הָאֲדֹמִי וְהוּא נִצָּב עַל־עֲבָדֵי
שָׁאוּל וַיֹּאמַר רָאִיתִי אֶת־בֶּן
יִשַׁי בָּא נֹבָה אֶל־אֲחִימֶלֶךְ
בֶּן־אֲחִיטוּב׃ וַיִּשְׁאַל־לוֹ בַּיהוָה
וְצֵדָה נָתַן־לוֹ וְאֶת־חֶרֶב גָּלְיָת
הַפְּלִשְׁתִּי נָתַן לוֹ׃ וַיִּשְׁלַח
הַמֶּלֶךְ לִקְרֹא אֶת־אֲחִימֶלֶךְ
בֶּן־אֲחִיטוּב הַכֹּהֵן וְאֶת־כָּל־בֵּית
אָבִיו הַכֹּהֲנִים אֲשֶׁר בְּנֹב׃
וַיָּבֹאוּ כֻלָּם אֶל־הַמֶּלֶךְ׃
וַיֹּאמֶר שָׁאוּל שְׁמַע
נָא בֶן־אֲחִיטוּב׃ וַיֹּאמֶר הִנְנִי
אֲדֹנִי׃ וַיֹּאמֶר אֵלָיו שָׁאוּל׃

לָמָּה קְשַׁרְתֶּם עָלַי אַתָּה׃
וּבֶן־יִשַׁי בְּתִתְּךָ לּוֹ לֶחֶם וְחֶרֶב
וְשָׁאַל־לוֹ בֵּאלֹהִים לָקוּם׃
עָלַי לָאֹרֶב כַּיּוֹם הַזֶּה׃
וַיַּעַן אֲחִימֶלֶךְ אֶת־
הַמֶּלֶךְ׃ וַיֹּאמַר וּמִי־זֶה בְכָל־עֲבָדֶיךָ
כְּדָוִד נֶאֱמָן וְחֹתֵן הַמֶּלֶךְ וְסֹר
אֶל־מִשְׁמַעְתֶּךָ וְנִכְבָּד בְּבֵיתֶךָ׃
הַיּוֹם הָחֵלּוֹתִי לִשְׁאוֹל לוֹ׃
בֵּאלֹהִים חָלִילָה לִי אַל־יָשֵׂם
הַמֶּלֶךְ בְּעַבְדּוֹ דָּבָר בְּכָל־בֵּית
אָבִי כִּי לֹא־יָדַע עַבְדְּךָ בְּכָל־
זֹאת דָּבָר קָטֹן אוֹ גָדוֹל׃
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מוֹת תָּמוּת
אֲחִימֶלֶךְ אַתָּה וְכָל־בֵּית אָבִיךָ׃
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְרַצִּים הַנִّצָּבִים
עָלָיו סֹבּוּ וְהָמִיתוּ כֹהֲנֵי יְהוָה
כִּי גַּם יָדָם עִם־דָּוִד וְכִי יָדְעוּ
כִּי־בֹרֵחַ הוּא וְלֹא גָלוּ אֹזֶן
אֹתִי׃ וְלֹא־אָבוּ עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ
לִשְׁלֹחַ אֶת־יָדָם לִפְגֹּעַ בְּכֹהֲנֵי
יְהוָה׃ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
לְדוֹאֵג סֹב אַתָּה וּפְגַע בַּכֹּהֲנִים
וַיִּסֹּב דּוֹאֵג הָאֲדֹמִי וַיִּפְגַּע הוּא
בַּכֹּהֲנִים וַיָּמֶת בַּיּוֹם הַהוּא׃
שְׁמֹנִים וְחָמֵשׁ אִישׁ נֹשֵׂא
אֵפוֹד בָּד׃ וְאֶת־נֹב עִיר הַכֹּהֲנִים

סב׳ ו׳ חלי אות הדר ראמרי חמלך לדואג ושי״ט כתי אל אחרי ודכרי׳ דשחלך דוד׳ ס׳ כדוד ג׳ מיחוד ומיפטרון
בדוד באמן חחכן חפרשות עד פרוחוח ומיוח ומב של באלס׳ יכי לעשות רמה: ומה ו׳ אזנו ויאזן גליח ויכן ראחוד אוש

כאחיבע מאות ג׳ ומשמחון ויקבצו אליו כל
חאמר דוד לבשרו ויקבן מלך ישראל אדון׳

קעילה מקעילה ב׳ ושמעון ואף כי נלן קעילה
לחוציאו מקעילה: ס׳

ויחזק ה׳ ויחזק אחיו ויחזק חרש את שרף ויחזק את המרשרשת את המלוא ויחזק עליהם עזר בן ושוע ופל
משמיך לאחשיחד דמוק: ס׳

הכה לפי חרב מאיש ועד
אשה מעולל ועד יונק וגם שור
וחמור ושה לפי חרב ומלט
בן אחד לאחימלך בן אחיטוב
ושמו אביתר ויברח אחרי
דוד ויגד אביתר לדוד כי
הרג שאול את כהני יהוה:
ויאמר דוד לאביתר ידעתי
ביום ההוא כי שם דואג
האדמי כי הגד יגיד לשאול
אנכי סבתי בכל נפש בית
אביך: שבה אתי אל תירא
כי אשר יבקש את נפשי
תבקש את נפשך כי משמרת
אתה עמדי: ויגדו לדוד
לאמר הנה פלשתים
נלחמים בקעילה וחמש
שסים את הגרנות: וישאל
דוד ביהוה לאמר האלך
והכיתי בפלשתים האלה
ויאמר יהוה אל
דוד לך והכית בפלשתים
והושע את קעילה:
ויאמרו אנשי דוד אליו
הנה אנחנו פה ביהודה ירא אנו
ואף כי נלך קעילה אל
מערכות פלשתים:

ויוסף עוד דוד ל׳
לשאל ביהוה ויענהו
יהוה ויאמר קום רד קעילה
כי אני נתן את פלשתים
בידך: וילך דוד ואנשיו
קעילה וילחם בפלשתים
וינהג את מקניהם ויך בהם
מכה גדולה וישע דוד את
ישבי קעילה:
והי בברח אביתר
בן אחימלך אל דוד קעילה
אפוד ירד בידו ויגש לשאול
כי בא אל דוד קעילה ויאמר
שאול נכר אתו אל חיס
בידו כי נסגר לבוא בעיר
דלתים ובריח: ויאמר שאול
את כל העם לרדת
קעילה לצור אל דוד ואל
אנשיו: וידע דוד כי יעליו
שאול מחרש הרעה ויאמר
אל אביתר הכהן הגישה
האפוד: ויאמר דוד
יהוה אלהי ישראל שמע
שמע עבדך כי מבקש ש
שאול לבוא אל קעילה
לשחת לעיר בעבורי: הסגרני
בעלי קעילה בידו הורד ש

שאול כאשר שמע עבדיך
יהוה אלהי ישראל הגד נא
לעבדך ויאמר יהוה
ירד: ויאמר דוד הסגרו
קעילה אתי ואת אנשי ביד
שאול: ויאמר יהוה יסגרו
ויקם דוד ואנשיו
כשש מאות איש ויצאו
מקעילה ויתהלכו באשר
יתהלכו ולשאול הגד כי
נמלט דוד מקעילה ויחדל
לצאת: וישב דוד במדבר
במעזות וישב בהר במדבר
זיף ויבקשהו שאול כל
הימים ולא נתנו אלהים בידו:
וירא דוד כי יצא שאול
לבקש את נפשו ודוד במדבר
זיף בחרשה:
ויקם יהונתן בן שאול
וילך אל דוד חרשה ויחזק
את ידו באלהים: ויאמר
אליו אל תירא כי לא תמצאך
יד שאול אביך ואתה תמלך
על ישראל ואנכי אהיה לך
למשנה וגם שאול אבי ידע
כן: ויכרתו שניהם ברית לפני
יהוה וישב דוד בחרשה:

ויתונתן הלך לביתו׃
וזיפים באו אל
שאול הגבעתה לאמר ׃
הלוא דוד מסתתר עמנו
במצדות בחרשה בגבעת
החכילה אשר מימין הישימון
ועתה כל אות נפש המלך
לרדת רד ולנו הסגירו בידו
המלך׃ ויאמר שאול ברוכים
אתם ליהוה כי חמלתם עלי׃
לכו נא הכינו עוד ודעו וראו
את מקומו אשר תהיה רגלו
מי ראהו שם כי אמר אלי
ערום יערם הוא׃ וראו ׃
מכל המחבאים אשר יתחבא
שם ושבתם אלי אל נכון ׃
והלכתי אתכם והיה אם ישנו
בארץ והפשתי אתו בכל
אלפי יהודה׃ ויקומו וילכו
זיפה לפני שאול ודוד ׃
ואנשיו במדבר מעון בערבה
אל ימין הישימון׃ וילך ׃
שאול ואנשיו לבקש שומעו׃
לדוד ומרד הסלע ויש׃ב
במדבר מעון׃ וישמע שאול
ויקרף אחרי דוד במדבר מעון׃
וילך שאול מצד הר מזה

ודוד ואנשיו מצד הר מזה
ויהי דוד נחפז ללכת מפני
שאול ושאול ואנשיו ׃
עטרים אל דוד ואל אנשיו
לתפשם׃ ומלאך בא אל
שאול לאמר מהרה ולך כי
פשטו פלשתים על הארץ׃
ויש׃ב שאול מרדף אחרי
דוד וילך לקראת פלשתים
על כן קרא למקום ההוא
סלע המחלקות׃ ויעל דוד
משם וישב במצדות עין
גדי׃ ויהי כאשר שב שאול
מאחרי פלשתים ויגדו לו
לאמר הנה דוד במדבר עין
גדי׃ ויקח שאול ׃
שלשת אלפים איש בחור
מכל ישראל וילך לבקש ׃
את דוד ואנשיו על פני עזרי
הועלים׃ ויבא אל גדרות ׃
הצאן על הדרך ושם מערה ויבא
שאול לחסך את רגליו ׃
ודוד ואנשיו בירכתי המערה
ישבים׃ ויאמרו אנשי דוד
אליו הנה היום אשר אמר
יהוה אליך הנה אנכי נתן את
איביך בידך ועשית לו כאשר

ויטב בעיניך וניקם דוד ויכרת
את כנף החמעיל אשר ׃
לשאול בלט׃ ויהי אחריכן
וכה לבו דוד אתו על אשר
כרת את כנף אשר לשאול׃
ויאמר לאנשיו
חלילה לי מיהוה אם אעשה
את הדבר הזה לאדני ׃ ל
למשיח יהוה לשלח ידי בו
כי משיח יהוה הוא׃ וישסע
דוד את אנשיו בדברים
ולא נתנם לקום אל שאול
ושאול קם מן המערה וילך
בדרך׃ וגם דוד
אחריכן ויצא מן המערה
ויקרא אחרי שאול לאמר
אדני המלך ויבט שאול
אחריו ויקד דוד אפים ׃
ארצה וישתחו׃
ויאמר דוד לשאול
למה תשמע את דברי אדם
לאמר הנה דוד מבקש ׃
רעתך׃ הנה היום הזה ראו
עינך את אשר נתנך יהוה
היום בידי במערה ואמר
להרגך וחס עליך ואמר
לא אשלח ידי באדני כי־

רשע ״ כאשר יאמר משל באנרף רשע ולארוכטמו פרס חורעבמוכ רשע והקמס קם למשה וקרשמחת רשע והאזמר במאמני רשע עדי הקרש במוח רשע ם לחמו לחם רשע ומיעבמ
ששמ לאנרשלו ארשחת רשע הנעבק וללטק עם אנשמ לרעמ רשע בסל ולא ומילט רשע מדלאנו חפץ רשע אחשנ שיקשנג מדיוד באוהלי: ס

מִשִּׁיחַ יְהוָה הוּא׃ וַאֲבִישַׁי בֶּן־צְרוּיָה אָמַר
גַּם־רָאָה אֶת־כְּנַף מְעִיל־לְךָ
בְּיָדִי מִבְּרֹתִי אֶת־כְּנַף׃ וְלֵב
מְעִילֶךָ וְלֹא הִרְגְּתִיךָ דַּע
וּרְאֵה כִּי אֵין בְּיָדִי רָעָה וָפֶשַׁע וְלֹא חָטָאתִי לָךְ
וְאַתָּה צֹדֶה אֶת־נַפְשִׁי לְקַחְתָּהּ׃
וְשָׁפַט יְהוָה בֵּינִי וּבֵינֶךָ וְנָקְמָנִי יְהוָה מִמֶּךָּ וְיָדִי לֹא
תִהְיֶה בָּךְ׃ כַּאֲשֶׁר יֹאמַר מְשַׁל הַקֶּדְמֹנִי מֵרְשָׁעִים
יֵצֵא רֶשַׁע וְיָדִי לֹא תִהְיֶה
בָּךְ׃ אַחֲרֵי מִי יָצָא מֶלֶךְ
יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי מִי אַתָּה
רֹדֵף אַחֲרֵי כֶּלֶב מֵת אַחֲרֵי
פַּרְעֹשׁ אֶחָד׃ וְהָיָה יְהוָה
לְדַיָּן וְשָׁפַט בֵּינִי וּבֵינֶךָ וְרֶא
וְרֵב אֶת־רִיבִי וְיִשְׁפְּטֵנִי
מִיָּדֶךָ׃
וַיְהִי כְּכַלּוֹת דָּוִד לְדַבֵּר אֶת־
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל־שָׁאוּל
וַיֹּאמֶר שָׁאוּל הֲקֹלְךָ זֶה בְּנִי
דָוִד וַיִּשָּׂא שָׁאוּל קֹלוֹ וַיֶּבְךּ׃
וַיֹּאמֶר אֶל־דָּוִד צַדִּיק אַתָּה
מִמֶּנִּי כִּי אַתָּה גְּמַלְתַּנִי
הַטּוֹבָה וַאֲנִי גְּמַלְתִּיךָ הָרָעָה׃
וְאַתָּה הִגַּדְתָּ הַיּוֹם אֵת אֲשֶׁר
עָשִׂיתָה אִתִּי טוֹבָה אֶת־אֲשֶׁר
סִגַּרְנִי יְהוָה בְּיָדֶךָ וְלֹא הֲרַגְתָּנִי׃
וְכִי יִמְצָא אִישׁ אֶת־אֹיְבוֹ
וְשִׁלְּחוֹ בְּדֶרֶךְ טוֹבָה וַיהוָה
יְשַׁלֶּמְךָ טוֹבָה תַּחַת הַיּוֹם הַזֶּה
אֲשֶׁר עָשִׂיתָה לִּי׃ וְעַתָּה
הִנֵּה יָדַעְתִּי כִּי מָלוֹךְ תִּמְלוֹךְ
וְקָמָה בְיָדְךָ מַמְלֶכֶת יִשְׂרָאֵל׃
וְעַתָּה הִשָּׁבַעָה לִּי בַּיהוָה
אִם־תַּכְרִית אֶת־זַרְעִי אַחֲרָי
וְאִם־תַּשְׁמִיד אֶת־שְׁמִי מִבֵּית
אָבִי׃ וַיִּשָּׁבַע דָּוִד לְשָׁאוּל
וַיֵּלֶךְ שָׁאוּל אֶל־בֵּיתוֹ וְדָוִד
וַאֲנָשָׁיו עָלוּ עַל־הַמְּצוּדָה׃

וּשְׁמוּאֵל מֵת וַיִּקָּבְצוּ כָל־
יִשְׂרָאֵל וַיִּסְפְּדוּ לוֹ וַיִּקְבְּרוּהוּ
בְּבֵיתוֹ בָּרָמָה וּדָוִד קָם וַיֵּרֶד
אֶל־מִדְבַּר פָּארָן׃
וְאִישׁ בְּמָעוֹן וּמַעֲשֵׂהוּ
בַּכַּרְמֶל וְהָאִישׁ גָּדוֹל מְאֹד
וְלוֹ צֹאן שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים
וְאֶלֶף עִזִּים וַיְהִי בְּגָזּוֹז אֶת־
צֹאנוֹ בַּכַּרְמֶל׃ וְשֵׁם הָאִישׁ
נָבָל וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ אֲבִיגַיִל
וְהָאִשָּׁה טוֹבַת שֶׂכֶל וִיפַת
תֹּאַר וְהָאִישׁ קָשֶׁה וָרָע׃
מַעֲלָלָיו וְהוּא כָלְבִּי וַיִּשְׁמַע
דָּוִד בַּמִּדְבָּר כִּי גֵזֵּן נָבָל אֶת
צֹאנוֹ׃ וַיִּשְׁלַח דָּוִד עֲשָׂרָה
נְעָרִים וַיֹּאמֶר דָּוִד לַנְּעָרִים
עֲלוּ כַּרְמֶלָה וּבָאתֶם אֶל־
נָבָל וּשְׁאַלְתֶּם לוֹ בְּשָׁלוֹם׃
וְכֹה תֹאמְרוּ לְחַי
וְאַתָּה שָׁלוֹם וּבֵיתְךָ שָׁלוֹם
וְכֹל אֲשֶׁר לְךָ שָׁלוֹם׃ וְעַתָּה
שָׁמַעְתִּי כִּי גֹזְזִים לְךָ עֹתָּה
הָרֹעִים אֲשֶׁר לְךָ חָיוּ עִמָּנוּ
לֹא הֻכְלַמְּנוּם וְלֹא נִפְקַד
לָהֶם מְאוּמָה כָּל־יְמֵי הִתְהַלְּכָם
בַּכַּרְמֶל׃ שְׁאַל אֶת־נְעָרֶיךָ
וְיַגִּדוּ לָךְ וְיִמְצְאוּ הַנְּעָרִים
חֹנְךָ בְּעֵינֶיךָ כִּי עַל־יוֹם טוֹב בָּאנוּ
תֶּן־נָא אֶת־אֲשֶׁר תִּמְצָא
יָדְךָ לַעֲבָדֶיךָ וּלְבִנְךָ לְדָוִד׃
וַיָּבֹאוּ נַעֲרֵי דָוִד וַיְדַבְּרוּ אֶל־
נָבָל כְּכָל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
בְּשֵׁם דָּוִד וַיָּנוּחוּ׃ וַיַּעַן נָבָל
אֶת־עַבְדֵי דָוִד וַיֹּאמֶר מִי דָוִד
וּמִי בֶן־יִשַׁי הַיּוֹם רַבּוּ עֲבָדִים
מְפָרְצִים אִישׁ מִפְּנֵי אֲדֹנָיו׃
וְלָקַחְתִּי אֶת־לַחְמִי וְאֶת־מֵימַי
וְאֶת־טִבְחִי אֲשֶׁר טָבַחְתִּי
לְגֹזְזַי וְנָתַתִּי לַאֲנָשִׁים אֲשֶׁר

באמתך ג׳ ושיטתן חסורי מי אני אדניו עכ״ל אך שפ״ע נא הדבר ס׳ ויעלסר ובאמתך ויאמר אליו בן אדם ויהי אלו
ואיש ויאמר אליהוה בן אדם ראה בעמדך ס׳

ותרגום ג׳ ושיטתן חסורי מי אני אדניו עכ״ל אך שפ״ע נא אמתך ומדבר ולא
תאמרם לפניו ונאמרם ס׳

לא נדעתי אי מזה חמה ס׳
ויחפצו בערדור לרדפם ס׳
ושבו ובאו ויגדו לו בכל
הדברים האלה ויאמר דוד
לאנשיו חגרו איש אתחרבו
ויחגרו איש אתחרבו וחגר
גם דוד אתחרבו ויעל אחרי
דוד כארבע מאות איש
ומאתים ישבו על הכלים
ולאביגל אשת נבל הגיד
נערא אחד מהנערים לאמר
הנה שלח דוד מלאכים
מהמדבר לברך אתאדוננו
ויעט בהם והאנשים טבים
לנו מאד ולא הכלמנו ולא
פקדנו מאומה כל ימי
היותנו אתם בהיותנו ש
בשדה הולכים עמנו גם
לילה גם יומם כל ימי היותנו
עמם רעים הצאן ועתה דע
וראה מה תעשי כי כלתה
הרעה אל אדוננו ועל כל ביתו
והוא בליעל מדבר אליו
ותמהר אביגל ותקח מאתים
לחם ושנים נבלי יין וחמש
צאן עשויות וחמש סאים
קלי ומאה צמקים ומאתים

דבלים ותשם על חמרים
ותאמר לנעריה עברו לפני
הנני אחריכם באחור לא שמה
נבל לא הגידה והלה היא
רכבת על החמור וירדת בסתר
ההר והנה דוד ואנשיו ירדים
לקראתה ותפגש אתם
ודוד אמר אך לשקר
שמרתי את כל אשר לזה
במדבר ולא נפקד מכל
אשר לו מאומה וישב לי רעה
תחת טובה כה יעשה אלהים
לאויבי דוד וכה יוסיף אם
אשר אם מכל אשר לו עד
הבקר משתין בקיר ותרא
אביגל את דוד ותמהר ותרד
מעל החמור ותפל לאפיה לדוד
על פניה ותשתחו ארץ
ותפל על רגליו ותאמר בי
אני ארני העון ותדבר נא
אמתך באזניך ושמע את
דברי אמתך אל נא ישים
ארני את לבו אל איש
הבליעל הזה על נבל כי
כשמו כן הוא נבל שמו ונבלה
עמו ואני אמתך לא ראיתי
את נערי ארני אשר שלחתי

ועתה ארני חי יהוה וחי
נפשך אשר מנעך יהוה
מבוא בדמים וחושע ידך
לך ועתה יהיו כנבל אויבי
והמבקשים אל ארני רעה
ועתה הברכה זאת אשר
הביא שפחתך לארני ונתנה
לנערים המתהלכים ברגלי
ארני שא נא לפשע אמתך
כי עשה יעשה יהוה לארני
בית נאמן כי מלחמות יהוה
ארני נלחם ורעה לא תמצא
בך כל ימיך ויקם אדם
לרדפך ולבקש את נפשך
והיתה נפש ארני צרורה
בצרור החיים את יהוה
אלהיך ואת נפש אויביך
יקלענה בתוך כף הקלע
והלה כי יעשה יהוה לארני
ככל אשר דבר אתה טובה
עליך וצוך לנגיד על ישראל
ולא תהיה זאת לך לפוקה
ולמכשול לב לארני ושפך
דם חנם ולהושיע ארני לו
והיטיב יהוה לארני וזכרת
את אמתך ס׳ ויאמר
דוד לאביגל ברוך יהוה

ותרגום ג׳ ושיטתן חסר ולא שבע זאת ומנגד לבעיה
ואיש לאיבקא אל והיה נכסה לקחה לראובני ס׳ ס׳

ולא ומרוד ה׳ ושיטתן ומה בעבכם לכם רקמה׳ לפרי יהוה בעבן לקטה כי ואיך לפרוח ולסכמל לב לא תקחם ולא
ופדוה לכם בראשונה ס׳ ושל נפש וקל עבון חוב שרטוטיה ומלשי ויאמר אלהים לשלמה לדברי הישרים ס׳ ס׳

אלהי ישראל אשר שלחך
היום הזה לקראתי וברוך
טעמך וברוכה את אשר
כלאתני היום הזה מבוא
בדמים והשע לי ואולם
חי יהוה אלהי ישראל אשר
מנעני מהרע אתך כי לולי
מהרתי ובאת לקראתי
כי אם נותר לנבל עד אור
הבקר משתין בקיר ויקח
דוד מידה את אשר הביאה
לו ולה אמר עלי לשלום
לביתך ראי שמע עתה בקולך
ואשא פניך ותבא אבגיל
אל נבל והנה לו משתה בביתו
כמשתה המלך ולב נבל
טוב עליו והוא שכור ערמאד
ולא הגידה לו דבר קטן
ודגול עד אור הבקר ויהי
בבקר כצאת היין מנבל
ותגד לו אשתו את הדברים
האלה ומת לבו בקרבו והוא
היה לאבן ויהי כעשרת
הימים ויגף יהוה את נבל
וימת ויראו שמע ענדו כי מת נבל
ויאמר ברוך יהוה אשר רב
את ריב חרפתי מיד נבל
ואת עבדו חשך מרע ואת
רעת נבל השיב יהוה בראשו
וישלח דוד וידבר באבגיל
לקחתה לו לאשה ובאו
עבדי דוד אל אבגיל
הכרמלה וידברו אליה ל
לאמר דוד שלחנו אלך
לקחתך לו לאשה ותקם
ותשתחו אפים ארצה
ותאמר הנה אמתך לשפחה
לרחץ רגלי עבדי ארני
ותמהר ותקם אבגיל ותרכב
על החמור וחמש נערותיה
ההלכות לרגלה ותלך אחרי
מלאכי דוד ותהי לו לאשה
ואת אחינעם לקח דוד
מיזרעאל ותהיינה שתיהן
לו לנשים ושאול
נתן את מיכל בתו אשת
דוד לפלטי בן לויש אשר
מגלים ובאחיפים אל
שאול הגבעתה לאמר
הלוא דוד מסתתר בגבעת
החכילה על פני הישימון
ויקם שאול וירד אל המדבר
זיף ואתו שלשת אלפים
איש שבחורי ישראל לבקש
את דוד במדבר זיף ומן

משיחי ל׳ וס׳ שמקון ויעלו ויבאו חיפים אבן
אשר אל משיחי אלהי בבא חיפים ויאמרו :ס:

חשך ל׳ וסימטון אינו בדיל ואת עבדו חשך מרעה חשך ואב אול ל׳ עם הנה חשך אדני ובמזמרים יפלל נטיב מידך.
בלה חשך :ס: ור׳ חשך בעריסמד באחילו ושמש חשך משחור :ס:

ויעל דוד ויבא אל העם אשר
שם שאול ויראה את המקום אשר
שכב שם שאול ואת אבנר בן נר
שר צבאו ושאול שכב בתוך המעגל
והעם חנים סביבתו ויען
דוד ויאמר אל אחימלך החתי
ואל אבישי בן צרויה אחי
יואב לאמר מי ירד אתי אל
שאול אל המחנה ויאמר
אבישי אני ארד עמך ובא
דוד ואבישי אל העם לילה
והנה שאול שכב ישן בתוך המעגל
ותנית תומ עוקה בארץ מראשתו
ואבנר והעם שכבים סביבתיו
ויאמר אבישי אל
דוד סגר אלהים היום את
אויבך בידך ועתה אכנו נא
בחנית בארץ פעם אחת
ולא אשנה לו ויאמר דוד

ולה ב׳ וסימטון ששה מעשיות שבפרשה
אמר ט׳ ודר ריל בפין ארבע :ס:

אל־תשחית׳ ומל׳ ועמוד אחרים אשר לא יבריח
ראש מלכי־ישראל בעבורת זאת׳ ס׳

ב ראש פסוק בטעמ׳

ב ראש פסוק בטעמ׳

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

יב

יג

יד

טו

טז

יז

יח

יט

כ

כא

כב

כג

כד

בטעמ׳

כה

בטעמ׳

כו

כז

כח

בטעמ׳

כט

ל

לא

לב

לג

לד

לה

לו

לז

לח

לט

מ

מא

מב

מג

מד

מה

מו

מז

מח

מט

נ

נא

נב

נג

נד

נה

נו

נז

נח

נט

נ״ל

נ״ל

נ״ל

ישבת ל׳ בי חמרי ושבות הארץ אכי׳ ואשה ויתנו ושבוה ויעזוב מה לב: ס משפט ז׳ כו׳ ס׳ שו׳ דוד ובמשפטו וארשון
עליו שפטה ושאול ינא בין שו׳ את ויחזר כל עבדי ויחזר ביריך בקריבה ביריך מוטל את הבדיל: ס

עמוד ל׳ חק בלשון ומימינחון פן יגיד עלינו ויבא
ויעריכו לו ראבני לכם ובמינו: ס

כי ברח דוד נת ולא יוסף עוד
לבקש שו׳ ויאמר דוד
אל אכיש אם נא מצאתי
חן בעיניך ותנו לי מקום באחת
הערים שדה ואשבה שם ולמה
ישב עבדך בעיר הממלכה
עמך ויתן לו אכיש ביום
ההוא את צקלג לכן היתה
צקלג למלכי יהודה עד
היום הזה
ויהי מספר הימים אשר ישב
דוד בשדה פלשתים ימים
וארבעה חדשים וגם דוד
ואנשיו ויפשטו אל הגשורי
והגזרי והעמלקי כי הנה
ישבות הארץ אשר מעולם
בואך שורה ועד ארץ מצרים
והכה דוד את הארץ ולא
יחיה איש ואשה ולקח צאן
ובקר וחמרים וגמלים ובגדים
ישב ובא אל אכיש ויאמר
אכיש אל פשטתם היום
ויאמר דוד על נגב יהודה
ועל נגב הירחמאלי ועל נגב
הקיני ואיש ואשה לא יחיה
דון להביא גת לאמר פן יגידו
עלינו לאמר כה עשה דוד
וכה משפטו כל הימים אשר
ישב בשדה פלשתים ויאמן
אכיש בדוד לאמר הבאש
הבאיש בעמו בישראל
והיה לי לעבד עולם
ויהי בימים ההם ויקבצו
פלשתים את מחנהם לצבא
להלחם בישראל ויאמר
אכיש אל דוד דע תדע
כי אתו תצא במחנה אתה
ואנשיך ויאמר דוד אל
אכיש לכן אתה תדע את
אשר יעשה עבדך ויאמר
אכיש אל דוד לכן שמר
לראשי אשומך כל הימים
ושמואל מת ויספדו לו כל
ישראל ויקברהו ברמה ובעיר
ושאול הסיר האבות ואת
הידעני מן הארץ ויקבצו
פלשתים ובאו ויחנו בשונם
ויקבץ שאול את כל ישראל
ויחנו בגלבע וירא שאול
את מחנה פלשתים וירא
ויחרד לבו מאד וישאל
שאול ביהוה ולא ענהו ביהוה
גם בחלמות גם באורים גם בנביאים

ויאמר שאול לעבדיו בקשו
לי אשת בעלת אוב ואלכה
אליה ואדרשה בה ויאמרו
עבדיו אליו הנה אשת בעלת
אוב בעין דור ויתחפש שאול
וילבש בגדים אחרים וילך
הוא ושני אנשים עמו ויבאו
אל האשה לילה ויאמר
קסמי נא לי באוב והעלי
את אשר אמר אליך ותאמר
האשה אליו הנה אתה ידעת
את אשר עשה שאול אשר
הכרית את האבות ואת
הידענים מן הארץ למה
אתה מתנקש בנפשי ל
להמיתני וישבע לה שאול
ביהוה לאמר חי יהוה אם
יקרך עון בדבר הזה ותאמר
האשה את מי אעלה לך
ויאמר את שמואל העלי
לי ותרא האשה את שמואל
ותעק בקול גדול ותאמר
האשה אל שאול לאמר
למה רמיתני ואתה שאול
ויאמר לה המלך אל תיראי
כי מה ראית ותאמר האשה
אלהים ראיתי

ישעיה ב׳ קצרנין הלא בריחל עבדיהם עבדי ולאחר
ישרתנו ואחרה ס ודוד למה הכסל ישרתנו הפשל לה: ס

ויחזה ל׳ ודוכי דוד אחרי ארץ ויחזא אחר בפשוריהם ויחזה אדם עבדים בקדי ויראב ויחזה אדם ואשה ארבע כפשרי ישרב
ותשבה ס בקשו ל׳ אשה בעלת אוב כל עבר ואמרין שלשה בפסוקים בין שרפנין ושמרי ומכירין לך אמרי לבי בין שר מני
ודי הבין שו׳ ביריחוה: ס

ואמרו אמרו ל׳ כל האומרים לשון ריקמה לו קיים אבל בן איש אב אשר הטריא אמרו אמרו ושמו בן אמרו לשון
ואמרי לים לקלש ב חס׳ רבל ישראל אשרי ישראל ויאמרי ומשמר ומשמר לך חיל: ס:

הבביאים ב פ׳ל מסורת הגבה שאול קדמיות
לחקוק עבמי: ס:

עליס מוחאר״ץ ויאמר
לחמה תארו ותאמר אישן
וקנו עלה וחנא עטה מעיל
וירע שאול כי שמואל חוא
ויקד אפים ארצה וישתחו
ויאמר שמואל
אל שאול למה הרגזתני ל
להעלות אותי ויאמר שאול
ערלו מאד ופלשתים נלחמים
בי ואלהים סר מעלי ולא
ענני עוד גם במד הנביאים
גם בחלמות ואקראה לך
להודיע עמה אעשה
ויאמר שמואל ולמה
תשאלני ויהוה סר מעליך
ויהי עמך ויעש יהוה לו
כאשר דבר ביד ויקרע
יהוה את המלכה מידך
ויתנה לרעך לדוד כאשר
לא שמעת בקול יהוה ולא
עשית חרון אפו בעמלק
על כן הדבר הזה עשה לך
יהוה היום הזה ויתן יהוה גם
את ישראל עמך ביד
פלשתים ומחר אתה ובניך
עמי גם את מחנה ישראל
יתן יהוה ביד פלשתים

ומהר שאול ויפל מלא
קומתו ארצה ויראא מאד
מדברי שמואל גם כח לא
היה בו כי לא אכל לחם כל
היום וכל הלילה ותבוא
האשה אל שאול ותראא מ
נסדל מאד ותאמר אליו
הנה שמעה שפחתך בקולך
ואשים נפשי בכפי ואשמע
את דבריך אשר דברת אלי
ועתה שמע נא גם אתה
בקול שפחתך ואשמה לפניך
פת לחם ואכול ויהי כך בם
כי תלך בדרך ומאן מאן
לא אכל ויפרצו עבדיו
וגם האשה וישמע לקולם
ויקם מהארץ וישב אל
המטה ולאשה עגל מרבק
בבית ותמהר ותזבחהו ותקח
קמח ותל ש ותפחמצות
ותגש לפני שאול ולפני
עבדיו ויאכלו ויקמו וילכו
בלילה ההוא
ויקבצו פלשתים את כל
מחנותם אפקה וישראל
חנים בעין אשר ביזרעאל
וסרני פלשתים עברים ל

למאותו לאלפים ודוד
ואנשיו עברים באחרנה
עם אכיש ויאמרו שרי
פלשתים מה העברים האלה
ויאמר אכיש אל שרי
פלשתים הלוא זה דוד עבד
שאול מלך ישראל אשר
היה אתי זה ימים או זה שנתים
ולא מצאתי בו מאומה מיום
נפלו עד היום הזה
ויקצפו עליו שרי פלשתים
ויאמרו לו שרי פלשתים
השב את האיש וישב אל
מקומו אשר הפקדתו שם
ולא ירד עמנו במלחמה
ולא יהיה לנו לשטן במלחמה
ובמה יתרצה זה אל אדניו
הלוא בראשי האנשים
הלוא זה דוד אשר
יענו לו במחלות לאמר הכה
שאול באלפיו ודוד בריבבתיו
ויקרא אכיש אל
דוד ויאמר אליו חי יהוה
כי ישר אתה וטוב בעיני
צאתך ובאך אתי במחנה
כי לא מצאתי בך רעה
מיום באך אלי עד היום הזה

ולך ואל ארץ המריה אשר שמע בקולו ויאמרו לו ויחרשו מלא קדמך שמע דעמסר שוב ולך שוב את הדברי ולך
ומות בלעדי קדה ביומך ממחה ומאלגא ולך בא אל אלהנו ולהו ולך דברי אלהי ישראל ס׳:

ולא תעשה ג׳ ומשמרתן ולא תעבשה בעשותם
רעמה שוב ולא אמ׳ עדמי חי׳: ס׳:

וכי עמנו הסרמים לאמר אתה
ועתה שוב ולך בשלום ולא
תעשה רע בעיני סרני ס׳
פלשתים ויאמר דוד
אל אבי שכי מה עשיתי
ומה מצאת בעבדך מיום
אשר היותי לפניך עד היום
הזה כי לא אבוא ונלחמתי
באיבי אדני המלך ויענו
אכיש ויאמר אל דוד ידעתי
כי טוב אתה בעיני כמלאך
אלהים אך שרי פלשתים
אמרו לא יעלה עמנו
במלחמה ועתה השכם
בבקר ועבדי אדניך אשר
באו אתך והשכמתם בבקר
ואור לבקר ולכו וישכם דוד
הוא ואנשיו ללכת בבקר
לשוב אל ארץ פלשתים
ופלשתים עלו יזרעאל
ויהי כבאו דוד ואנשיו
צקלג ביום השלישי ס׳
ועמלקי פשטו אל נגב
ואל צקלג ויכו את צקלג
וישרפו אותה באש וישבו
את הנשים אשר בה מקטן
ועד גדול לא המיתו איש

וינהגו וילכו לדרכם ובא
דוד ואנשיו אל העיר והנה
שרופה באש ונשיהם ובניהם
ובנותיהם נשבו וישא דוד
והעם אשר אתו את קול הבכי
ובכו עד אשר אין בהם
כח לבכות ושתי נשי דוד
נשבו אחינעם היזרעאלית
ואביגיל אשת נבל הכרמלי
ותיעצר לדוד מאד כי אמרו
העם לסקלו כי מרה נפש
כל העם איש על בניו ועל
בנתיו ויתחזק דוד ביהוה
אלהיו ויאמר דוד
אל אביתר הכהן בן אחימלך
הגישה נא לי האפד ויגש
אביתר את האפד אל דוד
וישאל דוד ביהוה לאמר
ארדף אחרי הגדוד הזה
האשיגנו ויאמר לו רדף כי
השג תשיג והציל תציל
וילך דוד הוא ושש מאות
איש אשר אתו ויבאו עד
נחל הבשור והנותרים עמדו
וירדף דוד הוא וארבע
מאות איש ויעמדו מאתים
איש אשר פגרו מעבר את

נחל הבשור ויתר עמדו
מעבר לדוד ויקחו אתו אל
דוד ויתנו לו לחם ויאכל
וישקהו מים ויתנו לו פלח
דבלה ושני צמקים ויאכל
ותשב רוחו אליו כי לא אכל
לחם ולא שתה מים שלשת
ימים ושלשה לילות
ויאמר לו דוד למי
אתה ואי מזה אתה ויאמר
נער מצרי אנכי עבד לאיש
עמלקי ויעזבני אדני כי
חליתי היום שלשה אתמול
פשטנו נגב הכרתי ועל אשר
ליהונתן ועל נגב כלב ואת
צקלג שרפנו באש ויאמר
אליו דוד הורדני אל הגדוד
הזה ויאמר השבעה לי
באלהים אם תמיתני ואם
תסגרני ביד אדני ואורדך
אל הגדוד הזה וירדהו והנה
נטשים על פני כל הארץ
אכלים ושתים וחגים בכל
השלל הגדול אשר לקחו
מארץ פלשתים ומארץ
יהודה מבית דוד מהנשים
הערב למחרתם ולא תמלט

ולא תעשה ג׳ כמעשיהם ולא אמ׳ עדמי
חי׳ ועשה שוב: ס׳:

ושבו׳ ה׳ בשי מדרון אות הבשרמי ועד׳ ד׳ אלהים בארץ ישראל מלא זיתים מקנה ומעקה וגם אלהי מקנה: ס׳:
עמיפה ב׳ ומצא ויהי המשרה בסמוכו קדמו מלים: ובמשרה ובמשרה ג׳ ויבא דוד ואנשיו ויעבר אשר המשי ס׳
ולחמיה ש׳: ס׳:

ומאורין ו׳ ומאורין וחדודיה כשרים עצו ומאורין
מלמא דשמש ונאשף שכיחה ובאו פעמי יחידאי
ויומר: ס:

ישמעם ו׳ אבלים ושוקים וחגגים וחגגם אבלים ושמחים וחדוה וישראל לגד הקרובים עוד זה מדבר וחדי חיוני ובמה
ומשמח ס: חשבעתי לך באלהים ועשה חשבעה לי ואמרי חשבעה לי באלהים:

מחס איש כי אם ארבע
מאות איש עד אשר רכבו
על הגמלים ויגסו וירדף
את דוד ואשר לקחו עמלק
ראת שתי נשיו ויציל דוד
ולא נעדר להם מן הקטן
ועד הגדול ועד בנים ובנות
ומשלל ועד כל אשר לקחו
להם הכל השיב דוד ויקח
דוד את כל הצאן והבקר
נהגו לפני המקנה ההוא
ויאמרו זה שלל דוד ויבא
דוד אל מאתים האנשים
אשר פגר מלכת אחרי דוד
וישיבם בנחל הבשור ויצאו
לקראת דוד ולקראת העם
אשר אתו ויגש דוד את העם
וישאל להם לשלום
ויען כל איש רע
וכליעל מן האנשים אשר
הלכו עם דוד ויאמרו ענו
אשר לא הלכו עמי לא יתן
להם מן השלל אשר הצלנו
כי אם איש את אשתו ואת
בניו ונתנו ולכו
ויאמר דוד לא תעשו
כן אחי את אשר נתן יהוה

לנו ושמר אתנו ויתן את
הגדוד הבא עלינו בידנו ומי
ישמע לכם לדבר הזה כי מן
כחלק היורד במלחמה וכחלק
הישב על הכלים יחדו יחלקו
והיו מחוקים החוא
ומעולם ומשמה לחק ולמשפט
לישראל עד היום הזה
ויבא דוד אל ציקלג ושלח
מן השלל לזקני יהודה לרעיו
לאמר הנה לכם ברכת מן השלל
אובי יהוה
בבית אל ואשר
ברמות נגב ואשר
ביתר ואשר
בערער ואשר
בשפמות ואשר
באשתמע
ואשר
ברכל ואשר
בערי הרחמאלי ואשר
בערי הקיני ואשר
בחרמה ואשר
בכור עשן ואשר
בעתך ואשר
בחברון וכל המקומות

אשר התהלך שם דוד הוא
ואנשיו
ופלשתים נלחמים בישראל
וינסו אנשי ישראל מפני
פלשתים ויפלו חללים בהר
הגלבע ויתקבקו פלשתים
את שאול ואת בניו ויכו
פלשתים את יהונתן ואת
אבינדב ואת מלכי שוע בני
שאול ותכבד המלחמה אל
שאול ומצאהו המורים
אנשים בקשת ויחל מאד
מן המורים ויאמר שאול
לנשא כליו שלף חרבך
ודקרני בה פן יבואו אלה
הערלים ודקרוני והתעללו בי
ולא אבה נשא כליו כי יירא
מאד ויקח שאול את החרב
ויפל עליה וירא נשא כליו
כי מת שאול ויפל גם הוא
על חרבו וימת עמו
שאול ושלשת בניו ונשא
כליו גם כל אנשיו ביום ההוא
יחדו וירא אנשי ישראל
אשר בעבר העמק ואשר
בעבר הירדן כי נסו אנשי
ישראל כי מתו שאול ובניו

ויקח דוד את שלל עמלק ויצל
מדשלל אשרי: ס:

וישבעם ב׳ חד חס וחדר מל באשר בא ועקבו עריס ושבוס כת ויכא דוד אל מאתים האנשים ויגש הבם כת וחדי ושבבם
לבמה ויצאו ס: בחמה ו׳ פת בן ולאש: בדרומה נגב ושמנים ומרוק ותשפיל עמים ומלוות ועל ומל ודבר ה׳ מים גם בעמים
הארץ ישראל ומרוק: ס:

ואומה ו׳ ושמשון ויהי בעמד הישבעות וישמדו אות כל ראלהיהם אלה תאדי עיס
ושיחוה תגדו ביקדו ע ומכין חכל אמן ביוד לשבריך בחלה: ס ובקיחוה ב חיי בת ריוקי ויוד בת ראמתו בקדראמו
ביוד ואני לא מדראמי לבוא בשי בוקב אלף: ס

ויעבו אתה ערים ויבסו
ויבאו פלשתים וישבו בהן
ויהי ממחרת ובא
פלשתים לפשט את החללים
וימצאו את שאול ואת
שלשת בניו נפלים בהר
הגלבע וכרתו את ראשו
ופשטו את כליו וישלחו
בארץ פלשתים סביב לבשר
בית עצביהם ואת העם
וישמו את כליו בית עשתרות
ואת גויתו תקעו בחומת
בית שן וישמעו אליו ישבי
יביש גלעד את אשר עשו
פלשתים לשאול עליהם
כל איש חיל וילכו כל הלילה
ויקחו את גויות שאול ואת
גויות בניו מחומת בית שן
ויבאו ביבשה וישרפו אתם
שם ויקחו את עצמותיהם
ויקברו תחת האשלה ביבשה
ויצמו שבעת ימים
ויהי אחרי מות שאול ודוד
שב מהכות את העמלקי
וישב דוד בציקלג שתים שנים
ויהי ביום השלישי והנה איש
בא מן המחנה מעם שאול

ובגדיו קרעים וארמה על
ראשו ויהי כבואו אל דוד
ויפל ארצה וישתחו ויאמר
לו דוד אי מזה תבוא ויאמר
אליו ממחנה ישראל נמלטתי
ויאמר אליו דוד מה היה
הדבר הגד נא לי ויאמר אשר
נס העם מן המלחמה וגם
הרבה נפלו מן העם וימתו
וגם שאול ויהונתן בנו מתו
ויאמר דוד אל הנער המגיד
לו איך ידעת כי מת שאול
ויהונתן בנו ויאמר הנער
המגיד לו נקרא נקרתי
בהר הגלבע והנה שאול
נשען על חניתו והנה הרכב
ובעלי הפרשים הדבקהו
ויפן אחריו וירא אתי ויקרא
אלי ואמר הנני ויאמר לי מי
אתה ויאמר אלי עמלקי
אנכי ויאמר אלי עמד נא
עלי ומתת כי אחזני השבץ
כי עוד נפשי בי ואעמד
עליו ואמיתהו כי ידעתי
כי לא יחיה אחרי נפלו ואקח
הנזר אשר על ראשו והעצה
אשר על זרעו ואביאם

אל אדני הנה ויחזק דוד
בבגדיו ויקרע עם גם כל
האנשים אשר אתו ויספדו
ויבכו ויצמו עד הערב על
שאול ועל יהונתן בנו ועל
עם יהוה ועל בית ישראל
כי נפלו בחרב
ויאמר דוד אל הנער
המגיד לו איי מזה אתה
ויאמר בן איש גר עמלקי
אנכי ויאמר אליו דוד איך
לא יראת לשלח ידך לשחת
את משיח יהוה ויקרא דוד
לאחד מהנערים ויאמר גש
פגע בו ויכהו ויכת ויאמר
אליו דמך דמיך על ראשך
כי פיך ענה בך לאמר אנכי
מתתי את משיח יהוה
ויקונן דוד את
הקינה הזאת על שאול
ועל יהונתן בנו ויאמר למד
בני יהודה הקשת הנה כתובה
על ספר הישר הצבי
ישראל על במותיך חלל
איך נפלו גבורים אל תגידו
בגת אל תבשרו בחוצות
אשקלון פן תשמחנה בנות

ואי מזה ובא ב ויאמר לו דוד הישמן בטי
קדעיס ב ודויד קדשיס ובגדיו קדעיס: ס וס: ס:

ויקמו ל׳ המיירין ומיטיטין ושמע אישה ויאמר ויאבדו לא יקומו אשריה בלו יקומו וישו ארץ מיטים בלוחיו רשעים
בשמים יקמו ויסרו לבניחם׳ ואיש ב׳ אשר ישכב ד׳ איש בשר כן ד׳ איש שרים משכבו׳ ה׳:

פלשתים פות על נוד בנות
ד׳ערלים חרב גלבע אל
טל ואל מטר עליכם ושדי
תרומת כי שם נגעל מגן
גבורים מגן שאול בלי משיח
בשמן מרים חליים מחלב
גבורים קשת יהונתן לא
נשוג אחור וחרב שאול לא
תשוב ריקם שאול ויהונתן
חנאבים ונעימים בחיהם
ובמותם לא נפרדו מנשרים
קלו מאריות גברו בנות ע
ישראל אל שאול בכינה
המלבשכם שני עם עדנים
המעלה עדי זהב על לבוש
איך נפלו גבורים בתוך
חלל יונתן על במותיך
חלי צר לי עליך אחי יהונתן
נעמת לי מאד נפלאתה
אהבתך לי מאהבת נשים
איך נפלו גבורים ויאבדו כלי
מלחמה
ויהי אחריכן וישאל דוד ביהוה
לאמר האעלה באחת ערי
יהודה ויאמר יהוה אליו
עלה ויאמר דוד אנה אעלה
ויאמר חברונה ויעל שם דוד

ונם שתי נשיו אחינעם
היזרעאלית ואביגיל אשת
נבל הכרמלי ואנשיו אשר
עמו העלה דוד איש ובתיו
וישבו בערי חברון ובאו
אנשי יהודה וימשחו שם
את דוד למלך על בית יהודה
ויגדו לדוד לאמר אנשי
יבש גלעד אשר קברו את
שאול וישלח דוד
מלאכים אל אנשי יבש
גלעד ויאמר אליהם ברוכים אתם
ליהוה אשר עשיתם החסד
הזה עם אדניכם עם שאול
ותקברו אתו ועתה יעש
יהוה עמכם חסד ואמת וגם
אני אעשה אתכם הטובה
הזאת אשר עשיתם הדבר
הזה ועתה תחזקנה ידיכם
והיו לבני חיל כי מת אדניכם
שאול וגם אותו משחו בית
יהודה למלך עליהם
ואבנר בן נר שר צבא אשר
לשאול לקח את איש בשת
בן שאול ויעברהו מחנים
וימליכהו אל הגלעד ואל
האשורי ואל יזרעאל ועל

אפרים ועל בנימן ועל ישראל
כלה׳
בן ארבעים שנה איש בשת
בן שאול במלכו על ישראל
ושתים שנים מלך אך בית
יהודה היו אחרי דוד ויהי
מספר הימים אשר היה דוד
מלך בחברון על בית יהודה
שבע שנים וששה חדשים
ויצא אבנר בן
ועבדי איש בשת בן שאול
מחנים גבעונה ויאבן בן
צרויה ועבדי דוד ויצאו
ויפגשום על ברכת גבעון
ויחדו ישבו אלה על הברכה
מזה ואלה על הברכה מזה
ויאמר אבנר אל יואב יקומו
נא הנערים וישחקו לפנינו
ויאמר יואב יקומו ויקומו
ויעברו במספר שנים עשר
לבנימן ולאיש בשת בן
שאול ושנים עשר מעבדי
דוד ויחזקו איש בראש
רעהו וחרבו בצד רעהו
ויפלו יחדו ויקרא למקום
ההוא חלקת צרים אשר
בגבעון ותהי המלחמה קשה

ב׳ מ׳ל בשוף ויבטלן ויעמידו לחדרי עץ ויעמדו בנו וה׳ ויחזקנה ארוזים למה הזיקעסה וכאשר בשאעדה ויאויסו אותה
ואסטרטה נפשך ואלא ידעתה מדיע באעה ולמה חשבתה גליסה אוכבנטה ומלכי ויש קיוסה אשרי ועמסה בגריסה
בה ויבטיסה ומלך אשר כונעתה והממוטה קול ויפריחה לו
אשר ויחנגיסה ומלכ׳ ה׳:

ערבאר ביום החוא ונגף
אבנר ואנשי ישראל לפני
עבדי דוד ויהי ששם שלשה
בני צרויה ואבואביגשי
ועשה אל ועשה אל קל
ברגליו כאחד הצבים אשר
בשדה ויהי עשה אל
אחרי אבנר ולא נטה לילך
על תימין ועל השמאול
מאחרי אבנר ויפן אבנר
אחריו ויאמר האתה זה
עשה אל ויאמר אנכי
ויאמר לו אבנר נטה לך על
ימינך או על שמאלך ואחז
לך אחד מהנערים וקח לך
את חלצתו ולא אבה
עשה אל לסור מאחריו
ויסף עוד אבנר לאמר אל
עשה אל סור לך מאחרי
למה אכה ארצה ואיך
אשא פני אל יואב אחיך
ויאן לסור ויכהו אבנר
באחרי החנית אל החמש
ותצא החנית מאחריו ויפל
שם ומת תחתיו ויהי כל
הבא אל המקום אשר נפל
שם עשה אל ומת ויעמדו

וירדפו יואב ואבישי אחרי
אבנר והשמש באה ומה
באו עד גבעת אמה אשר
על פני מחה דרך מדבר
גבעון ויתקבצו בני בנימן
אחרי אבנר ויהיו לאגדה
אחת ויעמדו על ראש
גבעה אחת ויקרא אבנר
אל יואב ויאמר חלצח
תאכל חרבות לנצח
מרה תהיה באחרונה ועד מתי
לא תאמר לעם לשוב
מאחרי אחיהם ויאמר
ויאמר אלהים כי לולא
דברת כי אז מהבקר נעלה
העם איש מאחרי אחיו
ויתקע יואב בשופר ויעמדו
כל העם ולא רדפו עוד
אחרי ישראל ולא אספו
עוד להלחם ואבנר ואנשיו
הלכו בערבה כל הלילה
ויעברו את הירדן
ויתהלכו כל בתרון ויבאו
מחנים ויואב שב מאחרי
אבנר ויקבץ את כל העם
ויפקדו מעבדי דוד תשעה
עשר איש ועשה אל ועבדי

דוד הכו מבנימן ובאנשי אבנר
שלשמאות ושישים איש
מתו וישאו את עשה אל
ויקברהו בקבר אביו אשר
בית לחם וילכו כל הלילה
ויאר להם
בחברון ותהי המלחמה ארכה
בין בית שאול ובין בית דוד
ודוד הלך וחזק ובית שאול
הלכים ודלים
וילדו לדוד בנים
בחברון ויהי בכורו אמנון
לאחינעם היזרעאלתי
ומשנהו כלאב לאבגיל אשת
הכרמלי ודשלשי אבשלום
בן מעכה בת תלמי מלך גשור
והרביעי אדניה בן חגית
והחמישי שפטיה בן אבישל
והששי יתרעם לעגלה אשת
דוד אלה ילדו לדוד בחברון

והי בהיות המלחמה בין בית
שאול ובין בית דוד ואבנר
היה מתחזק בבית שאול
ולשאול פלגש שמה רצפה
בת איה ויאמר אל אבנר
מדוע באת אל פלגש

אבי: ויחר לאבנר מאד על
דברי אישבשת ויאמר
הראש כלב אנכי אשר
ליהודה היום אעשה חסד
עם בית שאול אביך אל
אחיו ואל מרעיהו ולא
המצאתיך ביד דוד ותפקד
עלי עון האשה היום כה
יעשה אלהים לאבנר וכה
יסיף לו כי כאשר נשבע
יהוה לדוד כי כן אעשה לו
להעביר הממלכה מבית
שאול ולהקים את כסא
דוד על ישראל ועל יהודה
מדן ועד באר שבע ולא
יכל עוד להשיב את אבנר
דבר מיראתו אתו
וישלח אבנר מלאכים
אל דוד תחתו לאמר למי
ארץ לאמר כרתה בריתך
אתי והנה ידי עמך להסב
אליך את כל ישראל ויאמר
טוב אני אכרת אתך ברית
אך דבר אחד אנכי שאל
מאתך לאמר לא תראה את
פני כאשר תביא את
מיכל בת שאול בבאך לראות
את פני: וישלח דוד
מלאכים אל איש בשת בן
שאול לאמר תנה את
אשתי את מיכל אשר ארשתי
אתי לי במאה ערלות
פלשתים וישלח איש בשת
ויקחה מעם איש מעם
פלטיאל בן לוש והלך אתה
איש הלוך ובכה אחריה
עד בחרים ויאמר אליו אבנר
לך שוב וישב ויבר אבנר
חיה עם זקני ישראל לאמר
גם תמול גם שלשם תמולם
מבקשים את דוד למלך
עליכם ועתה עשו כי יהוה
אמר אל דוד לאמר ביד דוד
עבדי הושיע את עמי
ישראל מיד פלשתים ומיד
כל אויביהם: ויבר גם אבנר
באזני בנימן וילך גם אבנר
לדבר באזני דוד בחברון את
כל אשר טוב בעיני ישראל
ובעיני כל בית בנימן: ויבא
אבנר אל דוד חברון ואתו
עשרים אנשים ויעש דוד
לאבנר ולאנשים אשר אתו
משתה: ויאמר אבנר אל
דוד קום אקומה ואלכה ואקבצה
אל אדני המלך את כל ישראל
וכרתו אתך ברית ומלכת
בכל אשר תאוה נפשך
וישלח דוד את אבנר וילך
בשלום: והנה עבדי דוד ויואב
באו מהגדוד ושלל רב עמם
הביאו ואבנר איננו עם דוד
בחברון כי שלחו וילך בשלום
ויואב ובל כל צבא אשר אתו
באו ויגדו לויואב לאמר בא
אבנר בן נר אל המלך וישלחהו
וילך בשלום: ויבא יואב אל
המלך ויאמר מה עשית הנה
בא אבנר אליך למה זה
שלחתו וילך הלוך: ידעת את
אבנר בן נר כי לפתתך בא
ולדעת את מוצאך ואת
מבואך ולדעת את כל אשר
אתה עשה: ויצא יואב מעם
דוד וישלח מלאכים אחרי
אבנר וישבו אתו מבור הסרה
ודוד לא ידע: וישב אבנר
חברון ויטהו יואב אל תוך
השער לדבר אתו בשלו
ויכהו שם חומש ויומת בדם
עשהאל אחיו: וישמע דוד

ולדעת ה׳ ומימטחון ידעת אות אבנר שמים
בפטיקה כי שמך נקרא וחבורו ולדעת ישע
כסל: ט:

שלמה ב׳ ויחר לאבנר מאד לפי דרשו אתו וחזר שנים בפסיקתו לשמע מחכלית המה בטחים לפי חנן הנביא
עמלו הבעיות שנתן לדוד. וכל דבריו שיש דרומל ב׳ מן חדי ולא שמיע אל דבריו: ס:

אקומה ב׳ ויאמר אמר אל דוד אקומה בפעולה
מאקומי אקומה בא ומשמעה. נחר ואקומה ראוי:

ג׳ חשדין בלא מבור חשדה ודוד לא ויסרה מגבוה דמלכיו ובני ובלוה אמרי. וישב ב׳ בדמסמרוק וילך אומר
אי שוד כי הלך שמש: ס: הזשיב ב׳ ומימנחון בדדוד עבדי הזשרב עשה ודעתי מי הזשרי ע׳ וחזה: ס: ס: ס:

ויקנו ג׳ ב׳ חס׳ וקרי מל׳ ויקנן ויקרן ויקנן ויקרן ויקנן ויקרן ורמיחו על ואשיחו בטרייחו שלמים : ס כנפל ב׳ חד
עליחו חס׳ כנפל לפני בני עליחו נפלה כנפל באים : ס

קינו אלף חמשוק נבל ומחוק ראוסד שא
קינה אליך בבחים : ס

מאחריכם ויאמר נקי אנכי
ומלבתי מעם יהוה עד עולם
מדמי אבנר בן נר ודלו על
ראש יואב ואל כל בית אביו
ואל יכרת מבית יואב זב
ומצרע ומחזיק בפלך ונפל
בחרב וחסר לחם ויואב
ואבישי אחיו הרגו לאבנר
על אשר המית את עשהאל
אחיהם בגבעון במלחמה

ויאמר דוד אל יואב ואל כל
העם אשר אתו קרעו
בגדיכם וחגרו שקים וספדו
לפני אבנר והמלך דוד הלך
אחרי המטה ויקברו את
אבנר בחברון וישא המלך
את קולו ויבך אל קבר אבנר
ובכו כל העם

ויקנן המלך אל אבנר ויאמר
הכמות נבל ימות אבנר
לא אסרות ורגליך לא
לנחשתים הגשו בנפול לפני
בני עולה נפלת ויספוד לו העם
לבכות עליו ויבא כל העם
להבות את דוד לחם בעוד
היום וישבע דוד לאמר כה

ועשה לי אלהים וכה יוסיף
כי אם לפני בוא השמש
אטעם לחם או כל מאומה
וכל העם הכירו ויטב בעיניהם
ככל אשר עשה המלך בעיני
כל העם טוב וידעו כל העם
וכל ישראל ביום ההוא כי
לא היתה מהמלך להמות
את אבנר בן נר

ויאמר המלך אל עבדיו
הלוא תדעו כי שר וגדול
נפל היום הזה בישראל
ואני היום רך ומשוח מלך
והאנשים האלה בני צרויה
קשים ממני ישלם יהוה
לעשה הרעה כרעתו

וישמע בושאול כי מת אבנר
בחברון וירפו ידיו וכל ישראל
נבהלו ושני אנשים שרי
גדודים היו בן שאול שם
האחד בענה ושם השני רכב
בני רמון הבארתי מבני בנימן
כי גם בארות תחשב על בנימן
וברחו הבארתים גתימה ויהיו
שם גרים עד היום הזה
וליהונתן בן שאול בן

נכה רגלים בן חמש שנים
היה בא שמעת שאול
ויהונתן מיזרעאל ותשאהו
אמנתו ותנס ויהי בחפזה
לנוס ויפל ויפסח ושמו
מפיבשת וילכו בני רמון
הבארתי רכב וענה ויבאו
כחם היום אל בית איש בשת
והוא שכב את משכב הצהרים
והנה באו עד תוך הבית לקחי
חטים ויכהו אל החמש ורכב
וענה אחיו נמלטו ויבאו
הבית והוא שכב על מטתו
בחדר משכבו ויכהו וימיתהו
וסירו את ראשו ויקחו את
ראשו וילכו דרך הערבה כל
הלילה ויבאו את ראש איש
בשת אל דוד חברון ויאמרו
אל המלך הנה ראש איש
בשת בן שאול אויבך אשר
בקש את נפשך ויתן יהוה
לאדני המלך נקמות היום
הזה משאול ומזרעו

ויען דוד את רכב
ואת בענה אחיו בני רמון
הבארתי ויאמר להם חי יהוה
אשר פדה את נפשי ממל

עבד כי הגיד לו לאמר תנד
מת שאול והוא היה כמבשר
בידעמו ואחזה בו ואחרגהו
ביעקב לגאשר לתתי לו בשרה
אף כי אנשים רשעים הרגו
את איש צדיק בביתו על
משכבו ועתה הלוא אבקש
אתדמו מידכם ובערתי
אתכם מן הארץ ויצו דוד
את הנערים ויהרגום ויקצצם
אתידיהם ואת רגליהם ויתלם
על הברכה בחברון ואת ראש
איש בשת לקחו ויקברו
בקבר אבנר בחברון
והנה כי שבטי ישראל אל
דוד חברונה ויאמרו לאמר
הנו עצמך ובשרך אנחנו
גם אתמול גם שלשום בהיות
שאול מלך עלינו אתה
היית המוציא והמבי את
ישראל ויאמר יהוה לך אתה
תרעה את עמי את ישראל
ואתה תהיה לנגיד על ישראל
ויבא כל זקני ישראל אל
המלך חברונה ויכרת להם המלך
דוד ברית בחברון לפני יהוה
וימשחו את דוד למלך על

ישראל:
בן שלשים שנה דוד במלכו
ארבעים שנה מלך בחברון
מלך על יהודה שבע שנים
ושששה חדשים ובירושלם
מלך שלשים ושלש שנה
על כל ישראל ויהודה:
וילך המלך ואנשיו ירושלם
אל היבסי יושב הארץ ויאמר
לדוד לאמר לא תבוא הנה
כי אם הסירך העורים
והפסחים לאמר לא יבוא דוד
הנה: וילכד דוד את מעזת
ציון הוא עיר דוד: ויאמר דוד
ביום ההוא כל מכה יבוסי יגע
בצנור ואת הפסחים ואת
העורים שנאו נפש דוד על
כן יאמרו עור ופסח לא יבוא
אל הבית: וישב דוד במעזה
ויקרא אלה עיר דוד ויבן דוד
סביב מן המלו ואילה ובית הלך
דוד הלוך וגדול ויהוה אלהי
צבאות עמו:
וישלח חירם מלך צר
מלאכים אל דוד וארזי
ארזים ותרשי עצים וחרשי
אבן קיר ויבנו בית לדוד:

ויבן דוד כי הכינו יהוה לו
למלך על ישראל וכי נשא
ממלכתו בעבור עמו ישראל:
ויקח דוד עוד
פלגשים ונשים מירושלם
אחרי בוא מחברון וילדו
עוד לדוד בנים ובנות: ואלה
שמות הילדים לו בירושלם
שמוע ושובב ונתן ושלמה:
ויבחר ואליפלט ונגה ונפג ויפיע:
ואלישמע ואליעדע ואליפלט:

וישמעו פלשתים כי משחו
את דוד למלך על ישראל
ויעלו כל פלשתים לבקש
את דוד וישמע דוד וירד
אל המצודה: ופלשתים באו
וינטשו בעמק רפאים:
וישאל דוד ביהוה לאמר
האעלה אל פלשתים והתנתם
בידי ויאמר יהוה אל דוד עלה
כי נתן אתן את הפלשתים
בידך: ויבא דוד בבעל פרצים
ויכם שם דוד ויאמר פרץ יהוה
את אויבי לפני כפרץ מים על
כן קרא שם המקום ההוא
בעל פרצים: ויעזבו שם את

ויעל ג׳ מלא א׳ ויעא ואחיו ויקבר בגן ויקבר
אלון בגמיא עורח אלהים עמיד בגו חבוה מלא ה׳

וישאחו ל׳ ויסמנחו במיטו בשמש ממקום אבוסיב מטות אבמגיב על ומרקים דיסקומים ס׳ ווחי וישאחך וישמחו
שמ דאלהים ב׳ ומשוי נבש אל הערעל אשר ומחו שם ואלהים עב׳ ישל דישראל׳ שם שמ ב׳ אלהי ומלהים שם
שמ בן מפאוב ושמו אשר נקריא שמ׳ ס׳

ויעבריהם וישאם דוד ואנשיו
ויספו עוד פלשתים לעלות
ויבקשו בעמק רפאים ש
וישאל דוד ביהוה ויאמר לא
תעלה הסב אל אחריהם
ובאת להם ממול הבכאים ויהי
בשמעך את קול צעדה
כי אז יצא יהוה לפניך להכות
במחנה פלשתים ויעשהו
כן כאשר צוה יהוה ויך את
פלשתים מגבע עד באר גזר
ויסף עוד דוד את כל בחור
בישראל שלשים אלף ש
ויקם וילך דוד וכל העם
אשר אתו מבעלי יהודה ל
להעלות משם את ארון
האלהים אשר נקרא שם
שם יהוה צבאות ישב הכרובים
עליו וירכבו את ארון א׳
אלהים אל עגלה חדשה
וישאהו מבית אבינדב אשר
בגבעה ועזא ואחיו בני
אבינדב נהגים את העגלה
חדשה ויריאהו מבית

ויעל ג׳ מלא ב׳ ויעל ויסמנחו ויאמר ויסר ל׳ שמקום שמ׳ עבאדיהו דדיוהשמנו מלפני דוד ויקרא וישמ דוד ומחדר אין ומבא אלהים
אל שמריעל עמדי ל׳ ולא אבוד ישמעאל ומשמרים ב׳ כו שהעם ס׳

ויעל ג׳ מל׳ ב׳ ויסמנחו
ומכל יודי ס׳

ויהי כאשר הוליכו את הארון מבית אבינדב אשר בגבעה
עם ארון האלהים ואחיו
הלך לפני הארון ודוד וכל
בית ישראל משחקים לפני
יהוה בכל עצי ברושים
ובכנרות ובנבלים ובתפים
ובמנענעים ובצלצלים ובאו
עד גרן נכון וישלח עזא
אל ארון האלהים ויאחז בו
כי שמטו הבקר ויחרה אף
יהוה בעזה ויכהו שם יהי
האלהים על השל ויגת שם
עם ארון האלהים ויחר ל
לדוד על אשר פרץ יהוה
פרץ בעזה ויקרא למקום
ההוא פרץ עזה עד היום
ויירא דוד את יהוה ביום
ההוא ויאמר איך יבוא אלי
ארון יהוה ולא אבה דוד ל
להסיר אליו את ארון יהוה
ויטהו דוד ובית
עבד אדום הגתי ויהי ארון
יהוה בית עבד אדם הגתי
שלשה חדשים ויברך יהוה

את עבד אדם ואת כל ביתו
ויגד למלך דוד לאמר ברך
יהוה את בית עבד אדום ואת
כל אשר לו בעבור ארון
האלהים וילך דוד ויעל את
ארון האלהים מבית עבד
אדם עיר דוד בשמחה ויהי
כי צעדו נשאי ארון יהוה ש
ששה צעדים ויזבח שור
ומריא ודוד מכרכר בכל עז
לפני יהוה ודוד חגור אפוד
בד ודוד וכל בית ישראל
מעלים את ארון יהוה א׳
בתרועה ובקול שופר ויהי
ארון יהוה בא עיר דוד ומיכל
בת שאול נשקפה בעד החלון
ותרא את המלך דוד מפזז
ומכרכר לפני יהוה ותבז לו
בלבה ויביאו את ארון יהוה
ויצגו אתו במקומו בתוך האהל
אשר נטה לו דוד ויעל דוד
עלות לפני יהוה ושלמים
ויכל דוד מהעלות העלה ל
ויברך את העם
בשם יהוה צבאות ויחלק
לכל העם לכל המון ישראל
למאיש ועד אשה לאיש

אמירה ז׳ ואת אליה הנסיעה ועשה אמיירה ויכבדוהו מי שעשה ביום דרכך ונעבר ערי ארץ אמרה ובמרכי אליך בשלחך אמירה
לאיני ומחר ומחר ואמרה אליה עמ׳ ד׳ פרח לשון ובאו בלבבך. אנו ידיד לו: ה׳:

לקיים ג׳ ושמרתם לקיים ועבדתם את בני
ומשמרתם אפריסה לקיים עבודת בני ישראל:

חלת לחם אחת ואשפר
אחד ואשישה אחת ומלא
בלחעם איש לביתו וישב
דוד לבוד אתבעתם ותצא
מבית שאול לקראת
דוד ותאמר מה נכבד היום
מלך ישראל אשר נגלה
היום לעיני אמהות עבדיו
כהגלות נגלות אחד הרקים
ויאמר דוד אל מיכל לפני
יהוה אשר בחר בי מאביך
ומכל ביתו לצות אתי נגיד
על עם יהוה על ישראל
ושחקתי לפני יהוה ונקלתי
עוד מזאת והייתי שפל
בעיני ועם האמהות אשר
אמרת עמם אכבדה ולמיכל
בת שאול לא היה לה ילד עד
יום מותה
ויהי כי שב המלך בביתו
ויהוה הניח לו מסביב מכל
איביו ויאמר המלך אל נתן
הנביא ראה נא אנכי יושב
בבית ארזים וארון האלהים
ישב בתוך היריעה ויאמר
נתן אל המלך כל אשר
בלבבך לך עשה כי יהוה

עמך ויהי בלילה
ההוא ויהי דבר יהוה אל נתן
לאמר לך ואמרת אל עבדי
אל דוד כה אמר יהוה האתה
תבנה לי בית לשבתי כי לא
ישבתי בבית למיום העלתי
את בני ישראל ממצרים
ועד היום הזה ואהיה מתהלך
באהל ובמשכן בכל אשר
התהלכתי בכל בני ישראל
הדבר דברתי את אחד שבטי
ישראל אשר צויתי לרעות את עמי
ישראל לאמר למה לא בניתם
לי בית ארזים ועתה כה
תאמר לעבדי לדוד כה אמר
יהוה צבאות אני לקחתיך
מן הנוה מאחר הצאן להיות
נגיד על עמי על ישראל
ואהיה עמך בכל אשר הלכת
ואכרתה את כל איביך מפניך
ועשיתי לך שם גדול כשם
הגדולים אשר בארץ ושמתי
מקום לעמי לישראל ונטעתיו
ושכן תחתיו ולא ירגז עוד
ולא יוסיפו בני עולה לענותו
כאשר בראשונה ולמן היום

אשר צויתי שפטים על עמי

ישראל והניחתי לך מכל
איביך והגיד לך יהוה כי בית
יעשה לך יהוה כי ימלאו
ימיך ושכבת את אבתיך והקימתי
את זרעך אחריך אשר יצא ממעיך
והכינתי את ממלכתו הוא יבנה בית
לשמי וכננתי את כסא
ממלכתו עד עולם אני
אהיה לו לאב והוא יהיה לי
לבן אשר בהעותו והכחתיו
בשבט אנשים ובנגעי בני
אדם וחסדי לא יסור ממנו
כאשר הסרתי מעם שאול
אשר הסרתי מלפניך ונאמן
בית ך וממלכתך עד עולם
לפניך כסאך יהיה נכון עד
עולם ככל הדברים האלה
וככל החזיון הזה כן דבר נתן
אל דוד ויבא המלך
דוד וישב לפני יהוה ויאמר
מי אנכי אדני יהוה ומי ביתי
כי הביאתני עד הלם
עוד זאת בעיניך אדני יהוה
ותדבר גם אל בית עבדך
למרחוק וזאת תורת האדם
אדני יהוה ומה יוסיף דוד
עוד לדבר אליך ואתה ידעת

ופרק ז׳ ב׳ פסל ולא קשרתן כמשפטן וכיון בית ולמה בי כן דברים בבל דוריו ישרים ויכיר טוב ענין חוא זברים: ס: אישרתל
ל׳ ותשיבו מנוזל כל הועם ולכדי דוד והבירו ומעם ארם ירלבו ולמים: ס:

ופלא ב׳ ופלא חוסמי קשרתן ופלא ולחבל לחוזיק:
ויחב ב׳ חסויין בגבריו ויך ויוד מאוים: ס:

אֶת עַבְדֵּךְ אַרְנָי יְהוָה בַּעֲבוּר
דְּבָרְךָ וּכְלִבְבְךָ עָשִׂיתָ אֶת כָּל
הַגְּדֻלָּה הַזֹּאת לְהוֹדִיעַ אֶת
עַבְדֶּךָ עַל כֵּן גָּדַלְתָּ אֲדֹנָי
יְהוָה כִּי אֵין כָּמוֹךָ וְאֵין אֱלֹהִים
זוּלָתֶךָ בְּכֹל אֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ
בְּאָזְנֵינוּ: וּמִי כְעַמְּךָ כְּיִשְׂרָאֵל
גּוֹי אֶחָד בָּאָרֶץ אֲשֶׁר הָלְכוּ־
אֱלֹהִים לִפְדּוֹת לוֹ לְעָם וְלָשׂוּם
לוֹ שֵׁם וְלַעֲשׂוֹת לָכֶם הַגְּדֹלָה
וְנֹרָאוֹת לְאַרְצֶךָ מִפְּנֵי עַמְּךָ
אֲשֶׁר פָּדִיתָ לְךָ מִמִּצְרַיִם גּוֹיִם
וֵאלֹהָיו: וַתִּכֹּן לְךָ אֶת עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל לְךָ לְעָם עַד עוֹלָם
וְאַתָּה יְהוָה הָיִיתָ לָהֶם לֵאלֹהִים:
וְעַתָּה יְהוָה
אֱלֹהִים הַדָּבָר אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ עַל
עַבְדְּךָ וְעַל בֵּיתוֹ הָקֵם עַד־
עוֹלָם וַעֲשֵׂה כַּאֲשֶׁר הִבַּרְתָּ:
וְגָדַל שִׁמְךָ עַד עוֹלָם לֵאמֹר
יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהִים עַל־
יִשְׂרָאֵל וּבֵית עַבְדְּךָ דָוִד נָכוֹן:
יַחְיָה נָבוֹן לְפָנֶיךָ כִּי אַתָּה
יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
גִּלִּיתָה אֶת־אֹזֶן עַבְדְּךָ לֵאמֹר
בָּיִת אֶבְנֶה לָךְ עַל־כֵּן מָצָא
עַבְדְּךָ אֶת־לִבּוֹ לְהִתְפַּלֵּל:

אֵלֶיךָ אֶת הַתְּפִלָּה הַזֹּאת:
וְעַתָּה אֲדֹנָי יְהוָה אַתָּה הוּא
הָאֱלֹהִים וּדְבָרֶיךָ יִהְיוּ אֱמֶת
וְהִנֵּה דִבַּרְתָּ אֶל־עַבְדֶּךָ אֶת הַטּוֹבָה
הַזֹּאת: וְעַתָּה הוֹאֵל וּבָרֵךְ אֶת
בֵּית עַבְדְּךָ לִהְיוֹת לְעוֹלָם
לְפָנֶיךָ כִּי אַתָּה אֲדֹנָי יְהוָה
דִּבַּרְתָּ וּמִבִּרְכָתְךָ יְבֹרַךְ בֵּית
עַבְדְּךָ לְעוֹלָם:
וַיְהִי אַחֲרֵי־כֵן וַיַּךְ דָּוִד אֶת
פְּלִשְׁתִּים וַיַּכְנִיעֵם וַיִּקַּח דָּוִד
אֶת־מֶתֶג הָאַמָּה מִיַּד פְּלִשְׁתִּים:
וַיַּךְ אֶת־מוֹאָב וַיַּמְּדֵם בַּחֶבֶל
הַשְׁכֵּב אוֹתָם אָרֶץ וַיַּמֵּד
שְׁנֵי חֲבָלִים לְהָמִית וּמְלֵא
הַחֶבֶל לְהַחֲיוֹת וַתְּהִי מוֹאָב
לְדָוִד לַעֲבָדִים נֹשְׂאֵי מִנְחָה:
וַיַּךְ דָּוִד אֶת־הֲדַדְעֶזֶר בֶּן־רְחֹב
מֶלֶךְ צוֹבָה בְּלֶכְתּוֹ לְהָשִׁיב יָדוֹ
בְּנַהַר: וַיִּלְכֹּד דָּוִד מִמֶּנּוּ אֶלֶף
וְשֶׁבַע מֵאוֹת פָּרָשִׁים וְעֶשְׂרִים
אֶלֶף אִישׁ רָגְלִי וַיְעַקֵּר דָּוִד
אֶת־כָּל־הָרֶכֶב וַיּוֹתֵר מִמֶּנּוּ מֵאָה
רֶכֶב: וַתָּבֹא אֲרַם דַּמֶּשֶׂק לַעְזוֹר
לַהֲדַדְעֶזֶר מֶלֶךְ צוֹבָה וַיַּךְ דָּוִד
בַּאֲרַם עֶשְׂרִים וּשְׁנַיִם אֶלֶף
אִישׁ: וַיָּשֶׂם דָּוִד נְצִבִים בַּאֲרַם

דַּמֶּשֶׂק וַתְּהִי אֲרָם לְדָוִד לַ
לַעֲבָדִים נֹשְׂאֵי מִנְחָה וַיֹּשַׁע
יְהוָה אֶת־דָּוִד בְּכֹל אֲשֶׁר הָלָךְ
וַיָּקֶם דָּוִד אֶת שִׁלְטֵי הַזָּהָב
אֲשֶׁר הָיוּ אֶל־עַבְדֵי הֲדַדְעֶזֶר
וַיְבִיאֵם יְרוּשָׁלִָם וַיִּלְבֹּשׁ אֹתָם
עַבְדֵי הֲדַדְעֶזֶר עוֹד לְקַח הַמֶּלֶךְ דָּוִד
נְחֹשֶׁת הַרְבֵּה מְאֹד:
וַיִּשְׁמַע תֹּעִי מֶלֶךְ
חֲמָת כִּי הִכָּה דָוִד אֶת־כָּל־חֵיל
הֲדַדְעֶזֶר: וַיִּשְׁלַח תֹּעִי אֶת
הֲדוֹרָם בְּנוֹ אֶל־הַמֶּלֶךְ דָּוִד לִשְׁאָל
לוֹ לְשָׁלוֹם וּלְבָרְכוֹ עַל אֲשֶׁר
נִלְחַם בַּהֲדַדְעֶזֶר וַיַּכֵּהוּ כִּי אִישׁ
מִלְחֲמוֹת תֹּעִי הָיָה הֲדַדְעֶזֶר
וּבְיָדוֹ הָיוּ כְלִי־כֶסֶף וּכְלִי זָהָב
וּכְלִי נְחֹשֶׁת: גַּם אֹתָם הִקְדִּישׁ
הַמֶּלֶךְ דָּוִד לַיהוָה עִם הַכֶּסֶף
וְהַזָּהָב אֲשֶׁר הִקְדִּישׁ מִכָּל
הַגּוֹיִם אֲשֶׁר כִּבָּשׁ מֵאֲרָם:
וּמִמּוֹאָב וּמִבְּנֵי עַמּוֹן וּמִפְּלִשְׁתִּים
וּמֵעֲמָלֵק וּמִן שְׁלַל הֲדַדְעֶזֶר
בֶּן־רְחֹב מֶלֶךְ צוֹבָה: וַיַּעַשׂ דָּוִד
שֵׁם בְּשׁוּבוֹ מַכֹּתוֹ אֶת־אֲרָם
בְּגֵיא מֶלַח שְׁמוֹנֶה עָשָׂר אָלֶף:
וַיָּשֶׂם בָּאֲדוֹם נְצִבִים בְּכָל־
אֱדוֹם שָׂם נְצִבִים וַיְהִי כָל־

ורשע ב׳ חלי ושמעתון ושבי קרעלו את דוד
מוריב מעיחם: ס:

לשאול ל׳ חשוריין ומשמשון ארשפטים כי יסקנו ולבשיו ופי ושור בלבבו באלה: ס: נלחם ב׳ ושבון ומטוב אבי בדוד
עוד ומבדיל ומבעבר קדמי מאש ויוצאש ובכל לחמיה ומלכו מחדרחזיך: ס:

ויאמר המלך לו הנפשו חי וכלהי עד הי׳בן ויראו בני
עמון כי נבאש דוד את עמון

ארון עבדים לדוד ויושע
יהוה את דוד בכל אשר הלך
וימלך דוד על כל ישראל
ויהי דוד עשה משפט וצדקה
לכל עמו ויואב בן צרויה
על הצבא ויהושפט בן
אחילוד המזכיר ׃ וצדוק בן
אחיטוב ואחימלך בן אביתר
כהנים ושריה סופר ׃ ובניהו
בן יהויעדע והכרתי והפלתי
ובני דוד כהנים היו ׃
ויאמר דוד הכי יש עוד אשר
נותר לבית שאול ואעשה
עמו חסד בעבור יהונתן ׃ ולבית
שאול עבד ושמו צבא ׃
ויקראו אל דוד ויאמר ׃
המלך אליו האתה צבא ׃
ויאמר עבדך ׃ ויאמר המלך
האפס עוד איש לבית שאול
ואעשה עמו חסד אלהים ׃
ויאמר צבא אל המלך עוד
בן ליהונתן נכה רגלים ׃ ויאמר
לו המלך איפה הוא ויאמר
צבא אל המלך הנה הוא ׃
בית מכיר בן עמיאל בלו דבר ׃
וישלח המלך דוד ויקחהו
מבית מכיר בן עמיאל מלו

דבר ׃ ויבא מפיבשת בן יהונתן
בן שאול אל דוד ויפל על פניו
וישתחו ויאמר דוד מפיבשת
ויאמר הנה עבדך ׃ ויאמר לו
דוד אל תירא כי עשה אעשה
עמך חסד בעבור יהונתן
אביך והשבתי לך את כל ׃
שדה שאול אביך ואתה ׃
תאכל לחם על שלחני ׃
תמיד ׃ וישתחו ויאמר מה ׃
עבדך כי פנית אל הכלב המת
אשר כמוני ׃ ויקרא המלך ׃
אל ציבא נער שאול ויאמר אליו
כל אשר היה לשאול
ולכל ביתו נתתי לבן אדניך ׃
ועבדת לו אתה ובניך ועבדיך והבאת והיה לבן
אדניך לחם ואכלו ומפיבשת
בן אדניך יאכל תמיד לחם
על שלחני ׃ וצבא חמשה
עשר בנים ועשרים עבדים ׃
ויאמר צבא אל המלך בכל
אשר יצוה אדני המלך את
עבדו כן יעשה עבדך ׃
ומפיבשת אכל על שלחני
כאחד מבני המלך ׃ ולמפיבשת
בן קטן ושמו מיכא וכל מושב

בית צבא עבדים למפיבשת ׃
ומפיבשת ישב בירושלם כי
על שלחן המלך תמיד הוא ׃
אכל והוא פסח שתי רגליו ׃

ויהי אחריכן וימת מלך בני
עמון וימלך חנון בנו תחתיו ׃
ויאמר דוד אעשה חסד עם
חנון בן נחש כאשר עשה ׃
אביו עמדי חסד וישלח דוד
לנחמו ביד עבדיו אל אביו ׃
ויבאו עבדי דוד ארץ בני
עמון ׃ ויאמרו שריבני עמון
אל חנון הארמעים המכבד דוד
את אביך בעיניך כי שלח ׃
לך מנחמים הלא בעבור ׃
חקור את העיר ולרגלה ׃
ולתפסה שלח דוד את עבדיו
אליך ׃ ויקח חנון את עבדי
דוד ויגלח את חציו וכרת
ויכרת את מדיותם עד חצי ׃
שתותיהם וישלח ׃ ויגידו
לדוד וישלח לקראתם כי
היו האנשים נכלמים מאד
ויאמר המלך שבו בירחו ׃
עד עמח וקנכם ושבתם ׃
וירא בני עמון כי נבאשו ׃

ארם בלשדה ב וקימטון וישבו כיום אל עין
משמט וישבו לי: ס:

איש ואיש ג וישלחו במעמיו אישהאיש ולדבר והוא מים עמקים עבה בלבב איש: ס והיסה ג חדר מרא מקום מ
לבה ויישמו לנו לקן עין אתה מיישמו חמרימא ומעביא ומיעל לנו לישראל לישראא ומיעל מיישמו ישאר ומיעל מיישמו:

בדוד וישלחו בני עמון ש
וישמו את ארם ביתרחוב
ואת ארם צובא עשרים
אלף רגלי ואת מלך מעכה
אלף איש ואיש טוב שנים
עשר אלף איש וישמע
דוד וישלח את יואב ואת
כל הצבא הגבורים ויצאו
בני עמון ויערכו מלחמה
פתח השער וארם צובא
והרחוב ואיש טוב מעלה
לבדם בשדה וראו יואב כי
היתה אליו פני המלחמה
מפנים ומאחור ובחר מכל
בחורי בישראל ויערך לקראת
ארם ואת יתר העם נתן ביד
אבשי אחיו וישרך לקראת
בני עמון ויאמר אם תחזק
ארם ממני והיתה לי לישועה
ואם בני עמון יחזקו ממך
והלכתי להושיע לך חזק
ונתחזק בעד עמנו ובעד ערי
אלהינו והוה יעשה הטוב
בעיניו ויגש יואב והעם אשר
עמו למלחמה בארם וינסו
מפניו: ובני עמון ראו כי נס
ארם וינסו מפני אבישי
ובאו העירה וישבו יואב
מעל בני עמון ויבא ירושלם
וירא ארם כי נגף לפני ישראל
ויאספו יחד וישלח הדדעזר
ויצא את ארם אשר מעבר
הנהר ויבאו חילם ושובך
שר צבא הדדעזר עזר לפניהם:
ויגד לדוד ויאסף את
כל ישראל ויעבר את הירדן
ויבא חילמה ויערכו ארם
לקראת דוד וילחמו עמו
וינס ארם מפני ישראל
ויהרג דוד מארם שבע
מאות רכב וארבעים אלף
פרשים ואת שובך שר
צבאו הכה וימת שם: וראו
כל המלכים עבדי הדדעזר
כי נגפו לפני ישראל ויעשו שלום
את ישראל ויעבדום וירא
ארם להושיע עוד את בני
עמון:
ויהי לתשובת השנה לעת
צאת המלאכים וישלח
דוד את יואב ואת עבדיו
עמו ואת כל ישראל וישחתו
את בני עמון וישרו רבה
ודוד יושב בירושלם:

ויהי לעת הערב
ויקם דוד מעל משכבו
ויתהלך על גג בית המלך
וירא אשה רחצת מעל הגג
והאשה טובת מראה מאד:
וישלח דוד וידרש לאשה
ויאמר הלוא זאת בת שבע
בת אליעם אשת אוריה
החתי וישלח דוד מלאכים
ויקחהו ותבא אליו ומשכב
עמה והיא מתקדשת
מטמאתה ותשב ארבעתה
ותהר האשה ותשלח ותגד
לדוד ותאמר הרה אנכי
וישלח דוד אל יואב שלח
אלי את אוריה החתי וישלח
יואב את אוריה אל דוד
ויבא אוריה אליו וישאל
דוד לשלום יואב ולשלום
העם ולשלום המלחמה
ויאמר דוד לאוריה רד
לביתך ורחץ רגליך ויצא
אוריה מבית המלך ותצא
אחריו משאת המלך: ושכב
אוריה פתח בית המלך את
כל עבדי אדניו ולא ירד אל
ביתו: ויגדו לדוד לאמר לא

ויצא ג חשקין וסימטון פרח חשקוה בפילבוו הדרעגר משרתיה מרחוב מטוס מאגרדה המלוכה משוחר
מאגרדה מגלה: ס ואת עבדיו ד להשובת הישמו ו שקף אחרה ואחריהן את מרעדי: ס:

ד ומגל ב ולא קדי וסימטון ביחדי ב ישראל
המפקדים בבתכמוחה קרבלי רפשוקחו ומינגו אבדי:
חפקן דוד בבשר ומקרבלי:

ויד אוריה אל־ביתו׃ ויאמר
דוד אל־אוריה חזה אמר דוד
אתה־בא מדרך׃ ויצא אוריה מבית המלך
ותצא אחריו משאת המלך׃ ואוריה לא־ירד
ביתו׃ ויגידו לדוד לאמר לא־ירד אוריה
מביתו׃ ויאמר דוד אל־אוריה הלוא מדרך
אתה בא׃ למה לא־ירדת אל־ביתך׃ ויאמר
אוריה אל־דוד הארון וישראל ויהודה שבים
בסכות ואדני יואב
ועבדי אדני על־פני השדה׃ ואני
אבוא אל־ביתי׃ לאכל ולשתות ולשכב עם
אשתי׃ חיך וחי נפשך אם־
אעשה את־הדבר הזה׃ ויאמר
דוד אל־אוריה שב־בזה גם־
היום ומחר אשלחך׃ וישב אוריה
בירושלם ביום ההוא
ומחרתו׃ ויקרא־לו דוד
ויאכל לפניו ושתו וישכרהו
ויצא בערב לשכב במשכבו
עם־עבדי אדניו ואל־ביתו לא
ירד׃ ויהי בבקר ויכתב דוד
ספר אל־יואב וישלח ביד
אוריה׃ וכתב בספר לאמר
הבו את־אוריה אל־מול פני
המלחמה החזקה ושבתם מ
מאחריו ונכה וגלתה׃
ויהי בשמור יואב
אל־העיר ויתן את־אוריה
אל־המקום אשר־ידע כי

ואנשי־חיל שם׃ ויצאו אנשי
העיר וילחמו את־יואב ויפל
מן־העם מעבדי דוד וגם
גם אוריה החתי׃ וישלח יואב
ויגד לדוד את כל־דברי
המלחמה׃ ויצו את־המלאך
לאמר כבלות תדבר אל־כל־דברי
המלחמה׃ והיה אם־תעלה חמת המלך
ואמר לך מדוע נגשתם
אל־העיר להלחם הלוא
ידעתם את אשר־ירו מעל
החומה׃ מי הכה את־אבימלך
בן־ירבשת הלוא אשה שלכה
השליכה עליו פלח רכב מעל
החומה וימת בתבץ למה
נגשתם אל־החומה׃ ואמרת
גם עבדך אוריה החתי מת׃
וילך המלאך ויבא ויגד לדוד
את כל־אשר שלחו יואב׃
ויאמר המלאך אל־דוד כי־
גברו עלינו האנשים ויצאו
אלינו השדה ונהיה עליהם
עד־פתח השער׃ וירו המורים
מעל
החומה אל־עבדיך ומת מעבדי
גם עבדך אוריה החתי מת׃

ויאמר דוד אל־
המלאך כה־תאמר אל־יואב
אל־ירע בעיניך את־הדבר
הזה כי־כה וכה תאכל החרב
החזק מלחמתך אל־העיר
והרסה והזקהו ותשמעהו את
אוריה מת גם אוריה אישה׃
ותספד על־בעלה׃ ויעבר האבל
וישלח דוד ויאספה אל־ביתו
ותהי־לו לאשה ותלד־לו בן
ורע הדבר אשר עשה דוד
בעיני יהוה׃
וישלח יהוה את־נתן אל־דוד
ויבא אליו ויאמר לו שני
אנשים היו בעיר אחת
עשיר ואחד רש׃ לעשיר
היה צאן ובקר הרבה מאד׃
ולרש אין כל־מאומה כבשה
אחת קטנה אשר קנה ויחיה
ותגדל עמו ועם־בניו יחדו׃
מפתו תאכל ומכסו תשתה
ובחיקו תשכב והיתה־לו כבת׃
ויבא הלך לאיש העשיר
ויחמל לקחת מצאנו ומבקרו
לעשות לאורח הבא אליו׃
את־כבשת האיש הרש׃
ויעשה לאיש הבא אליו׃

ניחראף דוד באישמאד
ויאמר אלנתן חי יהוה כי
בן מות האיש העשה זאת
ואת תחבש ושלם ארבעתים
עקב אשר עשה את הדבר
הזה ועל אשר חמל
ויאמר נתן אל דוד אתה
האיש כה אמר יהוה אלהי
ישראל אנכי משחתיך
למלך על ישראל ואנכי
הצלתיך מיד שאול ואתנה
לך את בית אדניך ואת נשי
אדניך בחיקך ואתנה לך
את בית ישראל ויהודה
ואם מעט ואוסיפה לך כהנה
וכהנה מדוע בזית את דבר
יהוה לעשות הרע בעיני
את אוריה החתי הכיתה בחרב
ואת אשתו לקחת לך לאשה
ואתו הרגת בחרב בני עמון
ועתה לא תסור חרב מביתך
עד עולם עקב כי בזתני
ותקח את אשת אוריה
החתי להיות לך לאשה
כה אמר יהוה הנני
מקים עליך רעה מביתך
ולקחתי את נשיך לעיניך

ונתתי לרעיך ושכב עם
נשיך לעיני השמש השמש את
כי אתה עשית בסתר ואני
אעשה את הדבר הזה נגד
כל ישראל ונגד השמש
ויאמר דוד אל נתן
חטאתי ליהוה
ויאמר נתן אל דוד
גם יהוה העביר חטאתך
לא תמות אפס כי נאץ
נאצת את איבי יהוה בדבר
הזה גם הבן הילוד לך מות
ומות ויולך נתן אל ביתו ויגף
יהוה את הילד אשר ילדה
אשת אוריה לדוד ויאנש
ויבקש דוד את האלהים
בעד הנער ויצם דוד צום
ובא ולן שכב ארצה ויקמו
וקני ביתו עליו להקימו מן
הארץ ולא אבה ולא בקש
אתם לחם ויהי ביום השביעי
וימת הילד וירא עבדי דוד
להגיד לו כי מת הילד כי אמרו
הן בהיות הילד חי דברנו
אליו ולא שמע בקולנו ואיך
נאמר אליו מת הילד ועשה
רעה וירא דוד כי עבדיו

מתלחשים ויבן דוד כי מת
הילד ויאמר דוד אל עבדיו
המת הילד ויאמרו מת ויקם
דוד מהארץ וירחץ ויסך
ויחלף שמלתו ויבא בית
יהוה ויתפלל וישתחו ויבא אל ביתו
וישאל וישימו לו לחם
ויאכל ויאמרו עבדיו אליו
מה הדבר הזה אשר עשיתה
בעבור הילד חי עמדתי ותבך
וכאשר מת הילד קמת
ותאכל לחם ויאמר בעוד
הילד חי עמדתי ואבכה כי
אמרתי מי יודע יחנני יהוה
והי הילד ועתה מת למה זה
אני עם תאוכל לחשיבו עוד
אני הלך אליו והוא לא ישוב
אלי וינחם דוד את בת שבע
אשתו ויבא אליה וישכב
עמה ותלד בן ויקרא את
שמו שלמה ויהוה אהבו
וישלח ביד נתן הנביא ויקרא
את שמו ידידיה בעבור
יהוה
ויהלחם יואב ברבת בני עמון
וילכד את עיר המלוכה
וישלח יואב מלאכים אל

ואכסר ב בשדי וחלי חי עמדי ואבכה בעמים נפשו את הרשבריש חסי ואכסר על בשר לי אנני יחסר חלמו ופשר ד
ושך על אחרן ושקר ידד מהאמרי ושך אלהר בעדי ושך בירלמים יס ס : ס :

אני הלך ב ואוכ בחיי יחוה אני הילך אלי ואני
הילך עי אשר אני הילך ס :

דוד ויאמר לו המתי דברתי
עם לבבי את עיר חמים
ועתה אסף אתיתד העם
וחנה על העיר ולכדה פן
אלכד אני את העיר ונקרא
שמי עליה ויאסף דוד את
כל העם וילך רבתה וילחם
בה ולכדה ויקח את עטרת
מלכם מעל ראשו ומשקלה
ככר זהב ואבן יקרה ותהי
על ראש דוד ושלל העיר
הוצא הרבה מאד ואת
העם אשר בה הוצא ויאשם
במגרה ובחרצי הברזל
ובמגרות הברזל והעביר
אותם במלבן הלבנים וכן יעשה לכל
ערי בני עמון וישב דוד וכל
העם ירושלם
והיה אחרי כן ויאבשלום בן
דוד אחות יפה ושמה תמר
ויאהבה אמנון בן דוד ויצר
לאמנון להתעלות בעבור
תמר אחתו כי בתולה היא
ויפל אבשלום אמנון לעשות
לה מאומה ולאמנון רע
וישמו ויונדב בן שמעה אחי
דוד ויונדב איש חכם מאד
ויאמר לו מדוע אתה בן מלך
בוחמלך בבקר בבקר הלוא
תגיד לי ויאמר לו אמנון את
תמר אחות אבשלום אחי
אני אהב ויאמר לו יהונדב
שכב על משכבך והתחל
ובא אביך לראותך ואמרת
אלו תבא נא תמר אחותי
ותברמני לחם ועשתה לעינו
את הברייה למען אשר
אראה ואכלתי מידה וישכב
אמנון ויתחל ויבא המלך
לראותו ויאמר אמנון אל
המלך תבו נא תמר אחותי
ותלבב לעינו שתי לבבות
ואברה מידה וישלח דוד
אל תמר הביתה לאמר לכי
נא בית אמנון אחיך ועשי
לו הברייה ותלך תמר בית
אמנון אחיה והוא שכב
ותלקח את הבצק ותלוש
ותלבב לעינו ותבשל את הלבבות
ותקח את המשרת
ותצק לפניו והמאן לאכול
ויאמר אמנון הוציאו כל
איש מעלי ויצאו כל איש
מעליו ויאמר אמנון אל תמר

הבאי הבריה חדר ואכלה
מידך ותקח תמר את הלבבות
אשר עשתה ותבא לאמנון
אחיה חדרה ותגש אליו
לאכל ויחזק בה ויאמר
לה בואי שכבי עמי אחותי
ותאמר לו אל אחי אל
תענני כי לא יעשה כן
בישראל אל תעשה את
הנבלה הזאת ואני אנה
אוליך את חרפתי ואתה
תהיה כאחד הנבלים בישראל
ועתה דבר נא אל המלך כי לא
ימנעני ממך ולא אבה ל
לשמע בקולה ויחזק ממנה
ויענה וישכב אתה ויש
אמנון שנאה גדולה מאד
גדולה השנאה אשר שנאה
מאהבה אשר אהבה ויאמר
לה אמנון קומי לכי ותאמר
לו אל אודות הרעה הגדולה
הזאת מן האחרת אשר עשית
עמי לשלחני ולא אבה
לשמע אליה ויקרא את נער
משרתו ויאמר שלחי נא
את זאת מעלי החוצה ונעל
הדלת אחריה ועליה מעלת

עשתה לו ומשמחון ושקן אחיו ושרש עמיו אין לבבוכ אשר ראוכ כל אלה כדי עבשוכ זכר אוכ ושקר ראוכ אל
תשיבתו אשר עשוכה: ויהונתב לו שכב על משכבך הישן שנים בפתוין ובא יהוא ונשק לב בקול חוקם אל
יבריו ולשון הרבים:

פסים כי לבו תלבשן בנות׃
המלך הכתות תמר עלים ויצא
אותה משרתו החוצה ונעל
הדלת אחריה ותשח תמר
אפר על ראשה וכתנת
הפסים אשר עליה קרעה
ותשם ידה על ראשה והלך
הלוך וזעקה׃ ויאמר אליה
אבשלום אחיה האמנון
אחיך היה עמך ועתה אחותי
החרישי אחך הוא אל
תשיתי את לבך לדבר הזה
ותשב תמר שממה בית
אבשלום אחיה׃ והמלך
דוד שמע את כל הדברים
האלה ויחר לו מאד׃ ולא
דבר אבשלום עם אמנון ל
מרע ועד טוב כי שנא
אבשלום את אמנון על
דבר אשר ענה את תמר
אחתו׃
ויהי לשנתים ימים והיו גזזים
לאבשלום בבעל חצור אשר
עם אפרים ויקרא אבשלום
לכל בני המלך׃ ויבא אבשלום
אל המלך ויאמר הנה נא
גזזים לעבדך הלך נא המלך
ועבדיו עם עבדך׃ ויאמר
המלך אל אבשלום אל בני
אל נא נלך כלנו ולא נכבד
עליך ויפצר בו ולא אבה
לכת ויברכהו׃ ויאמר
אבשלום ולא אם לא נא אתנו
אמנון אחי ויאמר לו המלך
למה יבא עמך׃ ויפצר בו
אבשלום וישלח את
אמנון ואת כל בני המלך׃
ויצו אבשלום את
נעריו לאמר ראו נא כטוב
לב אמנון ביין ואמרתי אליכם
הכו את אמנון והמתם אתו
אל תיראו הלא כי אנכי
צויתי אתכם חזקו והיו לבני
חיל׃ ויעשו נערי אבשלום
לאמנון כאשר צוה אבשלום
ויקמו כל בני המלך וירכבו
איש על פרדו וינסו׃ והיה הנה
בדרך והשמע עוד באה אל אזן
לאמר הכה אבשלום את כל
בני המלך ולא נותר מהם
אחד׃ ויקם המלך
ויקרע את בגדיו וישכב
ארצה וכל עבדיו נצבים
קרעי בגדים׃ ועונדב
בן שמעה אחי דוד ויאמר
אל יאמר אדני את כל
הנערים בני המלך המיתו כי
אמנון לבדו מת׃ כי
אבשלום היתה שומרת פי
עונתו את תמר אחותו׃ ועתה
אל ישם אדני המלך אל לבו
דבר לאמר כל בני המלך מתו
כי אם אמנון לבדו מת׃
וברח אבשלום וישם הנער
הצפה את עינו וירא והנה עם
רב הלכים מדרך אחריו מצד
החר׃ ויאמר יונדב אל המלך
הנה בני המלך באו כדבר עבדך
כן היה׃ והי כאשר כלה לדבר והנה
בני המלך באו וישאו קולם
ובכו וגם המלך וכל עבדיו
בכו בכי גדול מאד׃ ואבשלום
ברח וילך אל תלמי בן עמיהוד
מלך גשור ויתאבל על בנו כל
הימים׃ ואבשלום ברח וילך
גשורה ויהי שם שלש שנים׃
ויכל דוד המלך לצאת אל
אבשלום כי נחם על אמנון כי
מת׃ ויבא יואב בן צרויה
כי לב המלך על אבשלום׃

וישלח רואב תקוע שה ויקח
משם אשה חכמה ויאמר
אליה התאבלי נא ולבשי נא
בגדי אבל ואל תסוכי שמן
והלית כאשה זה ימים רבים
מתאבלת על המת ובאת אל
המלך ודברת אליו כדבר הזה
ושם יואב את הדברים בפיה
ותאמר האשה התקועית אל
המלך ותפל על אפיה ארצה
ותשתחו ותאמר הושיעה
המלך ויאמר לה
המלך מה לך ותאמר אבל
אשה אלמנה אני ומת אישי
ולשפחתך שני בנים ויצאו ש
שמיהם כי שדה ואין מציל
ביניהם ויכו האחד את האחד
וימיתהו וקמה כל
המשפחה על שפחתך ויאמרו
תני את המכה אחיו ונמיתהו
בנפש אחיו אשר הרג ש
ונשמידה גם את היורש וכבו
את הגחלתי אשר נשאר ל
לבלתי שום לאישי שם ש
ושארית על פני האדמה

ויאמר המלך אל האשה לכי
לביתך ואני אצוה עליך
ותאמר האשה התקועית אדני המלך
אל המלך עלי ארני המלך
העון ועל בית אבי והמלך
וכסאו נקי
ויאמר המלך המדבר
אליך ותבאתו אלי ולא
יוסיף עוד לגעת בך ותאמר
ותברכנא המלך את יהוה
אלהיך מהכות גאל הדם
לשחת ולא ישמידו את בני
ויאמר חי יהוה אם יפל
משערת בנך ארצה ותאמר
האשה תדבר נא שפחתך
אל ארני המלך דבר ויאמר
דברי ותאמר
האשה ולמה חשבת כזאת
על עם אלהים ומדבר המלך
הדבר הזה באשם לבלתי
השיב המלך את נדחו כי מות
נמות וכמים הנגרים ארצה
אשר לא יאספו ולא ישא
אלהים נפש וחשב מחשבות
לבלתי ידח ממנו נדח ועתה
אשר באתי לדבר אל המלך
אדני את הדבר הזה מי יראני
העם ותאמר שפחתך אדברה

נא אל המלך אולי יעשה
המלך את דבר אמתו כי
ישמע המלך להציל את
אמתו מכף האיש להשמיד
אתי ואת בני יחד מנחלת
אלהים ותאמר שפחתך
יהי נא דבר אדני המלך
למנוחה כי כמלאך האלהים
כן ארני המלך לשמע הטוב
והרע ויהוה אלהיך יהי עמך

ויען המלך ויאמר אל האשה
אל נא תכחדי ממני דבר
אשר אנכי שאל אתך ותאמר
האשה ידבר נא ארני המלך
ויאמר המלך היד יואב אתך
בכל זאת ותען האשה ותאמר
חי נפש ארני המלך אם
אש לימין ולהשמיל מכל
אשר דבר ארני המלך כי
עבדך יואב הוא צוני והוא
שם בפי שפחתך את כל
הדברים האלה לבעבור סבב
את פני הדבר עשה עבדך
יואב את הדבר הזה וארני
חכם חכמת מלאך האלהים
לדעת את כל אשר בארץ

14, 21

ויאמר המלך אל
יואב הנה נא עשיתי את
הדבר הזה ולך השב את הנער
את אבשלום: ויפל יואב
אל פניו ארצה וישתחו
את המלך ויאמר יואב
היום ידע עבדך כי מצאתי
חן בעיניך אדני המלך אשר
עשה המלך את דבר
עבדו: ויקם יואב וילך
גשורה ויבא את אבשלום
ירושלם:
ויאמר המלך יסב אל ביתו
ופני לא יראה ויסב אבשלום
אל ביתו ופני המלך לא ראה:
ואבשלום לא
היה איש יפה בכל ישראל
להללמאד מכף רגל ועד
קדקדו לא היה בו מום:
וכאבשלום שערו כבד
שערו כי מקצה ימים לימים
יגלחנו כי כבד עליו ונגלחו שקל את
שערו ראשו מאתים שקלים
באבן המלך: וילדו לאבשלום
שלשה בנים ובת אחת ושמה
תמר היא היתה אשה יפת
מראה:

אשר נדרתי ליהוה בחברון׃
כי נדר נדר עבדך בשבתי
בגשור בארם לאמר אם
ישוב ישובני יהוה ירושלם
ועבדתי את יהוה׃ ויאמר לו
המלך לך בשלום ויקם וילך
חברונה׃
וישלח אבשלום מרגלים
בכל שבטי ישראל לאמר
כשמעכם את קול השפר
ואמרתם מלך אבשלום
בחברון׃ ואתאבשלום הלכו
מאתים איש מירושלם
קראים והלכים לתם ולא
ידעו כל דבר׃ וישלח אבשלום
את אחיתפל הגלני יועץ
דוד מעיר מגלה בזבחו את
הזבחים ויהי הקשר אמץ
והעם הולך ורב את אבשלם׃
ובא המגיד אל דוד לאמר
היה לב איש ישראל אחרי
אבשלום׃ ויאמר דוד לכל
עבדיו אשר אתו בירושלם
קומו ונברחה כי לא תהיה לנו
פלטה מפני אבשלום מהרו
ללכת פן ימהר והשיגנו והדיח
עלינו את הרעה והכה העיר
לפי חרב׃ ויאמרו עבדי
המלך אל המלך ככל אשר
יבחר אדני המלך הנה עבדיך׃
ויצא המלך וכל ביתו ברגליו
ויעזב המלך את עשרת נשים
פלגשים לשמר הבית׃ ויצא
המלך וכל העם ברגליו ויעמדו
בית המרחק׃ וכל
עבדיו עברים על ידו וכל
הכרתי וכל הפלתי ועבר הגתים
ששת מאות איש אשר באו
ברגלו מגת עברים לפני
המלך׃ ויאמר המלך אל אתי
הגתי למה תלך גם אתה אתנו
שוב ושב עם המלך כי נכרי
אתה וגם גלה אתה למקומך׃
תמול באת והיום אנוע עמנו
ללכת ואני הולך אל אשר אני
הולך שוב ושב את אחיך׃
עמך חסד ואמת׃ ויען אתי
את המלך׃ ויאמר חי יהוה
וחי אדני המלך כי אם במקום
אשר יהיה שם אדני המלך׃
אם למות אם לחיים כי שם
יהיה עבדך׃ ויאמר דוד אל
אתי לך ועבר ויעבר אתי
הגתי וכל אנשיו וכל הטף׃

ואשר אתו׃ וכל הארץ בוכים
קול גדול וכל העם עברים
והמלך עבר בנחל קדרון׃
וכל העם עברים על פני דרך
את המדבר׃ והנה גם צדוק
וכל הלוים אתו נשאים את
ארון ברית האלהים ויצקו
את ארון האלהים ויעל
אביתר עד תם כל העם
לעבור מן העיר׃ ויאמר המלך
לצדוק השב את ארון
האלהים העיר אם אמצא
חן בעיני יהוה והשיבני והראני
אתו ואת נוהו׃ ואם כה יאמר
לא חפצתי בך הנני לעשה לו
כאשר טוב בעיניו׃
ויאמר המלך אל
צדוק הכהן הרואה אתה
שובה העיר בשלום ואחימעץ
בנך ויהונתן בן אביתר שני
בניכם אתכם׃ ראו אנכי
מתמהמה בעברות המדבר
עד בוא דבר מעמם להגיד
לו׃ ויתר צדוק ואביתר את
ארון האלהים ירושלם
שם׃ ודוד עלה במעלה הזיתים
עלה ובכה וראש לו חפוי׃

ולכל עבדיו׃ ויקם פרעה אחיך בעמים כבלעם
עבריתי ולא תחדרו׃ ס

ולא היה כי קשרתיהו בלבם שמים בסמוך כבר גרוה אותה לקחתי וחגרו אתה בלהבתי חלק רשע׃ חדרואתי ב׳ חדר כל
וחדי חלק חלאתי אחרשתי חדראתי אחרי מחלק עמים׃ ס

חדלך מ׳ כל שקדד לסמוך וחדי ושקוב קולו ושטר על כפו על גחון שניה בסמוך אף אלהים ועשרעה מחדר ותנה אבני חדלן עבלו דרך ויעשריא כי אחרו ישמשון וחלך ורב ישמל בואן ישנם
בסמוך חנני חדלך בחלל פחדים כי חדש עד חי ישר למחנו ומעוב ומזבח כי בשר חלכך כחן בגדול מרדכי שניה בסמוך׃ וכל מישלו לחלל ויכחכחן ב׳ כי חדלך אתו חכמים וחסם חד ד׳ כשחלל
בשאול חסר׃ ס

וְהוּא הֹלֵךְ וָחֹף וּבָכֶה וְרֹאשׁוֹ
אֲשֶׁר אֹתוֹ חָפוּ אִישׁ רֹאשׁוֹ
וְכָל הָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ בָּכוּ
וַיָּבֹא דָוִד הַגִּיד
לֵאמֹר אֲחִיתֹפֶל בְּקֶשֶׁר
עִם אַבְשָׁלוֹם וַיֹּאמֶר דָּוִד
סַכְּלָנָא אֶת עֲצַת אֲחִיתֹפֶל
יְתוֹה וַיְהִי דָוִד בָּא אֲשֶׁר הִרְאֹשׁ
אֲשֶׁר יִשְׁתַּחֲוֶה שָׁם לֵאלֹהִים
וְהִנֵּה לְקָרָאתוֹ חוּשַׁי הָאַרְכִּי
קָרוּעַ כֻּתָּנְתּוֹ וַאֲדָמָה עַל
רֹאשׁוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ דָוִד אִם
עָבַרְתָּ אִתִּי וְהָיִיתָ עָלַי לְ
מַשָּׂא וְאִם הָעִיר תָּשׁוּב
וְאָמַרְתָּ לְאַבְשָׁלוֹם עַבְדְּךָ
אָנִי הַמֶּלֶךְ אֶהְיֶה עֶבֶד אָבִיךָ
וְאָנֹכִי מֵאָז עָתָּה וָאָנִי עַבְדֶּךָ
וְהָפַרְתָּה לִּי אֶת עֲצַת אֲחִיתֹפֶל
וְגַם הֲלוֹא עִמְּךָ שָׁם צָדוֹק הַכֹּהֵן
וְהָיָה כָּל הַדָּבָר אֲשֶׁר תִּשְׁמַע מִבֵּית
הַמֶּלֶךְ תַּגִּיד לְצָדוֹק וְאֶבְיָתָר
הַכֹּהֲנִים הִנֵּה שָׁם עִמָּם שְׁנֵי
בְנֵיהֶם אֲחִימַעַץ לְצָדוֹק
וְיוֹנָתָן לְאֶבְיָתָר וּשְׁלַחְתֶּם
בְּיָדָם אֵלַי כָּל דָּבָר אֲשֶׁר
תִּשְׁמָעוּ וַיָּבֹא חוּשַׁי רֵעֶה
דָוִד הָעִיר וְאַבְשָׁלוֹם בָּא

וְרוּשָׁלִַם וְדָוִד עָבַר מְעַט
מֵהָרֹאשׁ וְהִנֵּה צִיבָא נַעַר
מְפִיבֹשֶׁת לִקְרָאתוֹ עִמֹּד
חֲמֹרִים חֲבֻשִׁים וַעֲלֵיהֶם
מָאתַיִם לֶחֶם וּמֵאָה צִמּוּקִים
וּמֵאָה קַיִץ וְנֵבֶל יָיִן וַיֹּאמֶר
הַמֶּלֶךְ אֶל צִיבָא מַה אֵלֶּה
לָךְ וַיֹּאמֶר צִיבָא הַחֲמֹרִים
לְבֵית הַמֶּלֶךְ לִרְכָּב וְהַלֶּחֶם
וְהַקַּיִץ לֶאֱכֹל הַנְּעָרִים וְהַיַּיִן
לִשְׁתּוֹת הַנִּשְׁאָר בַּמִּדְבָּר וַיֹּאמֶר
הַמֶּלֶךְ וְאַיֵּה בְּנֶךָ וַיֹּאמֶר
צִיבָא אֶל הַמֶּלֶךְ הִנֵּה הוּא יֹשֵׁב
בִּירוּשָׁלִַם כִּי אָמַר הַיּוֹם יָשִׁיבוּ
לִי בֵּית יִשְׂרָאֵל אֶת מַמְלְכוּת
אָבִי וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְצִיבָא
הִנֵּה לְךָ כָּל אֲשֶׁר לְמְפִיבֹשֶׁת
וַיֹּאמֶר צִיבָא הִשְׁתַּחֲוִיתִי
אֶמְצָא חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ
וּבָא הַמֶּלֶךְ דָּוִד עַד בַּחוּרִים
וְהִנֵּה מִשָּׁם אִישׁ יֹצֵא מִמִּשְׁפַּחַת
בֵּית שָׁאוּל וּשְׁמוֹ שִׁמְעִי בֶן
גֵּרָא יוֹצֵא וּמְקַלֵּל
וַיְסַקֵּל בָּאֲבָנִים אֶת דָּוִד וְאֶת
כָּל עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ דָּוִד וְכָל הָעָם
וְכָל הַגִּבֹּרִים מִימִינוֹ וּמִשְּׂמֹאלוֹ
וְכֹה אָמַר שִׁמְעִי בְּקַלְלוֹ צֵא

צֵא אִישׁ הַדָּמִים וְאִישׁ
הַבְּלִיעַל הָשֹׁב עָלֶיךָ יְתוָה
כָּל דְּמֵי בֵית שָׁאוּל אֲשֶׁר
מָלַכְתָּ תַּחְתָּו וַיִּתֵּן יְתוָה אֶת
הַמְּלוּכָה בְּיַד אַבְשָׁלוֹם בְּנֶךָ
וְהִנֵּה בְרָעָתְךָ כִּי אִישׁ דָּמִים
אָתָּה וַיֹּאמֶר אֲבִישַׁי בֶּן צְרוּיָה
אֶל הַמֶּלֶךְ לָמָּה יְקַלֵּל הַכֶּלֶב
הַמֵּת הַזֶּה אֶת אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ
אֶעְבְּרָה נָּא וַאֲסִירָה אֶת רֹאשׁוֹ
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
לִי וְלָכֶם בְּנֵי צְרוּיָה כִּי יְקַלֵּל
וְכִי יְתוָה אָמַר לוֹ קַלֵּל אֶת
דָּוִד וּמִי יֹאמַר מַדּוּעַ עָשִׂיתָ
כֵּן וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל
אֲבִישַׁי וְאֶל כָּל עֲבָדָיו הִנֵּה
בְּנִי אֲשֶׁר יָצָא מִמְּעֵי מְבַקֵּשׁ
אֶת נַפְשִׁי וְאַף כִּי עַתָּה בֶּן
הַיְמִינִי הַנָּזִיר וְיִקַּלֵּל כִּי אָמַר
לוֹ יְתוָה אוּלַי יִרְאֶה יְתוָה בְּעֹנִי
וְהֵשִׁיב יְתוָה לִי טוֹבָה תַּחַת
קִלְלָתִי הַיּוֹם הַזֶּה וַיֵּלֶךְ דָּוִד
וְאַנְשָׁיו בַּדֶּרֶךְ וְשִׁמְעִי
הֹלֵךְ בְּצַלְעֵה הָהָר לְעֻמָּתוֹ לָזוּד
וְקִלֵּל וְסִקֵּל בָּאֲבָנִים לְעֻמָּתוֹ
וְעָפָר בֶּעָפָר
וַיָּבֹא הַמֶּלֶךְ וְכָל הָעָם אֲשֶׁר

לשמור ולעשות כל המצוה הזאת אשר אני מצוך היום לאהבה את יי אלהיך ולעבדו בכל לבבך ובכל נפשך ונתתי גשם ארצך בעתו יורה ומלקוש ואספת דגנך ותירשך ויצהרך ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואכלת ושבעת השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם ועבדתם אלהים אחרים והשתחויתם להם ואף יי חרה באפכם ועצר את השמים ולא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יבולה ואבדתם מהרה מעל הארץ הטובה אשר יי נתן לכם ושמתם את דברי אלה על לבבכם ועל נפשכם וקשרתם אתם לאות על ידכם והיו לטטפות בין עיניכם ולמדתם אתם את בניכם לדבר בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך וכתבתם על מזזות ביתך ובשעריך למען ירבו ימיכם וימי בניכם על האדמה אשר נשבע יי לאבתיכם לתת להם כימי השמים על הארץ

אם אין לי השמיעה הזאת אמרו אחיו אמרו אחיו אחיו בקרבנו אם אין אחשד שמיע לי:

אתו עיפים ונפש שם: ט
ואבשלום וכל העם איש ט
ישראל באו ירושלם ואחיתפל
אתו: ויהי כאשר בא חושי
הארכי רעהו אל אבשלום
ויאמר חושי אל אבשלום יחי
המלך יחי המלך: ויאמר
אבשלום אל חושי זה חסדך
את רעך למה לא הלכת את
רעך: ויאמר חושי אל אבשלום
לא כי אשר בחר יהוה ובעם
הזה וכל איש ישראל לו
אתו ואתו אשב: והשנית
למי אני אעבד הלוא לפני
בנו כאשר עבדתי לפני אביך
כן אהיה לפניך:
ויאמר אבשלום אל אחיתפל
הבו לכם עצה מה נעשה: ויאמר
אחיתפל אל אבשלום בוא
אל פלגשי אביך אשר הניח
לשמור הבית ושמע כל ישראל
כי נבאש את אביך וחזקו
ידי כל אשר אתך: ויפו לו
לאבשלום האהל על הגג
ויבא אבשלום אל פלגשי
אביו לעיני כל ישראל: ועצת
אחיתפל אשר יעץ בימים
ההם כאשר ישאל בדבר
האלהים כן כל עצת אחיתפל
גם לדוד גם לאבשלם:
ויאמר אחיתפל אל
אבשלם אבחרה נא שנים
עשר אלף איש ואקומה
וארדפה אחרי דוד הלילה:
ואבוא עליו והוא יגע ורפה
ידים והחרדתי אתו וגם כל
העם אשר אתו והכיתי את
המלך לבדו: ואשיבה כל
העם אליך כשוב הכל האיש
אשר אתה מבקש שוב כל העם
יהיה שלום: וישר הדבר
בעיני אבשלום ובעיני כל זקני
ישראל: ויאמר
אבשלום קראו נא גם לחושי
הארכי ונשמעה מה בפיו:
גם חושי ובא חושי אל
אבשלום ויאמר אבשלום
אליו לאמר כדבר הזה דבר
אחיתפל העשה את דברו
אם אין אתה דבר:
ויאמר חושי אל
אבשלום לא טובה היעצה
אשר יעץ אחיתפל בפעם
הזאת: ויאמר חושי אתה
ידעת את אביך ואת אנשיו
כי גבורים המה ומרי נפש המה
כדב שכול בשדה ואביך איש
מלחמה ולא ילין את העם
הנה עתה הוא נחבא באחת
הפחתים או באחד המקומות
והיה כנפל בהם בתחלה ושמע
השמע ואמר היתה מגפה
בעם אשר אחרי אבשלם:
והוא גם בחור אשר לבו כלב
האריה המס ימס כי יודע יודע כל
ישראל כי גבור אביך ובני
חיל אשר אתו: כי יעץ עתה
האסף יאסף עליך כל
ישראל מדן ועד באר שבע
כחול אשר על הים לרב
ופניך הלכים בקרב: ובאנו
אליו באחת המקומות
אשר נמצא שם ונחנו עליו
כאשר יפל הטל על
האדמה ולא נותר בו גם
האנשים אשר אתו גם
אחד: ואם אל עיר יאסף
והשיאו כל ישראל אל
העיר ההוא חבלים וסחבנו
אתו ערה נחל עד אשר
לא נמצא שם גם צרור:

אתו עיפים ונפש שם: ט
ואבשלום וכל העם איש ט
ישראל באו ירושלם ואחיתפל
אתו: ויהי כאשר בא חושי
הארכי רעהו אל אבשלום
ויאמר חושי אל אבשלום יחי
המלך יחי המלך: ויאמר
אבשלום אל חושי זה חסדך
את רעך למה לא הלכת את
רעך: ויאמר חושי אל אבשלום
לא כי אשר בחר יהוה ובעם
הזה וכל איש ישראל לו
אתו ואתו אשב: והשנית
למי אני אעבד הלוא לפני
בנו כאשר עבדתי לפני אביך
כן אהיה לפניך:
ויאמר אבשלום אל אחיתפל
הבו לכם עצה מה נעשה: ויאמר
אחיתפל אל אבשלום בוא
אל פלגשי אביך אשר הניח
לשמור הבית ושמע כל ישראל
כי נבאש את אביך וחזקו
ידי כל אשר אתך: ויפו לו
לאבשלום האהל על הגג
ויבא אבשלום אל פלגשי
אביו לעיני כל ישראל: ועצת
אחיתפל אשר יעץ בימים
ההם כאשר ישאל בדבר
האלהים כן כל עצת אחיתפל
גם לדוד גם לאבשלם:
ויאמר אחיתפל אל
אבשלם אבחרה נא שנים
עשר אלף איש ואקומה
וארדפה אחרי דוד הלילה:
ואבוא עליו והוא יגע ורפה
ידים והחרדתי אתו וגם כל
העם אשר אתו והכיתי את
המלך לבדו: ואשיבה כל
העם אליך כשוב הכל האיש
אשר אתה מבקש שוב כל העם
יהיה שלום: וישר הדבר
בעיני אבשלום ובעיני כל זקני
ישראל: ויאמר
אבשלום קראו נא גם לחושי
הארכי ונשמעה מה בפיו:
גם חושי ובא חושי אל
אבשלום ויאמר אבשלום
אליו לאמר כדבר הזה דבר
אחיתפל העשה את דברו
אם אין אתה דבר:
ויאמר חושי אל
אבשלום לא טובה היעצה
אשר יעץ אחיתפל בפעם
הזאת: ויאמר חושי אתה
ידעת את אביך ואת אנשיו
כי גבורים המה ומרי נפש המה
כדב שכול בשדה ואביך איש
מלחמה ולא ילין את העם
הנה עתה הוא נחבא באחת
הפחתים או באחד המקומות
והיה כנפל בהם בתחלה ושמע
השמע ואמר היתה מגפה
בעם אשר אחרי אבשלם:
והוא גם בחור אשר לבו כלב
האריה המס ימס כי יודע יודע כל
ישראל כי גבור אביך ובני
חיל אשר אתו: כי יעץ עתה
האסף יאסף עליך כל
ישראל מדן ועד באר שבע
כחול אשר על הים לרב
ופניך הלכים בקרב: ובאנו
אליו באחת המקומות
אשר נמצא שם ונחנו עליו
כאשר יפל הטל על
האדמה ולא נותר בו גם
האנשים אשר אתו גם
אחד: ואם אל עיר יאסף
והשיאו כל ישראל אל
העיר ההוא חבלים וסחבנו
אתו ערה נחל עד אשר
לא נמצא שם גם צרור:

יז כת לא ידעו ולא ידעו ולא ידעו ול

ולהריאורת ל׳ בלשון וכיום מראורת בר מי לא
ובלי להריאורת והלך אליהו להריאורת חטאתיכם:

וכזאת וכזאת ב׳ אמרתי אמרתי חשאתי ואמרתי
חרשי אל ציון ואל אביונים: ס׳

חדשות ב׳ וחי חפ׳ וחדי מ״ל ואכשיטה עלוך
חיפחת בסתר חלטחת: ס׳

ויאמר אבשלום ובל איש
ישראל טובה עצת חושי
חארכי מעצת אחיתפל
ויחוה צוה לחפר את עצת
אחיתפל הטובה לבעבור
חביא יחוה אל אבשלום את
חרעה: ויאמר חושי
אל עזיקו אל אביתר הכהנים
כזאת וכזאת יעץ אחיתפל
את אבשלום ואת זקני
ישראל וכזאת וכזאת יעצתי
אני: ועתה שלחו מהרה
והגידו לדוד לאמר אל תלן
הלילה בערבות המדבר ועם
עבור תעבורו פן יבלע המלך
וכל העם אשר אתו: ויהונתן
ואחימעץ עמדים בעין רגל
והלכה השפחה והגידה להם
והם הלכו והגידו למלך דוד
כי לא יוכלו להראות לבוא
העיר: ויראתם נער ויגד
לאבשלום ומלכו שמהם מהרה
ויבאו אל בית איש בבחורים
ולו באר בחצרו וירדו שם:
ותקח האשה ותפרש את
המסך על פני הבאר ותשטח

עליו הרפות ולא נודע דבר:
ויבאו עבדי אבשלום אל
האשה הבית ויאמרו איה
אחימעץ ויהונתן ותאמר
להם חאשה עברו מיבל:
המים ויבקשו ולא מצאו
וישבו ירושלם:
ויהי אחרי לכתם
ויעלו מהבאר וילכו ויגידו
למלך דוד ויאמרו אל דוד
קומו ועברו מהרה את המים
כי כה יעץ עליכם אחיתפל:
ויקם דוד וכל העם אשר אתו
ויעברו את הירדן עד אור
הבקר עד אחד לא נעדר
אשר לא עבר את הירדן:
ואחיתפל ראה כי לא נעשתה
עצתו ויחבש את החמור
ויקם וילך אל ביתו אל עיר
ויצו אל ביתו ויחנק וימת
ויקבר בקבר אביו:
ודוד בא מחנימה
ואבשלום עבר את הירדן הוא
וכל איש ישראל עמו: ואת
עמשא שם אבשלום תחת
יואב על הצבא ועמשא בן
איש ושמו יתרא הישראלי

אשר בא אל אביגל בת
נחש אחות צרויה אם יואב:
ויחן ישראל ואבשלום ארץ
הגלעד: ויהי כבואדוד
מחנימה ושובי בן נחש מרבת
בני עמון ומכיר בן עמיאל
מלאו דבר ויביאו לעדי מן
מרגליים משכב וספות וכלי
יוצר וחטים ושעורים וקמח
וקלי ופול ועדשים וקלי:
ודבש וחמאה וצאן וגבנת
בקר הגישו לדוד ולעם
אשר אתו לאכול כי אמרו
העם רעב ועיף וצמא במדבר:
ויפקד דוד את העם אשר
אתו וישם עליהם שרי אלפים
ושרי מאות: וישלח דוד את
העם שלשת בידיו אב
ושלשת בידי אבישי בן
צרויה אחי יואב ושלשת
בידי אתי הגתי
ויאמר המלך אל העם
יצא אצא גם אני עמכם: ס׳
ויאמר העם לא תצא כי אם
נס נסו לא ישימו אלינו לב
ואם נמתו חצי לא ישימו אלינו
לב כי עתה כמנו עשרה אלפים

ויקם ב׳ חיי ואם ומחי חיצי ויגעימוחי וחיצוח לילה ב׳ חחזיים ון יעמד ובל אוריחה ויריחאל אכות ב׳ מ׳ א׳ ווחרון
כל חאנשים: ששת ושתות ל׳ חיבש חמלאה ואל ישר ל׳ בית המלך שוב שבט בעשרון: ס׳

ובל מרגי ישמעו בעמון: ס׳

ועתה טוב כי תשוחה לנו מעיר
לעזור׃ ויאמר אליהם
המלך אשר יטב בעיניכם
אעשה ויעמד המלך אל יד
השער וכל העם יצאו ל׳
למאות ולאלפים׃ ויצו המלך
את יואב ואת אבישי ואת
אתי לאמר לאטי לי לנער
לאבשלום וכל העם שמע
בצות המלך את כל השרים
על דבר אבשלום׃ ויצא העם
השדה לקראת ישראל ותהי
המלחמה ביער אפרים׃ ונגפו
שם עם ישראל לפני עבדי
דוד ותהי שם המגפה גדולה
ביום ההוא עשרים אלף׃
ותהי שם המלחמה נפוצת על
פני כל הארץ ורב היער לא
אכל בעם מאשר אכלה
החרב ביום ההוא׃ ויקרא
אבשלום לפני עבדי דוד׃
ואבשלום רכב על הפרד ויבא
הפרד תחת שבכת האלה הגדולה
ותחזק ראשו באלה ותתן בין
השמים ובין הארץ והפרד
אשר תחתיו עבר׃ וחיל איש
אחד ויגד ליואב ויאמר הנה
ראיתי את אבשלום תלוי׃
באלה׃ ויאמר איש אל איש
הנגד ליואב ויאמר הנה תלה
לא חמדתו ששת אנשים עשרה עלי
לתת לה עשרה כסף וחגרה
אחת׃ ויאמר האיש אל יואב ולו
אנני שקל על כפי אלף כסף
לא אשלח ידי אל בן המלך כי
באזנינו צוה המלך אותך ואת אבישי
ואת אתי לאמר שמרו לי בנער
באבשלום׃ ואעשה בנפשו שקר ולא
דבר לא יסתר מן המלך׃ ואתה תתיצב
מנגד׃ ויאמר יואב לא אכן אחיל לפניך
ויקח שלשה שבטים בכפו ותקע
בלב אבשלום עודנו חי בלב
האלה׃ ויסבו עשרה נערים נשאי כלי
יואב ויכו את אבשלום וימיתהו׃
ויתקע יואב בשופר וישב
העם מרדף אחרי ישראל
כי חשך יואב את העם׃ ויקחו
את אבשלום וישליכו אותו
בער אל חפרה גדולה ויצבו
עליו גל מאד מאד׃
וכל ישראל נסו איש לאהליו׃
ואבשלום לקח
ויצב לו בחייו את מצבת אשר
בעמק המלך כי אמר אין לי
בן בעבור הזכיר שמי ויקרא
למצבת על שמו ויקרא לה
יד אבשלום עד היום הזה׃
18,19 ואחימעץ בן צדוק
אמר ארוצה נא ואבשרה
את המלך כי שפטו יהוה מיד
אויביו׃ ויאמר לו יואב לא
איש בשורה אתה היום ביום
הבשרתך היום אחר ולא תבשר
לא תבשר כי על בן המלך
מת׃ ויאמר יואב לכושי לך
הגד למלך אשר ראיתה׃
וישתחו כושי ליואב וירץ׃
ויסף עוד אחימעץ בן צדוק
ויאמר אל יואב והיה מה ארוצה
נא גם אני אחרי הכושי ויאמר
יואב למה זה אתה רץ בני
ולך׃ איזה בשורה מצאת׃ ויהי
מה ארוץ׃ ויאמר לו רוץ׃ ויסב
אחימעץ הדרך הככר ויעבר
את הכושי׃ ודוד ישב בין
שני השערים׃ וילך הצפה אל
גג השער אל החומה׃ וישא
את עיניו וראה והנה איש רץ
לבדו׃ ויקרא הצפה ויגד
למלך׃ ויאמר המלך אם לבדו
בשורה בפיו׃ ולך הלוך וקרב׃

חקרא ל׳ אבשלום אבשלום בחיל בחבטיל׃ וקרין ויקרא שמו בישראל ויקרא בחיים שמי׳ רשם אמטי׳׃ ס׳
סוס׳ ל׳ חסיר׳ ואבשלום לקחו׳ ועמוד אחיזת אחיזת כמו׳ ריל׳ כי׳ רשתר׳ אוכל כמו׳ חיי׳ מלמעלה מלמטה׳ חי׳׃ ס׳ ;חיד לחיד
כעיקון הכשל׃ ס׳

ויעמי ל׳ חס׳ בל׳ אמצע מלמטה׃ ס׳ חמד אושב ריץ
לבדו׳ ואמרוכ׳ אולון בוד אמרד ויחוד׃ ס׳

ויראה צפה איש אחר רץ
ויקרא הצפה אל השער
ויאמר הנה איש רץ לבדו
ויאמר המלך גם זה מבשר
ויאמר הצפה אני ראה את
מרוצת הראשון כמרוצת
אחימעץ בן צדוק ויאמר
המלך איש טוב זה ואל בשורה
טובה בא ויקרא אחימעץ
ויאמר אל המלך שלום
וישתחו למלך לאפיו ארצה
ויאמר ברוך יהוה
אלהיך אשר סגר את האנשים
אשר נשאו את ידם באדני
המלך ויאמר המלך שלום
לנער לאבשלום ויאמר
אחימעץ ראיתי המון הגדול
לשלח את עבד המלך יואב
ואת עבדך ולא ידעתי מה
ויאמר המלך סב התיצב כה
ויסב ויעמד והנה הכושי בא
ויאמר הכושי יתבשר ארני
המלך כי שפט יהוה היום
מיד כל הקמים עליך
ויאמר המלך אל
הכושי הנער לשלום לנער
לאבשלום ויאמר הכושי

ויחון כנער אביו אדני המלך
וכל אשר קמו עליך לרע
ויתרגז המלך ויעל
על עלית השער ויבך ובה
אמר בלכתו בני אבשלום
בני בני אבשלום מי יתן מותי
אני תחתיך אבשלום בני בני
ויגד ליואב הנה המלך בכה
ויתאבל על אבשלם בנו
ותהי התשועה ביום ההוא לאבל
לכל העם כי שמע העם
ביום ההוא לאמר נעצב
המלך על בנו ויתגנב העם
ביום ההוא לבוא העירה כאשר
יתגנב העם הנכלמים בנוסם
במלחמה והמלך לאט את
פניו ויעק המלך קול גדול
בני אבשלום אבשלום בני
בני ובא יואב אל
המלך הבית ויאמר הבשת
היום את פני כל עבדיך
הממלטים את נפשך היום
ואת נפש בניך ובנותיך ונפש
נשיך ונפש פלגשיך לאהבה
את שנאיך ולשנא את אהביך
כי הגדת היום כי אין לך שרים
ועבדים כי ידעתי היום כי לא

אבשלום חי וכלנו היום מתים
כי אז ישר בעיניך ועתה
קום צא ודבר על לב עבדיך
כי נשבעתי כי אם
יוצא אם לין איש אתך
הלילה ורע לך זאת מכל
הרעה אשר באה עליך
מנעוריך עד עתה
ויקם המלך וישב
בשער ולכל העם הגידו
לאמר הנה המלך יושב
בשער ובא כל העם לפני
המלך וישראל נס איש
לאהליו ויהי כל העם
דנים בכל שבטי ישראל לאמר
המלך הציל אותנו מכף אויבינו
והוא מלטנו מכף פלשתים
ועתה ברח מן הארץ מפני
אבשלום ואבשלום אשר
משחנו עלינו מת במלחמה
ועתה למה אתם מחרישים
להשיב את המלך
והמלך דוד שלח
אל צדוק ואל אביתר הכהנים
לאמר דברו אל זקני יהודה
לאמר למה תהיו אחרונים
להשיב את המלך אל ביתו

ולא עשוה ה׳ ומקבשות שפט בפרוחה בן עשדים שנה אחזו וחבירו ויקרא ויאלהים ס עבירה וחידרון ב׳ וכיולי הנעמי
ויהי מרגלים ומן לידוד ויאמרה דיסמי חשמים ; תגלגלה ו׳ ותן שרע וכל חמסי וחזדיה באו ויעבי המלך אנשי גבעון
ואלישע בא ותגלחו ס :

אל שמע ב׳ לא ומחזה וישכע לו אשה ויעש ס
ומקבשות ב׳ ומחדרון בן שאול ויד אימנו ס :

ויקרבו ישראל בא אל המלך
אל ויהי אחרי אתם עצמו ע
ובשרו אתם ולמה תחזו אחרים
לה׳ שוב אתה המלך ולעמשא
תמר ולוחלוא עצמו ובשרו ע
אתה כמו עשה לו אלהים ומה
ויסיף אם לא שר צבא תהיה
המי כל הימים תחת יואב ויט
אתו בכבל איש ולחוך הבאיש
אחר וישלחו אל המלך שוב
אתה וכל עבדיך ויבא המלך
ובא עד חוריהו ויזרקה בא
הגבעה לבית לקראתנו ע
המלך לעבור את המלך
אתה ומהר שמעון
בן אבן חמים אשר מבחורים
ותרעם איש שוחרה לקראת
המלך ויאלף איש עמו
מבנימן עבאנער בית שאול
וחמשת עשר בנו ועשרים
עבדיו אתו ויצלחו חרדן
לפני המלך ועברה העברה
לעבור את בית המלך ולעשות
הטוב בעיני ושמעי בן גרא
נפל לפני המלך בעברו חרדן
ויאמר אליו המלך אל יחשב
לי אדני עון ואל תזכר את

אשר חרה עבדך ביום אשר
יצא אדני המלך מירושלם
לשוש המלך אל לבו מידע
עבדך כי אני חטאתי ותנה
באתי היום ראשון לכל בית
יוסף לרדת לקראת אדני
המלך ועון אבישי
בן צרויה ויאמר התחת זאת
לא יומת שמעי כי קלל את
משיח יהוה ויאמר
דוד מה לי ולכם בני צרויה
כי תהיו לי היום לשטן היום
יומת איש בישראל כי היום הלא
ידעתי כי היום אני מלך על
ישראל ויאמר המלך אל
שמעי לא תמות וישבע לו
המלך ומפיבשת בן
שאול ירד לקראת המלך
ולא עשה רגליו ולא עשה
שפמו ואת בגדיו לא כבס
למן היום לכת המלך עד היום
אשר בא בשלום ויהי כי בא
ירושלם לקראת המלך
ויאמר לו המלך למה לא ל
הלכת עמי מפיבשת ויאמר
אדני המלך עבדי רמה בי
אמר עבדך אחבשה לי

החמור וארכב עליו ואלך
את המלך כי פסח עבדך ע
ויגל בעבדך אל אדני המלך
ואדני המלך כמלאך האלהים
ועשה הטוב בעיניך כי לא
היה כל בית אבי כי אם אנשי
מות לאדני המלך ותשת את
עבדך באכלי שלחנך ומה
ישלי עוד צדקה ולזעק
עוד אל המלך
ויאמר לו המלך למה תדבר
עוד דבריך אמרתי אתה
ויצבא תחלקו את השדה
ויאמר מפיבשת אל המלך
גם את הכל יקח אחרי אשר
בא אדני המלך בשלום אל
ביתו וברזלי הגלעדי
ירד מרגלים ויעבר את המלך
הירדן לשלחו את הירדן
וברזלי זקן מאד בן שמנים
שנה והוא כלכל את המלך
בשובתו במחנים כי איש גדול
הוא מאד ויאמר המלך אל
ברזלי אתה עבר אתי וכלכלתי
אתך עמדי בירושלם ויאמר
ברזלי אל המלך כמה ימי שני
חיי כי אעלה את המלך ע

כאיש ב׳ ; ומקבשת ומפיבשת ; ויקרבו ויקרבו ; אל תמר ויקרבו ; אל תמר ; ויאמר ; אל המלך
ומנבאתה ואשתו ; ויעבר ב׳ ומימסרון ואי׳ אי׳ ש עמי אמרתי אחרי ויבא ; ס

וכלכלתי ב׳ ומיקרון וכלכלתי אוכל עמדי
וכלכלתי אוכל שמי ; ס

ירושלם׃ בדשמנים שנה׃
אנכי חיום חארעביו טוב׃
לך עאסיטעם עבדך את׃
אשר אבי ואת אשר אשתה
אם אשמע עוד בקול שרים
ושרות ולמה יחיה עבדך עוד
למשא אל ארני המלך׃ ויאמר
המלך אליו עבר עבדך אתה ודן
אתה המלך ולמה יגמלני המלך
הגמולה הזאת׃ ושבנא עבדך
ואמת בעורי עם קבר אבי
ואמי וחנה עבדך כמוס׃
ועבר עם ארני המלך ועשה
לו את אשר טוב בעיניך׃
ויאמר המלך אתו
ועבר כמוס ואני אעשה לו
את הטוב בעיניך וכל אשר
תבחר עלי אעשה לך ויעבר
כל העם את הירדן והמלך
עבר וישק המלך לברזלי
ויברכהו וישב למקומו׃
ויעבר המלך הגלגלה
וכמוהו עבר עמו וכל העם׃
והיו לו ויעברו את המלך והעם
חצי עם ישראל׃ והנה כל איש
ישראל באים אל המלך מדברי נגבך
ואמרו אל המלך מדוע גנבוך
אחינו אנשי יהודה ויעברו את
המלך ואת ביתו את הירדן׃
וכל אנשי דוד עמו׃
ויענו כל איש
יהודה על איש ישראל כי
קרוב המלך אלינו ולמה זה חרה
לך על הדבר הזה האכל׃
אכלנו מהמלך אם נשאת
נשא לנו׃ ויענו אנשי
ישראל את אנשי יהודה
ואמר עשרת ידות לי במלך
וגם בדוד אני ממך ומדוע
הקלתני ולא היה דברי ראשון
לי להשיב את מלכי ויקשו
דברי אנשי יהודה מדברי אנשי
ישראל׃ ושם נקרא
איש בליעל ושמו שבע בן
בכרי איש ימיני ויתקע
בשופר ואמר אין לנו חלק
בדוד ולא נחלה לנו בבן ישי
איש לאהליו ישראל׃ ויעל
כל אנשי ישראל מאחרי דוד
אחרי שבע בן בכרי ואנשי
יהודה דבקו במלכם מן הירדן
ועד ירושלם׃ ויבא דוד אל
ביתו ירושלם׃ ויקח המלך
את עשרת הנשים פלגשים אשר
הניח לשמר הבית ויתנם בית
משמרת וכלכלם ולא בא אליהם
לא בא אותן ויהיו אלמנות חיות
עד יום מותן׃ ויאמר המלך אל
עמשא הזעק לי את איש
יהודה שלשת ימים ואתה
פה עמד׃ וילך עמשא להזעיק
את יהודה וינחר מזמן אשר
יעדו׃
ויאמר דוד אל אבישי
עתה ירע לנו שבע בן בכרי
מאבשלום אתה קח את
עבדי ארני ורדף אחריו פן
ימצא לו ערים בצרות וצר
עינינו׃ ויצאו אחריו אנשי
יואב והכרתי והפלתי וכל
הגבורים ויצאו מירושלם ל
רדף אחרי שבע בן בכרי׃
הם עם האבן הגדולה אשר
בגבעון ועמשא בא לפניהם
ויואב חגור מדו לבשו ועליו
חגור חרב מעמדת על מתניו
בתערה והוא יצא ותפל׃
ויאמר יואב לעמשא
השלום אתה אחי׃ ויחזיק ימין
יואב בזקן עמשא לנשקו׃

שריה ח בלש ומשמחין קדשו בחללים בקול פסיוק כמו אכעשמי בקדמוהוס ומרחיעה׃
ישב ה קמש נא שבדך הכניס אפרי בעבת רשעים והוה למבטל ושבי׃ ס׃

ואת בתו ל ונגנו והוה כי ידעשו ויהי כל איש בסה שלמה ולשלמה שנים ואותדמי
המלקוהי מיקץ עשרים דיבורי ומש׃ יס

ירושלם׃ בדשמנים שנה׃
אנכי חיום חארעביו טוב׃
לך עאסיטעם עבדך את׃
אשר אבי ואת אשר אשתה
אם אשמע עוד בקול שרים
ושרות ולמה יחיה עבדך עוד
למשא אל ארני המלך׃ ויאמר
המלך אליו עבר עבדך אתה ודן
אתה המלך ולמה יגמלני המלך
הגמולה הזאת׃ ושבנא עבדך
ואמת בעורי עם קבר אבי
ואמי וחנה עבדך כמוס׃
ועבר עם ארני המלך ועשה
לו את אשר טוב בעיניך׃
ויאמר המלך אתו
ועבר כמוס ואני אעשה לו
את הטוב בעיניך וכל אשר
תבחר עלי אעשה לך ויעבר
כל העם את הירדן והמלך
עבר וישק המלך לברזלי
ויברכהו וישב למקומו׃
ויעבר המלך הגלגלה
וכמוהו עבר עמו וכל העם׃
והיו לו ויעברו את המלך והעם
חצי עם ישראל׃ והנה כל איש
ישראל באים אל המלך מדברי נגבך
ואמרו אל המלך מדוע גנבוך
אחינו אנשי יהודה ויעברו את
המלך ואת ביתו את הירדן׃
וכל אנשי דוד עמו׃
ויענו כל איש
יהודה על איש ישראל כי
קרוב המלך אלינו ולמה זה חרה
לך על הדבר הזה האכל׃
אכלנו מהמלך אם נשאת
נשא לנו׃ ויענו אנשי
ישראל את אנשי יהודה
ואמר עשרת ידות לי במלך
וגם בדוד אני ממך ומדוע
הקלתני ולא היה דברי ראשון
לי להשיב את מלכי ויקשו
דברי אנשי יהודה מדברי אנשי
ישראל׃ ושם נקרא
איש בליעל ושמו שבע בן
בכרי איש ימיני ויתקע
בשופר ואמר אין לנו חלק
בדוד ולא נחלה לנו בבן ישי
איש לאהליו ישראל׃ ויעל
כל אנשי ישראל מאחרי דוד
אחרי שבע בן בכרי ואנשי
יהודה דבקו במלכם מן הירדן
ועד ירושלם׃ ויבא דוד אל
ביתו ירושלם׃ ויקח המלך
את עשרת הנשים פלגשים אשר
הניח לשמר הבית ויתנם בית
משמרת וכלכלם ולא בא אליהם
לא בא אותן ויהיו אלמנות חיות
עד יום מותן׃ ויאמר המלך אל
עמשא הזעק לי את איש
יהודה שלשת ימים ואתה
פה עמד׃ וילך עמשא להזעיק
את יהודה וינחר מזמן אשר
יעדו׃
ויאמר דוד אל אבישי
עתה ירע לנו שבע בן בכרי
מאבשלום אתה קח את
עבדי ארני ורדף אחריו פן
ימצא לו ערים בצרות וצר
עינינו׃ ויצאו אחריו אנשי
יואב והכרתי והפלתי וכל
הגבורים ויצאו מירושלם ל
רדף אחרי שבע בן בכרי׃
הם עם האבן הגדולה אשר
בגבעון ועמשא בא לפניהם
ויואב חגור מדו לבשו ועליו
חגור חרב מעמדת על מתניו
בתערה והוא יצא ותפל׃
ויאמר יואב לעמשא
השלום אתה אחי׃ ויחזיק ימין
יואב בזקן עמשא לנשקו׃

ויהי ל ומשמחין ישראל באים אל המלך ולמה אחיהון עיקדרין ומשה כל הנשים אשר ושבון ירשו ומכיר ומנוד כל הארץ׃ ס׃
ויעבדון ל ויעבר שנה ו ועבדון אחר ומשלך ואחר בתש קדל מבל ומדיה אחר בנחתו ואחר בנחתו׃ ס׃

עריה ב בסלע לשמן חד מלו ומד חס בשאו אל
עריה בשמלה ומשמשה עדרון אלמנות חיים

ונשיאור ויהי ה׳ פ אשרא אל שמריה נשראיהו במלך דויד ואשאנ ריד לוריע ביהו שנכי בנמוקו בחוד ריחוא נשאתי
ויתנו אנו בעאוש ריד עי׳ מן נשאתי ודיי ויישא ולוי לחם ליהנל: ס:

ויקרב ה׳ פ אשרא אל שמריה ויהיה מ׳ קקרוש ויקרב אליה
עד חשיבהוויעל עליון רב ויהבל: ס:

ועמשא לאנשמר בחרב
אשרבמד ויאב ויטחוטה אל
חמרש מישפך מעוו ארעה
ולא אשטלו ומת
ויואבן אבישו
אחיו הרף אחרי שבע בן
בכרי ואיש עמד עליו
מעערי ויאב ויאמר מי אשר
חפץ ביואב ומי אשר לי
לדוד אחרי ויאב ועמשא
מתגלל בדם בתוך המסלה
וראה האיש כי עמד כל
העם ויסב את עמשא
מן המסלה השדה ישלך
עליו בגד אשר ראה כי
חבא עליו עמד באשר
הגיע מן המסלה עבר כל
איש אחרי ויאב לרדף
אחרי שבע בן בכרי ועם
בכל שבטי ישראל אבלה
ובית מעכה וכל הברים
ויקהלו ויבאו גם
אחריו ויבאו עדי עלו
באבלה ובית מעכה ובכל הברים
סלו אל העיר ותעמד בחל
וכל העם אשר אתו יאב
משחיתים להפיל החומה
ותקרא אשה חכמה מן
העיר שמעו שמעו אמרו
נא אל יואב קרב עד הנה
ואדברה אליך ויקרב
אליה ותאמר האשה האתה
יואב ויאמר אנכי ותאמר
לו שמע דברי אמתך
ויאמר שמע אנכי ותאמר
לאמר דבר ידברו בראשנה
לאמר שאל ישאלו באבל
וכן הותמו אנכי שלמי
אמתי ישראל אתה מבקש
להמית עיר ואם בישראל
למה תבלע נחלת יהוה
ויען ויאב ויאמר חלילה
חלילה לי אם אבלע ואם
אשחית לא כן הדבר כי
איש מהר אפרים שבע בן
בכרי שמו נשא ידו במלך
בדוד תנו אתו לבדו ואלכה
מעל העיר ותאמר האשה
אל יואב הנה ראשו משלך
אליך בעד החומה ותבוא
האשה אל כל העם בחכמתה
ויכרתו את ראש שבע בן
בכרי וישלכו אל יואב ויתקע
בשופר ויפצו מעל העיר
איש לאהלו ויאב שב
ירושלם אל המלך
ויואב אל כל
הצבא ישראל ובניה בן
יהוידע על הכרתי ועל
הפלתי ואדרם על המס
ויהו שפט בן אחילוד המזכיר
ושוא סופר וצדוק ואבתר
כהנים וגם עירא יאירי
היה כהן לדוד
ויהי רעב בימי דוד
שלש שנים שנה אחרי שנה
ויבקש דוד את פני יהוה
ויאמר יהוה אל
שאול אל בית הדמים על
אשר המית את הגבעונים
ויקרא המלך לגבעונים
ויאמר אליהם והגבעונים
לא מבני ישראל המה כי אם
מיתר האמרי ובני ישראל
נשבעו להם ויבקש שאול
להכותם בקנאתו לבני ישראל
ויהודה ויאמר דוד אל הגבעונים
מה אעשה לכם ובמה אכפר
וברכו את נחלת יהוה ויאמרו
לו הגבעונים אין לי כסף וזהב עם

שאול ב׳ ויקשטון ויאמר שאול שאל ראיש
שאול ישראל באבל: ס:

ומאד ז׳ ושלשתן ויאב מעבאמ ואל ועמ מקבצאל איני עשוה עשוה ומזוראל ובל שרא דמשתין ושמך ב׳ ושמנתין
ומסדוב אל ויחמש ושמך חמד ארמי: ס: ובשמי ב׳ אחבזלת והה׳ שאר ויכבס קרש ומרמן: ס:

שאול ועם ביתו ואין לנו
איש להגיד בישראל ויאמר
מדאתם אמרים אעשה
לכם ויאמרו אל המלך
האיש אשר יכנו ואשר
ינקנו נשמרנו מחרב עב
בגבול ישראל ונתן לו
שבעה אנשים מבניו
והקם עמם ליחוה בגבעת
שאול בחיר יחוה
ויאמר המלך אני
אתן ויחמל המלך על
מפיבשת בן יהונתן בן שאול
על שבעת יחוה אשר בינתם
בין דוד ובין יהונתן בן שאול
ויקח המלך את שני בני
רצפה בת איה אשר ילדה
לשאול את ארמני ואת
מפיבשת ואת חמשת בני
מיכל בת שאול אשר
ילדה לעדריאל בן ברזלי
המחלתי ויתנם ביד הגבעונים
ויקעם בהר לפני יחוה
ויפלו שבעתם יחד והם
הומתו בימי קציר בראשונים
תחלת קציר שעורים ותקח
רצפה בת איה את חק
ותטה לה אהל צור מתחת
ק עד עד נתך מים עליהם
מן השמים לנוח עליהם ומם
ואת נתנה השרה לילה ונד
לדוד את אשר עשתה רצפה
בת איה פלגש שאול וילכן
דוד ויקח את עצמות שאול
ואת עצמות יהונתן בנו מאת
בעלי יבש גלעד אשר גנבו
אתם מרחב בית שן אשר
תלום שם הפלשתים ביום
הכות פלשתים את שאול
בגלבע ויעל משם את עצמות
שאול ואת עצמות יהונתן
בנו ויאספו את עצמות
המוקעים ויקברו את עצמות
שאול ויהונתן בנו בארץ בנימן
בצלע בקבר קיש אביו ועשו
כל אשר צוה המלך ויעתר
אלהים לארץ אחריכן
ותהי עוד מלחמה לפלשתים
את ישוב אל ורדדוד ועבדיו
עמו וילחמו את פלשתים
ויעף דוד וישב לנבב אשר
ביד ידי חרפה ומשקל לקוט
שלשת מאות משקל נחשת
והוא חגור חדש ויאמר
להכות את דוד ויעש לו אבישי
בן צרויה ויך את הפלשתי
וימיתהו אנשי דוד אנשי דוד
לו לאמר לא תצא עוד אתנו
למלחמה ולא תכבה את נר
ישראל
והי אחריכן ותהי עוד מלחמה
בגוב עם פלשתים אז הכה
סבכי החושתי את סף אשר
בילדו הרפה
ותהי עוד מלחמה בגוב עם
פלשתים ולקח אלחנן בן יערי
ארגים בית הלחמי את גלית
חגתו ועץ חניתו כמנור ארגים
ותהי עוד
מדתים בגת ויהי איש שמרין
ואצבעתיו ואצבעות
רגליו שש ושש עשרים
וגם הוא
ילד להרפה ויחרף את
ישראל ויכהו יהונתן בן שמעי
אחי דוד את ארבעת אלה
ילדו להרפה בגת ויפלו
ביד דוד וביד עבדיו
פ

ויאמרו לו אמרי חזיר הוא מלך בשבריר מרוב נחלי מחוך א פטני חבלי מחוך ויאמרו לו אמרי חזיר הוא מלך בשבריר מרוב נחלי מחוך: קדמוני לו לא חלמין הוא מלין ביאמרו מעריתון ולאזמן
לו שני ויתלוש מרע קדשוני: ויאמר ריש שמרים ומשרי מי עבוד: באומר ב בימי לא אקדא קדל מרדים באומנו: ומר ובאומנו ושמרע ויריקף ג וחס ורכב עלטרוב ורכב על מרוב ולא
פשט ריקף:

וַיְדַבֵּר דָּוִד לַיהוָה
בְּיוֹם הִצִּיל יְהוָה אֹתוֹ מִכַּף כָּל אֹיְבָיו
וַיֹּאמַר יְהוָה סַלְעִי וּמְצֻדָתִי
אֱלֹהַי צוּרִי אֶחֱסֶה בּוֹ
מָגִנִּי וְקֶרֶן יִשְׁעִי
מִשְׂגַּבִּי וּמַנוֹסִי
מוֹשִׁיעִי מֵחָמָס תּוֹשִׁיעֵנִי
מְהֻלָּל אֶקְרָא יְהוָה
וּמֵאֹיְבַי אִוָּשֵׁעַ
כִּי אָפְפוּנִי מִשְׁבְּרֵי מָוֶת
נַחֲלֵי בְלִיעַל יְבַעֲתוּנִי
חֶבְלֵי שְׁאוֹל סַבּוּנִי
קִדְּמוּנִי מוֹקְשֵׁי מָוֶת
בַּצַּר לִי אֶקְרָא יְהוָה
וְאֶל אֱלֹהַי אֶקְרָא
וְיִשְׁמַע מֵהֵיכָלוֹ קוֹלִי
וְשַׁוְעָתִי בְּאָזְנָיו
וַתִּגְעַשׁ וַתִּרְעַשׁ הָאָרֶץ
מוֹסְדוֹת הַשָּׁמַיִם יִרְגָּזוּ
וַיִּתְגָּעֲשׁוּ כִּי חָרָה לוֹ
עָלָה עָשָׁן בְּאַפּוֹ וְאֵשׁ מִפִּיו
תֹּאכֵל גֶּחָלִים בָּעֲרוּ מִמֶּנּוּ
וַיֵּט שָׁמַיִם וַיֵּרֶד
וְעָרָפֶל תַּחַת רַגְלָיו
וַיִּרְכַּב עַל כְּרוּב וַיָּעָף
וַיֵּרָא עַל כַּנְפֵי רוּחַ
יָשֶׁת חֹשֶׁךְ סְבִיבֹתָיו סֻכָּתוֹ
מִנְּגַהּ נֶגְדּוֹ עָבְרוּ נֶחָלָיו אֵשׁ
יַרְעֵם מִן שָׁמַיִם יְהוָה
וְעֶלְיוֹן יִתֵּן קוֹלוֹ
בָּרָד וְרִצְפַּת אֵשׁ
וַיִּשְׁלַח חִצָּיו וַיְפִיצֵם
וּבְרָקִים הִרְבָּה וַיְהֻמֵּם
וַיֵּרָאוּ אֲפִיקֵי מָיִם
בִּגְעָרָתְךָ יְהוָה מִנִּשְׁמַת רוּחַ אַפֶּךָ
יָשְׁחֻקוּ מוֹסְדוֹת תֵּבֵל
מָשָׁה יָדוֹ מִמָּרוֹם יִקָּחֵנִי
אֶדְּלֵנִי מִמַּיִם רַבִּים
מִשֹּׂנְאִי כִּי אַמִּצוּ מִמֶּנִּי
וַיְהִי יְהוָה מִשְׁעָן לִי
וַיּוֹצִיאֵנִי לַמֶּרְחָב אֹתִי יְחַלְּצֵנִי
כִּי חָפֵץ בִּי
יִגְמְלֵנִי יְהוָה כְּצִדְקָתִי כְּבֹר יָדַי יָשִׁיב לִי
כִּי שָׁמַרְתִּי דַרְכֵי יְהוָה וְלֹא רָשַׁעְתִּי מֵאֱלֹהָי
כִּי כָל מִשְׁפָּטָיו לְנֶגְדִּי
וְחֻקֹּתָיו לֹא אָסִיר מִמֶּנִּי
וָאֶהְיֶה תָמִים לוֹ
וָאֶשְׁתַּמֵּר מֵעֲוֹנִי

אֶת דִּבְרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת
וּמִכַּף שָׁאוּל
וּמִפְּלֶשֶׁת לוֹ
מָגֵן וְקֶרֶן יִשְׁעִי
מִשְׁעוֹ מֵחָמָס תּוֹשִׁיעֵנִי
וּמֵאֹיְבַי אִוָּשֵׁעַ
נַחֲלֵי בְלִיעַל יְבַעֲתוּנִי
קִדְּמוּנִי מוֹקְשֵׁי מָוֶת
וְאֶל אֱלֹהַי אֶקְרָא
וְשִׁוַּעְתִּי בְּאָזְנָיו
מוֹסְדוֹת הַשָּׁמַיִם יִרְגָּזוּ
עָלָה עָשָׁן בְּאַפּוֹ וְאֵשׁ מִפִּיו
וַיֵּט שָׁמַיִם וַיֵּרֶד
וְעָרָפֶל תַּחַת רַגְלָיו
וַיִּרְכַּב עַל כְּרוּב וַיָּעָף
וַיֵּשֶׁת חֹשֶׁךְ סְבִיבוֹתָיו סֻכָּה
מִנְּגַהּ נֶגְדּוֹ בָּעֲרוּ נֶחָלֵי אֵשׁ
וְעֶלְיוֹן יִתֵּן קוֹלוֹ
בָּרָד וְרִצְפַּת אֵשׁ
וַיִּרְעַם בַּשָּׁמַיִם יְהוָה
וְעֶלְיוֹן יִתֵּן קוֹלוֹ
וַיִּשְׁלַח חִצָּיו וַיְפִיצֵם
וּבְרָקִים הִרְבָּה וַיְהֻמֵּם
וַיֵּרָאוּ אֲפִיקֵי מָיִם
וַיִּגָּלוּ מוֹסְדוֹת תֵּבֵל
מִגַּעֲרָתְךָ יְהוָה מִנִּשְׁמַת רוּחַ אַפֶּךָ
יָשַׁלַּח מִמָּרוֹם יִקָּחֵנִי
אֶדְּלֵנִי מִמַּיִם רַבִּים
מִשֹּׂנְאִי עָזִּי וּמִשֹּׁרְרָי
וַיִּצְּלֵנוּ מֵאֹיְבִי עָז
וְקַדְּמוּנִי בְּיוֹם אֵידִי
וַיֹּצֵא לַמֶּרְחָב אֹתִי יְחַלְּצֵנִי
יִגְמְלֵנִי יְהוָה כְּצִדְקָתִי כְּבֹר יָדַי יָשִׁיב לִי
כִּי שָׁמַרְתִּי דַרְכֵי יְהוָה וְלֹא רָשַׁעְתִּי מֵאֱלֹהָי
וְחֻקֹּתָיו לֹא אָסִיר מִמֶּנִּי
וָאֶשְׁתַּמְּרָה מֵעֲוֹנִי

ולא אשובך ל׳ ושיבתיהו ארוכה ארויה אוהבי ארויה ולא נחמלו בטרם אלך: ס׳. תרגום ל׳ ומרגאי
מאוהבי הרעני יחדל מראיתם ריב שמדינו יחדל מיי׳ כי לחומר לחם רשע וחד כדרין א״ש הכיסיל: ס׳ ׃

ישרעיה ל׳ מל׳ מגדיל ישרעיה מלכו מגדל אחרי חזא מלכי עזו מה
השמיעה ידשיו ישמע מכל ישרעיה בקרב ומעמו ישרעיה מישחה
מהו ישרעיה ראשא׳ ס׳.

וַיָּשֹׁב יְהוָה לִי כְּצִדְקָתִי כְּבָרִי לְנֶגֶד עֵינָיו׃
עִם חָסִיד תִּתְחַסָּד עִם גִּבּוֹר תָּמִים תִּתַּמָּם׃
עִם נָבָר תִּתָּבָר וְעִם עִקֵּשׁ תִּתַּפָּל׃
וְאֶת עַם עָנִי תּוֹשִׁיעַ וְעֵינֶיךָ עַל רָמִים תַּשְׁפִּיל׃
כִּי אַתָּה נֵרִי יְהוָה יְהוָה יַגִּיהַּ חָשְׁכִּי׃
כִּי בְךָ אָרוּץ גְּדוּד בֵּאלֹהַי אֲדַלֶּג שׁוּר׃
אֱמֹרָתֵי יְהוָה צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכֹל הַחֹסִים בּוֹ׃
כִּי מִי אֱלוֹהַּ מִבַּלְעֲדֵי יְהוָה וּמִי צוּר מִבַּלְעֲדֵי אֱלֹהֵינוּ׃
הָאֵל מָעוּזִּי חָיִל וַיִּתֵּן תָּמִים דַּרְכִּי׃
מְשַׁוֶּה רַגְלַי כָּאַיָּלוֹת וְעַל בָּמֹתַי יַעֲמִידֵנִי׃
מְלַמֵּד יָדַי לַמִּלְחָמָה וְנִחֲתָה קֶשֶׁת נְחוּשָׁה זְרֹעֹתָי׃
וַתִּתֶּן לִי מָגֵן יִשְׁעֶךָ וִימִינְךָ תְּסָעְדֵנִי׃
תַּרְחִיב צַעֲדִי תַּחְתָּנִי וְלֹא מָעֲדוּ קַרְסֻלָּי׃
אֶרְדֹּף אֹיְבַי וְאַשִּׂיגֵם וְלֹא אָשׁוּב עַד כַּלּוֹתָם׃
אֲכַלֵּם וַאֲמְחָצֵם וְלֹא יָקוּמוּ וִיפֹלוּ תַּחַת רַגְלָי׃
תַּזְרֵנִי עֹז לַמִّלְחָמָה תַּכְרִיעַ קָמַי תַּחְתָּנִי׃
וְאֹיְבַי נָתַתָּה לִּי עֹרֶף מְשַׂנְאַי וַאַצְמִיתֵם׃
יָשְׁעוּ וְאֵין מוֹשִׁיעַ אֶל יְהוָה וְלֹא עָנָם׃
וְאֶשְׁחָקֵם כַּעֲפַר אָרֶץ כְּטִיט חוּצוֹת אֲרִיקֵם אֲרִקְעֵם׃
וּתְפַלְּטֵנִי מֵרִיבֵי עָמִּי תִּשְׁמְרֵנִי לְרֹאשׁ גּוֹיִם עַם לֹא יָדַעְתִּי יַעַבְדוּנִי׃
בְּמֵשְׁמַע אֹזֶן יִשְׁמָעוּ לִי לְשִׁמְעוֹ אָזֶן יִשְׁמָעוּ לִי׃
בְּנֵי נֵכָר יִתְכַּחֲשׁוּ לִי יִבְּלוּ בְּנֵי נֵכָר וְיַחְגְּרוּ מִמִּסְגְּרוֹתָם׃
חַי יְהוָה וּבָרוּךְ צוּרִי וְיָרוּם אֱלוֹהַּ יִשְׁעִי׃
הָאֵל הַנֹּתֵן נְקָמוֹת לִי וְדֹרֵשׁ עַמִּים תַּחְתָּנִי׃
מוֹצִיאִי מֵאֹיְבָי אַף מִקָּמַי תְּרוֹמְמֵנִי מֵאִישׁ חֲמָסִים תַּצִּילֵנִי׃
עַל כֵּן אוֹדְךָ יְהוָה בַּגּוֹיִם וּלְשִׁמְךָ אֲזַמֵּר׃
מִגְדּוֹל יְשׁוּעוֹת מַלְכּוֹ וְעֹשֶׂה חֶסֶד לִמְשִׁיחוֹ לְדָוִד וּלְזַרְעוֹ׃
עַד עוֹלָם׃

וְאֵלֶּה דִּבְרֵי דָוִד הָאַחֲרֹנִים נְאֻם דָּוִד בֶּן יִשַׁי וּנְאֻם הַגֶּבֶר הֻקַּם עַל מְשִׁיחַ
אֱלֹהֵי יַעֲקֹב וּנְעִים זְמִרוֹת יִשְׂרָאֵל׃ רוּחַ יְהוָה דִּבֶּר בִּי וּמִלָּתוֹ עַל לְשׁוֹנִי׃
אָמַר אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לִי דִּבֶּר צוּר יִשְׂרָאֵל מוֹשֵׁל בָּאָדָם צַדִּיק מוֹשֵׁל

ובזיך ל׳ מלגן שם שטרין ד׳ שעיר בשויה בסיעיל
עמוי עמוי׳: ס׳.

ארוץ ל׳ ב׳ מל׳ חזרין חזרין מחרימו כי מנוי ישמעאל ומבריז ריך מעמיך בסרי מל׳: ס׳. ישעי ב׳ ומבני ויעבוה ויעבוה על ואבשים ואין
מושיע: ס׳. ויאר ב׳ ושיבתיהו ומבגיים ולא יתרוזיו: ס׳. אריקם ל׳. אריקשם בחרדי ואדיך ואדיך: ס׳. ס׳.

בפל״ ל״ אבשלום ומשמרון פיאו״ר ואבשיחוס עדיסו״ר ויעשור ומלכוס ויסקן ויפל״ : ומלא ה״ שיר כל״ בל״ בן ויסקל״ הרוג ומלא
ויסלוקר ויסיע ויכן שדרוך״ : אחוזל ב״ פ״ אחדי ויקרי אחיכ על שמוקר מאוזכ וישמואל לבמוקו אזיכי כלה״ : ויסד ג״ ומשמרון אליר ומקדש ישמואל ויקסר
אחי עליוקי״ :

מראת אל״ הים וכאור בקר יזרח
שמש בקר לא עטות מנגה
מטר דשא מארץ בלא
בזביתי עם אל מלרית עולם
שם לו עתה בכל ושמרה בו
כי יגיש ויכל חפץ כי לא יצמיח
ובליעל כקוץ מלם כלחם בי
לא ברי יקחו ואיש יגעבוס
ומלא ברזל ועץ חנית ובאש
שרפו ישרפו בשבת
אלה שלות הגבורים אשר
לדוד ישב בשבת תחכמני
ראש השלשי הוא עדינו
חנית על שמנה מאות
חלל בפעם אחד
ואחריו אל עזר בן
דודו בן אחוחי בשל שה גבורים
עם דוד בחרפם בפלשתים
ויאספו שם למלחמה ויעלו
איש ישראל הוא אסס ויך
בפלשתים עד כי יגע עזר ידו
ותדבק ידו אל החרב ויעש
יהוה תשועה גדולה בים
אחריו שמה
בן אגא הרדי ויאספו פלשתים
לחרפה ויהי שם חלקת השדה
מלא עדשים והעם נס
מפני פלשתים וינצו בתוך
החלקה ויצלה ויך את
פלשתים ויעש יהוה תשועה
גדולה ורדו שלשים
מהשלשים ראש ובאו אל
קצר אל דוד אל מערת
עדלם והנית פלשתים חנה
בעמק רפאים ודוד אז
במצודה ומצב פלשתים אז
בית לחם ויתאוה דוד ויאמר
מי ישקני מים מבאר בית
לחם אשר בשער ויבקעו
שלשת הגבורים במחנה
פלשתים וישאבו מים מבאר
בית לחם אשר בשער ויישאו
ויבאו אל דוד ולא אבה לשתות
לשתותם ויסך אתם ליהוה
ויאמר חלילה לי יהוה מעשתי
זאת הדם האנשים הלכו נפש
בנפשותם ולא אבה לשתותם
אלה עשו שלשת הגבורים
ואבישי אחיו אב
בוצרוה הוא ראש השלשי
והוא עורר את חניתו על
שלש מאות חלל ולו שם
בשלשה מזה שלשה הכם

נכבד ויהי לחם לשר ועד
השלשה לאבא
ובניהו בן יהוידע בן
איש חי רב פעלים מקבצאל
הוא הכה את שני אריאל
מואב הוא ורד והכה את
הארי בתוך הבאר ביום
השלג והוא הכה את איש
מצרי איש מראה ובמצרי
חנית וירד אליו בשבט ויגזל
את החנית מיד המצרי והרגהו
בחניתו אלה עשה בניהו בן
יהויידע ולו שם בשלשה
הגבורים מן השלשים נכבד
ואל השלשה לא בא וישמהו
דוד אל משמעתו
עשה אל אחיו אב
בשלשים אל חנן בן
בית לחם שמה חרודי
אליקא חרודי
חלץ הפלטי עקש
עקש שה תקועי
אבי עזר הענתתי
מבני חן שתי
צלמון האחוחי
מהרי הנטופתי
חלב בן בענה הנטופתי

ויחזק ז׳ חדרי מרחשון בן שלשים שנה וראה השלום על הארון שהכינו על עונך אמר לאשר היה במעיים אלהי ישראל
עם לבבי אמלא זכר באלה בחדש ראמר ואב ויסלח ויחזק: פ:

והבאריחו ב׳ ושימשקן והבאריחו נחרי הב ארוחי
בשאר כלי ואבו: פ:

אתה לבדך ביד מגבעת
בני בנימן: בנוחו
פרעתני חדש מנחלי נעש:
אבי עבדך עבדתי
עמות חבר דמי:
אל יחבא ה׳ שעלבני
בני ישו יהונתן:
שמה הדרי
אחיאם בו ישוד הארדי:
אל יפלט בו אחסבי
בחמי עבתי אל עשבו
אחיתפל הגלמי:
חצרו חבר מלך
פעדי הארבי: ונאלבן
נתן מעבן בני חגרי:
צלקן עמני
נחרי חבאריתי נשאכלי
ואכבן עריה: עדיא
חיתרי גב חיתרי
אוריה החתיכל שלשים
ושבעה:
ויסף אל יתוח לחרות בישראל
ולסת את דודם לאמר לך
מנה את ישראל ואתוחדה:
ואמר המלך אל יואב ש׳
חתך אשר אתו שוטטא
בכל שבטי ישראל מדן ער
באר שבע ופקדו אתהעם
ויבא עתי את מספר העם
ויאמר יואב אל
המלך ויוסף יהוה אלהיך
אל העם כהם ורבים מאה
פעמים ועינו אדני המלך
ראתו ואדני המלך למה
חפץ בדבר הזה: ויחזק דבר
המלך אל יואב ועל שרי
החיל ויצא יואב ושרי
החיל לפני המלך לפקד את
העם את ישראל ויעברו
את הירדן ויחנו בערער
ימין העיר אשר בתוך הנחל
הגדי ואל יעזר ויבאו
חבלעדה ואל ארץ תחתים
חדשי ויבאו דנה יען וסביב
אל צידון ויבאו מבצר צר
וכל ערי החוי והכנעני ויצאו
אל נגב יהודה באר שבע:
וישטטו בכל הארץ ויבאו
מקצות תשעה חדשים
ועשרים יום וירושלם: ויתן
יואב את מספר מפקד העם
אל המלך ותהי ישראל שמנה
מאות אלף איש חיל שלף
חרב ואיש יהודה חמש מאות
אלף איש: ודוד לבו אתו
אחרי כן ספר את העם
ויאמר דוד אל יהוה
חטאתי מאד אשר עשיתי
ועתה יהוה העבר נא את
עון עבדך כי נסכלתי מאד:
ויקם דוד בבקר
ודבר יהוה היה אל גד הנביא
חזה דוד לאמר: הלוך ודברת
אל דוד כה אמר יהוה שלש
אנכי נוטל עליך בחר לך
אחת מהם ואעשה לך: ויבא
גד אל דוד ויגד לו ויאמר לו
התבא אליך שבע שנים רעב
בארצך אם שלשה חדשים
נסך לפני צריך והם ארדפך
ואם שלשת ימים דבר
בארצך עתה דע ועד אה מה
אשוב שלחי דבר:
ויאמר דוד אל גד צר
לי מאד נפלה נא ביד יהוה כי
רבים רחמיו וביד אדם אל
אפלה: ויתן יהוה דבר בישראל
מהבקר ועד עת מועד וימת
מהעם מדן ועד באר שבע
שבעים אלף איש: וישלח
ידו המלאך הרשלם לשחתה

ויבחם יתנו אל חרעה צ׳
ויאמר למלאך המשחית
בעם רב עתה חדל ידך המלאך
יהוה היה עם גרן ארונה
חיבסי ויאמר דוד
אל יהוה בראותו את המלאך
המכה בעם ויאמר הנה אנכי
חטאתי ואנכי העויתי ואלה
הצאן מה עשו תהי נא ידך
בי ובית אבי
ובא נא אל הנביא הזה
ויאמר לו עלה הקם ליהוה
מזבח בגרן ארונה היבסי
ויעל דוד כדבר גד אשר
צוה יהוה וישקף ארונה
וירא את המלך ואת עבדיו
עברים עליו ויצא ארונה
וישתחו למלך אפיו ארצה
ויאמר ארונה מדוע בא
אדני המלך אל עבדו ויאמר
דוד לקנות מעמך את הגרן
לבנות מזבח ליהוה ותעצר
המגפה מעל העם ויאמר
ארונה אל דוד יקח ויעל
אדני המלך הטוב בעיניו הנה
הבקר לעלה והמורג לעצים הכל נתנו
המלך לעבד המלך

ארונה המלך למלך
ויאמר ארונה אל
המלך יהוה אלהיך ירצך
ויאמר המלך אל ארונה לא
כי קנו אקנה מאותך במחיר
ולא אעלה ליהוה אלהי עולות
חנם ויקן דוד את הגרן ואת
הבקר בכסף שקלים חמשים
ויבן שם דוד מזבח ליהוה ויעל
עלות ושלמים ויעתר יהוה
לארץ ותעצר המגפה מעל
ישראל

סדר המלכים שלשה
אלף וחמש מאות ושלשה

והמלך דוד זקן בא בימים
וכסהו בבגדים ולא יחם לו
ויאמרו לו עבדיו יבקשו לאדני
המלך נערה בתולה
ועמדה לפני המלך ותהי לו
סכנת ושכבה בחיקך והם
לאדני המלך ויבקשו נערה
יפה בכל גבול ישראל ותמצא
את אבישג השונמית ותבא
אתה למלך והנערה יפה
עד מאד ותהי למלך סכנת

ותשרתהו והמלך לא ידעה:
ואדוניה בן חגית מתנשא
לאמר אני אמלך ויעשלו
רכב ופרשים וחמשים איש
רצים לפניו ולא עצבו אביו
מימיו לאמר מדוע עשית כן
עשית הנסה אם טוב בעיני
מאד ואתו ולדה אחרי
אבשלום ויהי רבים עם
יואב בן צרויה ועם אביתר
הכהן ויעזרו אחרי אדוניה:
ורעוק לא הכהן ובנהו ויהוידע
ונתן הנביא ושמעי ורעי
והגבורים אשר לדוד לא היו
עם אדוניה: ויזבח אדוניה צאן
ובקר ומריא עם אבן הזחלת
אשר אצל עין רוגל ויקרא
את כל אחיו בני המלך וכל
אנשי יהודה עבדי המלך
ואת נתן הנביא ובניהו ואת
הגבורים ואת שלמה אחיו לא
קרא: ואמר נתן אל בת שבע
אם שלמה לאמר הלוא
שמעת כי מלך אדוניה בן
חגית ואדנינו דוד לא ידע:
ועתה לכי יועצך נא עצה
וכלכי את נפשך ואת נפש

שקשה ה׳ הלא שרשת כמלך כי קול שמו שרשת ושרשו אלון בשלחנך ואמרתי אלון בשלחנך: ס: ויש ג׳ וסימנו
הלקשו אוש מבקר בבקר ושמשו כמו חק גדאש ושמשו חמלאש: ס:

ואדונינו ב׳ וסימנו ואדונינו יחיד לא ידע נאמנו
מכלאלים ואינם ב׳ ואת המנוים ושלח אחיו: